

ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ

La clé minoenne - Minoan key

ΤΑ
ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΜΙΝΩΟΣ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΘΕΤΟΥ

ΤΟΥ

ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ ΝΟΜΠΕΛ ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Η ΡΩΔΙΑΣ Η ΚΛΕΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΔΡ. 60

Η ΜΙΝΩΪΚΗ ΚΛΕΙΣ
ΟΔΥΣΣΕΩΣ Μ. ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΑΠΙΤΩΝ 29
ΑΘΗΝΑΙ

Tous droits réservés

ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ**Η ΜΙΝΩΙΚΗ ΚΛΕΙΣ****"Η**

Τ' ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΘΕΤΟΥ
ΜΙΝΩΟΣ ΤΗΣ ΚΝΩΣΣΟΥ

ΗΡΩΔΙΑΣ Η ΚΛΕΙΣ
ΤΟΥ ΜΙΝΩΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Τῶν 33ῶν ἐφευρέσεων είναι ἡ ἀγακάλυψις τοῦ ἡμερολογίου
τὸ ὅπολον θέτει εἰς ἀχρηστιαν τὸ ὑπάρχον Γρηγοριανόν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Η ΜΙΝΩΙΚΗ ΚΛΕΙΣ
ΟΔΥΣΣΕΩΣ Μ. ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ

ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 29

ΑΘΗΝΑΙ

Tout droit réservé

Η ΜΙΝΩΤΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

Τοῦ νέου έλληνικοῦ βασιλείου τῶν 33 ἐφευρέσεων,
πνευματικῶς τὴν Ἑλλάδα θέτει ὑπεράνω ὅλων.

Εἶναι γὰρ μεγαλύτερα ἐπιστημονικὴ ἀνακά-
λυψις διὰ πᾶσαν ἐποχήν. Εἶναι γὰρ ἀνακά-
λυψις τοῦ ἀρχαίου χριστιανικοῦ ἡμε-
ρολογίου, τὸ διποίον αἰώνιος θέτει

εἰς ἀγρηστίαν τὸ ἐν χρύσει εἰς τὰ κράτη ἡπάρχον γρηγοριανὸν
ἡμερολόγιον ἐσφαλμένον σύμερον χριστιανικόν.

Η ΚΝΩΣΣΟΣ ὑπὸ τοῦ ἀνευρέντος εἰς αὐτὴν Τ' ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΘΕΤΟΥ Τοῦ Χριστιανικοῦ Ἡμερολογίου 1,300 π. Χ.

Η ΜΙΝΩΤΙΚΗ ΚΛΕΙΣ ΤΗΣ ΚΝΩΣΣΟΥ

Ζητήσατε αὐτὴν παρὸ τοῦ συγγραφέως της

κ. ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΜΙΝ. ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ

‘Οδὸς Κάνιγγος 29 Ἀθήνας

Βιβλία ἑννέα. “Ἐκαστον βιβλίον εἰς δύο τεύχη πρὸς Δραχ. 60 ἔκα-
στον τεύχος. Οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ δύνανται νὰ πληρώνουν καὶ κατὰ
τεύχη καὶ ἀμα τῇ παραλαβῇ ἐκάστου τεύχους τὸ ἀντίτιμον τούτου
Δραχ. 60.

‘Η συνδρομὴ καὶ διὰ τὰ ἑννέα βιβλία Δραχ. 750.

Διὰ τὴν Ἀμερικὴν δολλάρια 10.

Τῶν κ. κ. συνδρομητῶν τὰ δνδματα πρὸς βεβαίωσιν τῆς καταβο-
λῆς τῆς συνδρομῆς τῶν θὰ καταχωρῶνται εἰς τὰ τεύχη τοῦ ἔργου,
τοῦ διποίου ἡ δρθὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐφεύρεσις εἶνε ἔλλη-
νικὴ καὶ ἡ ἐπίτευξις τοῦ νομικοῦ προβλήματος τῆς παγκοσμίου
εἰρήνης διὰ τῆς νομίμου χρήσεως τῆς νομισματικῆς μονάδος τοῦ χρυσοῦ.
‘Ομοίως καὶ τὰ δνδματα τῶν Τραπεζῶν, ἀρχαιολογικῶν σχολῶν καὶ
πανεπιστημίων, τῶν δῆμων καὶ τῶν κοινοτήτων, τῶν ἔλληνικῶν τοιού-
των τοῦ ἔξωτερικοῦ, συλλόγων καὶ σωματείων διὰ τὴν οἰκονομικὴν
ἐνίσχυσιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου καὶ διὰ τὴν ἐκιύπωσιν αὐτοῦ πλὴν
τῆς ἔλληνικῆς καὶ εἰς ξένας γλώσσας.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Οι έγγραφέντες μέχρις ώρας συνδρομήται είναι: 'Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος ύπερσχέθη τήν οίκονομικήν ενίσχυσιν τής έκδόσεως, Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου, Τὸ Πανεπιστήμιον τής Στοκχόλμης, Ζ. Κώστερ Ιατρός, Δανία, Ιωάννης Κόνταξ διοικητής ἐξ Αμερικῆς, 'Ελένη Δάμη μπαση, ἐφοπλισταῖ, Σταράτης Βακᾶς μηχανικός, Μαρια Α. Καλοκαρινοῦ, Ήράκλειον Κρήτης, Ιωάν. Χαρ. Ἀναγνωστόπουλος, διευθυντής τοῦ πρακτορεῖον 'Εφημερίδων «Τσαγκάρη», Συλιανὸς Γρηγορίου γραμματεῖς 'Εκδοτικῆς, Ανδρέας Παπαδημητρίου, Διευθύντης, Γεώργ. Ροζάκης, ἀνώτερος ἀξιωματικὸς Β. Ναυτικοῦ, Ήσαΐς Ήσαΐα, δικηγόρος Λαϊκῆς Τραπέζης, Κωνστ. Βένης καθηγητὴς Πολυτεχνείου, Σπύρος Αφθονίδης, Ανώτερος Ἀξιωμ. Β. Ναυτικοῦ, Αφροδίτη Φραντζεσκάκη Ιατροῦ, Μιχ. Ηερματζόγλου, δικηγόρος Νομ. Σύρ. Λαϊκῆς Τραπέζης, Παν. Λυμπερόπουλος, διφιλαρμάτρος Ψυχικόν, Κ. Σταθάτος Πυριτιδοποιείου, λογιστής, Αντ. Μιτσοτάκης λογιστής Εθν. Τραπέζης, Βάσος Κριμπᾶς διευθυντής ἀνωτάτης Γεωργικῆς Σχολῆς τοῦ Κράτους, Μιλτ. Μίτδλερ τέως διευθυντής επενογράφος Βούλης, Γεώργ. Μπρούσκαρης ἔμπορος Πειραιώς, Ιωάν. Γ. Αθηνογένης κτηματίας, σύμβολος Εθν. Τραπέζης, Στυλ. Ζωγραφάκης ὑποδιευθυντής Λογιστηρίου 'Εκδοτικῆς, Εμμ. Αντ. Κριεζῆς καθηγητὴς Πολυτεχνείου, Ιωάν. Αντ. Κριεζῆς, Χημικός, Ανδρ. Σοφιανὸς Οίκονομολόγος, Ιωσήφ Χατζηδάκης Μηχανικός, Ήράκλειον Κρήτης, Άλεξ. Γεωργόπουλος Αρεοπαγίτης, Ιωάν. Καραβίας Πρόεδρος φιλ. Συλλόγου «Παρνασσός», Κωνσ. Σγιούρδας ἔμπορος, Λυδρ. Φωτιάδης καθηγητὴς Πολυτεχνείου. (ἀκολούθει)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩΙ 1841

Κεφάλαια Μετοχικὰ καὶ Ἀποθεματικὰ Δρχ. 1.205.000.000
Καταθέσεις (τῇ 80 Ιουνίου 1936). 10.078.815.812

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ 'Εν Αθήναις
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ Εἰς δῆμην τήν Ελλάδα
ΥΠΟΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ 'Εν Αιγαίῳ: Καίρον, Λαζανίδρεια
Ζαγαλίᾳ.

'ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΥΑΙ Λις δῆμας τὰς χώρας τοῦ Εξωτερικοῦ
Η. Εθνικὴ Τράπεζα τῆς Ελλάδος ἔκτελει πάσης φύσεως τραπεζικὰς
ἔργασις εἰς τὸ ἔξωτερον ὑπὸ ἔξιφετικῆς συμφέροντας δόμον
λέγεται δὲ καταθέσεις εἰς πρώτην ζήτησιν ἐπὶ προθεσμίᾳ
καὶ ταριχευτικῶν μὲν λίγων εὐνοϊκῶν ἔπιτοκια

HELLENIC BANK TRUST COMPANY
NEW - YORK, 51 MAIDEN LANE

Ίδρυθείσα μπό τῆς Εθνικῆς Τραπέζης τῆς Ελλάδος συμφέροντας
τοὺς νόμους τῆς Πολιτικῆς τῆς Νέας Υόρκης προς ἔξυπηρετήσιν
τῶν ἐν Αμερικῇ Ελλήνων

Κεφάλαια ὄλοσχερῶν καταβεβλημένα Δελλάρια 1.350.008

ΗΡΩΔΙΑΣ Η ΚΛΕΙΣ
ΤΟΥ ΜΙΝΩΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

I.

Tous droits de reproduction, de traduction et d'adaptation réservés pour tous pays.

«Ninoan Key» By Ulysse Minos Calocairinos
Canning st. 29, Athens - Greece.

ΗΡΩΔΙΑΣ

ΗΚΛΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΝΩΪΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

I

Ἐκ τῶν 33ῶν φαραϊκῶν ἐφευρέσεων τρεῖς ἐφευρέσεις εἶνε αἱ ἑλληνικαὶ μινωϊκαί.

Εἰς πάντας εἶνε γνωστὴ ἡ ὑπαρξίς τοῦ πεντάθλου χρηματικοῦ βραβείου Νόμπελ. Εἶνε πέντε ἑτήσια βραβεῖα.

Εἰς τὴν Στοκχόλμην τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σουηδίας τὰ βραβεῖα αὐτὰ ἔχουν ἴδρυθῇ ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Νόμπελ, ὡς γνωστόν, τὸ δὲ ἑτήσιον ἐκάστου τῶν βραβείων τούτων χρηματικὸν ἵπαθλον, εἶνε 200 χιλ. φρ. χρυσᾶ.

Τὰ βραβεῖα ταῦτα εἶνε διεθνῆ. Κατ' ἔτος ἐν τούτων ἀπονέμεται εἰς τὴν σπουδαιοτέραν ἐφεύρεσιν ἢ ἀνακάλυψιν εἰς τὴν φυσικήν.

‘Ομοίως ἔτερον βραβείον τούτων εἰς τὴν φυσιολογίαν ἢ τὴν ιατρικήν, καθώς καὶ εἰς τὸ ἔξοχότερον λογοτεχνικὸν ἔργον καὶ εἰς ἑκεῖνον δόπιον ἥθελεν ἔργασθῇ περισσότερον ἐντὸς τοῦ ἔτους διὰ τὴν... ἀδελφοποιίσιν τῶν λαῶν. “Ητοι, ὑπέρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης τούτων. ‘Ἄσαν οἱ λαοὶ διὰ τοῦ τρόπου μόνον αὐτοῦ νὰ ὑπάρχῃ ἐλπίς νὰ ἀδελφοποιηθοῦν ποτέ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ τῶν πέντε τούτων ἑτησίων χρηματικῶν βραβείων Νόμπελ δ σκοπὸς εἶνε διεθνής.

Εἶνε ἡ ἐπιβράβευσις διὰ τῶν βραβείων αὐτῶν, τῶν ἀνακαλύψεων ἑκείνων ἢ τῶν ἐφευρέσεων, αἵτινες, ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ εἰναι ἐκμεταλλεύσιμοι. Οὔτε ἡ ἀξία των νὰ γίνῃ γνωστὴ ἀνευ τῆς ἀπονομῆς πρὸς αὐτὰς καὶ ἐνὸς τῶν πέντε τούτων βραβείων.

Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ τῶν βραβείων τούτων ἑκαστον συνοδεύεται καὶ διὰ διπλώματος καὶ διὰ μεταλλίου χρυσοῦ.

Καὶ διὰ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἐκπολιτιστικοῦ αὐτοῦ τρόπου καὶ ἡ πνευματικὴ ἔργασία ἀμοιβεται καὶ ἀμοιβεται καὶ χρονολογικῶς εἰς τὸν αἰῶνα ὥστε ἑκαστος αἰώνι νὰ ἔχῃ σήμερον τὴν ἐπιβράβευσιν τῆς συν-

τελεοθείσης σπουδαίας πνευματικής ἐργασίας κατά τὴν διάρκειαν τῶν ἑτῶν αὐτοῦ.

'Αλλὰ καὶ τῶν παρελθόντων αἰώνων αἱ ἐφευρέσεις κατέχουν τὰ πρωτεῖα.

'Η μινωϊκή κλείς ἐπιμαρτυρεῖ τοῦτο.

Εἰς τὴν μινωϊκὴν κλεῖδα αἱ σχετικαὶ πρὸς αὐτὴν λέξεις εἶνε ὄρθογραφημέναι, ἐνῷ αἱ αὐταὶ λέξεις δὲν εἶνε ὄρθογραφημέναι, ἔκτὸς ἀπὸ τὴν κλεῖδα, οὕτε σήμερον εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα: Σ' ὁ φῶ κλείς, Σοφοκλῆς. Δηλαδὴ τὸ διακόσια τὸ δόποιον λέγω εἶνε ἡ κλείς σημαίνει ὁ Σοφοκλῆς εἰς τὴν κλεῖδα αὐτὴν τὴν ὅποιαν ἀνεκάλυψα τῶν ἀρχαίων ἐφευρέσεων, διότι εἰς τὴν αὐτὴν κλεῖδα τὸ Σ' εἶνε ὁ ἀριθμὸς τοῦ 200. 'Η γῇ κάθε 200 ἔτη χάνει μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν ἐκλείψεων τοῦ ἥλιου καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο δίδει τὴν κλεῖδα καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαίων ἀνακαλύψεων.

Εἰς τοῦτο δὲ τοῦ ἀναγνώστου ἐφιστῶ τὴν προσοχήν, διότι καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἥτο τὴν μαθηματικὴν γλῶσσα διὰ τῆς ὅποιας τὰ Ἱερογλυφικὰ φωνητικὰ γράμματα εἶχον καλλιεργηθῆ καὶ ἔλθη εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς Φοινίκης, φῶ ἥην νίκης, Φοινίκης ὡς ἐκ τούτου: 'Ἄει Σ' χ ἥλιος, 'Αἰσχύλιος, ὁ Αἰσχύλος. Δηλαδὴ καὶ Αἰσχύλος σημαίνει εἰς τὴν αὐτὴν κλεῖδα ὅτι τὸ 200 εἶνε πάντοτε ὁ ἄγνωστος ἥλιος ὁ δόποιος ἀφαιρεῖ μίαν ἡμέραν τοῦ ἡμερολογίου κάθε 200 ἔτη καὶ εἶνε ἄγνωστον τοῦτο. Εἶνε τοῦτο ὁ ἄγνωστος ὄρος, ὁ χ ὄρος, χορὸς (χ ὄρος, χορὸς) τῆς δυάδος τοῦ Ρ', διότι καὶ τὸ Ρ' εἶνε τὸ ἀνάκτον, ἥδε δυάς αὐτοῦ τὸ αὐτὸ 200, δηλαδὴ τὸ Σ' ὁ φῶ, σοφῶ κλείς, οὕτω εἶνε: 'Ο χορὸς τῆς 'Ηρωδιάδος τῆς δυάδος τοῦ Ρ'.

Εἶνε δὲ τὰ βιβλία μου ταῦτα ἐννέα. (Tous droits réservés pour tous pays).

1) 'Ηρωδιάς ἡ κλείς τοῦ μινωϊκοῦ ἡμερολογίου, εἶνε τρεῖς νέαι ἐφευρέσεις.

2) Τ' Ἀνάκτορα Μίνωος τοῦ νομοθέτου ὑπὸ τοῦ ἀνευρόντος αὐτὰ Μίνωος Καλοκαιρινοῦ, πατρός μου. Δύο ἐφευρέσεις περιέχουν ὃν εἰς ὁ νομοθέτης τούτων.

3) 'Η Μινωϊκή τῶν 10 ψηφίων κλείς τῶν 33 ἐφευρέσεων.

4) 'Ο χορὸς τῆς Σαλώμης τοῦ ἐπταπέπλου. 'Η ἐπαναφορὰ τοῦ Μινωϊκοῦ ἡμερολογίου. 'Η κλῖμαξ τῶν ἔξ ἐφευρέσεων: Μ' ὁ Ἰσεῖς, Μωύσης. Εἰς αὐτὸν τὸ Μ' εἶνε τὸ 40 ὄρων.

5) 'Αριάδνη καὶ Φαίδρα. 'Ο νόμος τῶν 12 πινάκων. 'Η Δελφικὴ κλείς τῆς Παγκοσμίου εἰρήνης. Εἰς μίαν ἐφεύρεσιν πᾶσσαί αἱ ἐφευρέσεις τῶν Α' θ' ἥν νῶν, τῶν Ἀθηνῶν.

6) Πασιφάη. Αἱ 30 δραματικαὶ ὑποθέσεις μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε ἀρχῆς. Λ' ἀεὶ ἥώς, Λάιος τῶν Θ' ἥβῶν, τῶν Θηβῶν. Τὸ Π' εἶνε

τὸ 80. Δηλαδὴ τὸ Μ' διπλοῦν. Αἱ ἐννέα μοῦσαι εἰνε τὸ Θ'. Τὸ Λ' εἰνε τὸ 30.

7) «Κνώσσιος Λαβύρινθος» τῶν 30 δραματικῶν ὑποθέσεων οἱ ἑκατὸν τῶν προσώπων χαρακτῆρες εἰς τὸ θέατρον. Θέα τριῶν ἡῶν, θέατριον, θέατρον... Τὸ ἡμερολόγιον εἰνε θέα τριῶν ἡῶν τῆς ζωῆς.

8) 'Η ὥραία 'Ελένη. Τὸ ἀρχαῖον 'Ἐπτάπυλον τῆς μουσικῆς, ἡ χαρὰ τῶν ἀρχαίων σοφῶν οἱ ὄποιοι περιπλανώμενοι ἀνεύρισκον τέλος τοῦτο, πάντοτε καθ' 'Ομηρον. Μ' οὓς οἰκεῖ, μουσική. Μ' οὓς ἡγέτης, Μουσουγέτης, ὁ Α' Π' ὅλων, 'Απόλλων.

9) 'Η ἐπιστροφὴ τοῦ 'Οδυσσέως. 'Ο πλοῦτος Τράπεζα ἐστρωμένη 40 ἀγνώστων ὅρων ἐκ τῆς Ἱερογλυφικῆς πρὸς ἄλωσιν καὶ τοῦ πεντάθλου Νόμπελ. 'Ο Χορὸς τῆς 'Ηρωδιάδος εἰναι ἡ 'Ελληνικὴ θετικὴ ἐγκυκλοπαίδεια, ἥτις θέτει εἰς ἀχρηστίαν διὰ τῶν 33ων αὐτῆς μονῶν καὶ πάντοτε τῶν ἴδιων ἀνακαλύψεων εἰς τὴν ἐπιστήμην πάσας τὰς ἄλλας ἐγκυκλοπαίδειας καὶ ἀντικαθιστᾷ διὰ τοῦ μινωϊκοῦ φαραϊκοῦ ἀρχαίου ἔβραϊκοῦ ἡμερολογίου καὶ τὰ δύο ὑπάρχοντα ἡμερολόγια γρηγοριανὸν καὶ Ιουλιανὸν ὡς ἐσφαλμένα. Καταργεῖ ἡ θετικὴ αὕτη ἀρχαία ἐλληνικὴ ἐγκυκλοπαίδεια τὸ ὑπάρχον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα καὶ θέτει τοῦτο ἐπὶ βάσεων στερεῶν θετικῶν διὰ 40 ἀγνώστων θετικῶν ὅρων. Διπλῶν ὅρων οὕτω καὶ ἐκ τοῦ 'Απόλλωνος: Α' Π' ὅλων νός. Τὸ Π' εἰναι τὸ 80. Εύρυ Π' 'Ιδης, Εύρυπτίδης. Οἱ 40 ὅροι διπλῇ καὶ Π' 80.

Τὸ Μ' εἰναι τὸ 40 καὶ ἐπομένως Μ ἦν νοός, Μίνως, ἡ ἀρχαία νομοθεσία, εἰς 200 εἰκόνας καὶ διηγήματα τῶν ὡς ἄνω ἐννέα β.βλίων μου, διότι καὶ οἱ 40 ὅροι ἀποτελοῦν τὴν ἀκουστικήν καὶ 40 τὴν ὀπτικήν, οἱ αὐτοὶ εἰς τὴν φυσιολογίαν.

Εἰς τὸν ἄδην τοῦ Πλούτωνος — ὁ τιλουτῶν νὸς — Μίνως εἰναι δὲ νομοθέτης. Μ' ἦν νός, δὲ Μίνως οὗτος καὶ παραμένει δίκαιος τοῦ χρόνου τοῦ ἔτους ζυγιστής. Καὶ τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς ἀκόμη τῶν ψυχῶν μας. "Ἐν Τ' ὁ δεῖ, ἐν τῷ ἄδη. Διὰ τῆς ὁρθῆς χρήσεως τοῦ ἡμερολογίου αὐτοῦ, ἐγίνετο ἡ καταμέτρησις τοῦ χρόνου τοῦ ἔτους τῆς γῆς εἰς τὸν ἀρχαῖον κόσμον τῆς Εύρωπης ἀπὸ τῆς θεογονίας τῆς 'Ιδης 150) π. Χ.

Αἱ φαραϊκαὶ ἐφευρέσεις ἥσαν 30 καὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ προστεθῇ ἄλλη ἐφεύρεσις, ἐν τούτοις 1300 π. Χ. εἰς τὴν Κνωσσὸν Μίνως δὲ νομοθέτης ἀνεκάλυψε τὴν πειραματικήν ἀπόδειξιν τοῦ νόμου τῆς ἀκουστικῆς, ἥς δὲ νόμος ἔδωκε τὸν νόμον τῆς ὀπτικῆς. Καὶ οὕτω δὲ Μίνως δὲ νομοθέτης διὰ δύο ἀγνώστων τότε καὶ σήμερον νέων νόμων α') τοῦ νόμου τῆς ἀκουστικῆς καὶ β') τοῦ νόμου τῆς ὀπτικῆς, ἔδωσε τὸν νόμον τῆς ἀστρονομίας διὰ τῶν δύο αὐτῶν καὶ διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν νέων νόμων, — διότι καὶ οἱ δύο οὗτοι νόμοι εἰνε ἀγνώστοι σήμερον — ὑπῆρξεν εἰς (καὶ τοῦ ἀρχαίου κόσμου) δὲ νομοθέτης τῶν 30 φαραϊκῶν

έφευρέσεων τάς δόποίας ἀνεβίβασεν εἰς 33εις καὶ ἔκλεισε τὴν Θύραν, Μίνως δὲ νομοθέτης....

Τὸ γεγονὸς δὲ τοῦτο εἶνε ἱστορικόν, διότι ὁ Μίνως ὁ νομοθέτης διὰ τὸ κατόρθωμά του αὐτό, ἀνηγορεύθη δεύτερος φαραὼ, ἥτοι ὁ Θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου, διότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μωύσεως ἥτις Αἴγυπτος ἀντὶ ἐνός, δύο εἶχε φαραὼ, ὃν ὁ εἰς Θρησκευτικὸς ἀρχηγὸς, εἶχε τὴν ἔδραν αὐτοῦ εἰς τὰς Θήβας τῆς ἄνω Αἴγυπτου.

Καὶ σώζεται μέχρι σήμερον φαραϊκὴ Θρησκευτικὴ τοιχογραφία ἥτις παριστᾶ Μίνωα τὸν νομοθέτην προσφέροντα τοὺς θησαυρούς αὐτοῦ, ἐννοεῖται τοὺς πνευματικούς, εἰς τοὺς πρὸ αὐτοῦ φαραὼ ἐφευρέτας. Δι’ αὐτὸν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν θεογονίαν ὁ Μίνως φέρεται ὅτι ἥτο καὶ τῶν ψυχῶν εἰς τὸν ἀδηνὸν ὁ ζυγιστής. Ἐννοεῖται, καὶ τῶν ἐφευρέτων φαραὼ τῶν ψυχῶν, διότι οἱ πρὸ αὐτοῦ φαραὼ ἐφευρέται ἐνῷ ὑπῆρχαν μεγάλοι, ὁ Μίνως καὶ αὐτοὺς εἶχε διὰ τῶν τριῶν του ἐφευρέσεων ὑπερβῆ ἐις τὴν σοφίαν. Εἶχεν εἰς τὰς τρεῖς αὐτοῦ ἐφευρέσεις συμπεριλάβει καὶ τὰς 30 φαραϊκὰς ἐφευρέσεις εἰς μίαν ὡς ἄνω ἐφεύρεσιν.

Ο ‘Μίνως ὁ νομοθέτης τὰς 30 φαραϊκὰς ἐφευρέσεις ἐμοίρασε εἰς τρεῖς δεκάδας καὶ ἑκάστην τούτων δεκάδα χωριστᾶ, ἔξισωσεν εἰς τὰς τρεῖς αὐτοῦ νέας ἐφευρέσεις, ὀλλὰ εἰς τὴν πρώτην ἐκ τῶν τριῶν αὐτοῦ ἐφευρέσεων, ἥτοι εἰς τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ νόμου τῆς ἀκουστικῆς. ‘Η ἔξισωσις αὗτη ἐπειδὴ ἐγένετο ἀπὸ «*υίὸν Φοίνικος*», τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου τῶν Φοινίκων ὁ λαὸς ὅταν δὲν ἥτο ἔξι αὐτοῦ ἐκαλεῖτο «*Ιξώς*».

Ο λαὸς «*Ιξώς*» δὲ δόποιος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Μίνωος τοῦ νομοθέτου ἔλαβεν εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν φαραϊκὴν ἔξουσίαν καὶ πάλιν κατεῖχεν αὐτὴν καὶ προηγουμένως ἐκ τῆς Ἀσίας ἐπὶ χίλια ἔτη, ὡς ἀναφέρει τοῦτο καὶ ἡ ἱστορία, ἥτις ἀναφέρει ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔτους 2300 π. Χ. μέχρι τοῦ ἔτους 1700 π. Χ. δηλαδὴ ἔνα αἰῶνα πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων εἰς τὸ φαραϊκὸν βασίλειον οἱ Σημῖται ἐκ τῆς Ἀσίας ὀλληλοδιαδοχικῶς ἐπὶ χίλια ἔτη κατεῖχον τὸ φαραϊκὸν ὀξιώμα, διότι οὗτοι ὑπῆρχαν πρὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων οἱ μαθηματικοὶ ἔξισωται οἵτινες εἶχον ιδρύσει τοῦτο καὶ ἀπετέλουν τὴν ιδύνουσαν τάξιν. Καὶ εἶχον ἔξι ἀρχῆς οἱ Φοίνικες εἰς χεῖρας αὐτῶν τὰς ἐφευρέσεις των· μεταξὺ τῶν δόποιων ἡ ἐφεύρεσις τῆς ναυπηγίας, ὑφαντουργίας, μεταλλουργίας, ύελουργίας, καθώς καὶ ἡ ἐφεύρεσις τῆς κατασκευῆς καὶ χρήσεως τῶν χρωμάτων, δόμοιως δὲ καὶ τὴν ἐφεύρεσιν τῆς γεωμετρίας, τοῦ ἡμερολογίου, τῆς ἀστρονομίας κ.τ.λ., διότι πᾶσαι αἱ ὄλλαι ἀρχαῖαι ἐφευρέσεις, μόνον δι’ ἀριθμῶν γραφεῖσαι, εἶχον προηγηθῆ τῆς ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων τῆς αὐτῆς γραφῆς τῶν ἀριθμῶν εἰς τὸ φαραϊκὸν βασίλειον, 1822 π. Χ. ἐφευρέθησαν τῆς φωνητικῆς ἀλφαβήτου μόνον τὰ γράμματα εἰς αὐτό.

Καὶ τῆς φωνητικῆς ἀριμονίας ὡς ιτίναξ ἔχει ἀνακαλυφθῆ πολλοὺς αἰῶνας πρὸ τῆς ἐποχῆς Μίνωος τοῦ νομοθέτου, δὲ φαραὼ ὅστις ἀνεκάλυψε τὸν

πίνακα τοῦτον είναι ό "Οννος. Δηλαδή αὐτὸς δ ὁ ποιος ἀνεκάλυψε τὸν πίνακα δι' ἀριθμῶν τῆς φωνητικῆς ἀρμονίας ἀνηγορεύθη διὰ τὸ κατόρθωμά του τοῦτο φαραὼ ὑπὸ τὸ φωνητικὸν ὅνομα "Οννος, ὅχι δι' ἀλλην ἀφορμὴν παρὰ διότι οὗτος ὑπῆρξεν δὲ νός (δὲ νός, "Οννος) τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πίνακος τῆς φωνητικῆς ἀρμονίας εἰς τὸν κόσμον, καὶ διότι καὶ εἰς τὸν κόσμον ἔξ ὄλων τοῦ Θεοῦ τῶν πλασμάτων τὸ μόνον ζῶον τὸ ὄποιον εἴς τὸν γλυκύφθογγον αὔτοῦ λάρυγγα τὴν Μουσικὴν ἀρμονίαν κέκτηται εἶνε ὅνος. 'Ο νός, ὅνος. Πειθεὶ Ν' ὡς, πειθήνιος, ὡς θὰ ἴδωμεν.

'Αλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ φιλολογία διὰ τοὺς ἀρχαίους ἡτο θετικὴ λογοτεχνία.

Εἰς τὴν "Ιδην ἡ Ρέα καὶ δ Κρόνος ἐγέννησαν τὸν Δία, δεῖ οἶα, μὰ τὸν Δία, δεῖ οἶα... ἡ Ρέα ἐγέννησε: Δία, δεῖ οἶα...

'Ο Κρόνος πατέρα μὲν ἔχει τὸν Ούρανὸν μητέρα δὲ—ἀπὸ τῆς ὄποιας δ χρόνος γεννᾶται—τὴν Γῆν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὁμηρικὴν εἰς τὴν "Ιδην θεογονίαν εἴς τὴν ὄποιαν δ Μίνως εἶνε δ νομοθέτης, δ Κρόνος ὑπῆρξεν ἀσεβῆς πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ούρανόν.

'Απέκοψε τὸ τεκνογόνον αὐτοῦ μόριον, τούτου δὲ ριφθέντος εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ τοῦ ἀφροῦ καὶ τῆς θαλασσοταραχῆς ἐγεννήθη ἡ 'Αφροδίτη. 'Επειδὴ ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος ἐγεννήθη οὕτω ἀπ' εὐθέειας ἔξ Ούρανοῦ, κατέλαβεν αὐτὴ δόλοκληρον τὴν γῆν, μητέρα, ἥτις δὲν ἐγέννησεν αὐτὴν, ἐκυριάρχησεν ὅμως ἔξ δόλοκληρου ἐπὶ τῆς γῆς ἡ θεὰ τοῦ Ἔρωτος.

'Επειδὴ διὰ θαλάσσης ἐπικοινωνία τῶν ἀρχαίων σημιτικῶν λαῶν εἶχεν αὐτούς ἐκπολιτίσει, διὰ τοῦτο ἔξ αὐτῶν καὶ ἡ θεὰ τοῦ ἔρωτος εἶνε ἡ 'Αφροδίτη ἀναδυομένη ἐκ τῆς θαλάσσης, ὅπως δ Μίνως δ νομοθέτης ἡτο «Φοίνικος υἱός»: φῶ ἦν οἰκος, ὡς τοῦ πολιτισμοῦ.

Εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἡ 'Αφροδίτη φέρεται ὅτι ἔνα ἐγέννησε μόνον τέκνον: Τὸν 'Υμέναιον. 'Ο 'Υμέναιας δὲ εἰς τὸν πολιτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐγέννησε τὰς τρεῖς Χάριτας, αἵτινες τὴν θεὰν τοῦ ἔρωτος τῶν ἀνθρώπων 'Αφροδίτην παρακολουθοῦν παντοῦ. Αἱ τρεῖς δὲ αὐταὶ ἐκ τοῦ 'Υμεναίου Χάριτες, εἶνε διὰ τοῦ ἔρωτος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικός, ἡ τρίτη Χάρις, τὸ τέκνον, διότι αὐταὶ καὶ αἱ τρεῖς τοῦ 'Υμεναίου Χάριτες δύο τέκνα ἔχουν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου χαρίσει. Τοὺς δύο ἔρωτας, υἱοὺς αὐτῶν, διὰ νὰ μὴ σβύσῃ δ κόσμος. Αἱ τρεῖς αὐταὶ τῆς 'Αφροδίτης Χάριτες εἰς τὸν κόσμον τοῦ 'Υμεναίου ἐγέννησαν τοὺς δύο ἔρωτας, ὡν δ εἰς εἶνε δ προεστῶς ἔρως ἐπὶ τῶν σαρκικῶν δρέξεων. Αὐτὸς φέρει φαρέτραν, διὰ νὰ πληγώνη τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, μένει ὅμως πάντα νήπιον καὶ ἔχει καὶ πτερά καὶ, ὅπως ἔρχεται ταχέως καὶ παρέρχεται. 'Ο δὲ ἀλλος ἔρως, εἶνε τῆς πλεονεξίας πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ πλούτου. Δὲν ἔχει πτερά καὶ δὲν φεύγει ταχέως δ ἔρως οὕτος ἐπὶ τῆς πλεονεξίας, φεύγει ὅμως δ πλοῦ-

τος καὶ μένει ὁ πλουτῶν νὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τοῦ Πλούτωνος τὸν ἄδην. ‘Ο πλουτῶν νός, δὲ ἴδεν... τοῦ Πλούτωνος ἄδην.

Καὶ τῶν μελλόντων αἰώνων τὰ ἔτη τὰ ὄποια θὰ διαρρεύσουν θὰ ἔχουν (διὰ τοῦ πεντάθλου ὡς ἀνωτέρω βραβείου Νόμπελ) τὴν ἐπιβράβευσιν αὐτῶν εἰς τὴν σπουδαιοτέραν τῶν αἰώνων ἀνακάλυψιν ἢ ἐφεύρεσιν εἰς τὴν φυσικήν, τὴν φυσιολογίαν ἢ ἰατρικήν ἐκάστου ἔτους· τὴν χημείαν, τὴν λογοτεχνίαν καὶ τὴν σπουδαιοτέραν ἐργασίαν πρὸς ἀδελφοποίησιν τῶν λαῶν.

Ἐν τούτοις αἱ 33εις ἀρχαῖαι ἐφευρέσεις τὰς ὄποιας ἀνεκάλυψα ἀποτελοῦν δόλόκληρον τὴν φυσικήν ίστορίαν τοῦ ἀνθρώπου, τὴν φυσιολογίαν αὐτοῦ ἢ ἰατρικήν, τὴν λογοτεχνίαν του, τὴν χημείαν του καὶ τὴν νομικήν διὰ τὴν παγκόσμιον αὐτοῦ εἰρήνην.

Ἐκ τῶν 33ων δὲ τούτων ἐφευρέσεων 30 εἰνε αἱ φαραΐκαὶ καὶ τρεῖς αἱ Ἑλληνικαὶ μινωϊκαί. Δὲν ὑπάρχουν δὲ τῶν 33ῶν τούτων ἐφευρέσεων ἄλλαι ἐφευρέσεις αἱ ὄποιαι εἰναι δυνατὸν νὰ γίνουν καὶ νὰ εἰνε ὅρθαι. Οὔτε εἰς τὴν φυσικήν ίστορίαν τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε εἰς τὴν φυσιολογίαν ἢ ἰατρικήν αὐτοῦ, τὴν λογοτεχνίαν, τὴν χημείαν καὶ τὴν νομικήν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης αὐτοῦ.

Ἀν αὐτὰ δὲ φαίνονται παραδοξολογήματα, τοῦτο προέρχεται διότι ἡ ἐπικρατοῦσα ἴδεα εἰνε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι δὲν ἐγνώριζον τὴν χημείαν καὶ θεωρεῖται ἡ χημεία νέα ἐπιστήμη σήμερον, ὅπως ἄλλως τε καὶ ἡ πλουτολογία. Ἐν τούτοις οὔτε ἡ πλουτολογία εἰνε νέα ἐπιστήμη οὔτε ἡ χημεία, διότι ὅρθῶς κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἡ πλουτολογία ἦτο ἡ χημεία.

‘Η Αἴγυπτος ἐπειδὴ ἦτο πλουσία χώρα ἐκαλεῖτο Χημί, δηλαδὴ «ἄγνωστος εἰμί», ἄγνωστος εἰμαι: Χ εἰμί, Χημί.

Χ εἰμὶ οἶσα, ἡ χημεία, διότι ἐκάστη ἔνωσις τῶν ἀπλῶν αὐτῆς μορίων ἔχει καὶ ἔνα ἄγνωστον τὸν ὄποιον λύει ὁ πλοῦτος τῶν ἀπλῶν σωμάτων αὐτῆς, οἷα εἰνε, ἀλλὰ τῶν ἀπλῶν σωμάτων τῆς χημείας ὁ πλοῦτος, Π' λεῖ οὖτος, ὁ πλοῦτος: λύει Π' (80) ἀπλᾶ σώματα τὰ ὄποια ἔνούμενα ἀποτελοῦν καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν πλοῦτον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. “Ἐχετε ἀντίρρησιν; Ἐλπίζω ὅχι, διότι οἱ ἀρχαῖοι ὅχι μόνον διὰ τῆς πλουτολογίας ἐγνώριζον τὴν χημείαν, ἀλλ' ἐγνώριζον – διότι οὗτοι εἶχον τοῦτο ὅρθῶς ἀνακαλύψει – ὅτι τὰ ἀπλᾶ κινητὰ εἰς τὴν χημείαν τῶν μορίων σώματα εἰνε 80. Εἰς τὴν φυσιολογικήν αὐτῶν κλίμακα ἐκ τοῦ εἰδικοῦ των βάρους. Καὶ εἶχον ὡς μέτρον τούτου τὸ εἰδικὸν βάρος ἐνὸς σώματος ἀπλοῦ τῶν Αἰγυπτίων, δει γῆ Π' Τ' οἰον, τῶν Αἰγυπτίων. “Ἄγνωστον ἵσον διὰ τοῦ εἰδικοῦ του βάρους εἰς τὸν αἰῶνα· Χ Ρ' ἵσον, τὸν χρυσόν. ‘Η κλείς τὴν ὄποιαν ἀνεκάλυψα ἐρμηνεύει ἄλλως τε τοῦτο.

**Τ' Ἀνάκτορα Μίνωος τοῦ νομοθέτου τῶν 33 ἐφευρέσεων
τὰς ὁποίας ἀνεκάλυψα.**

Ο ΜΙΝΩΣ Α. ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ 1878

”Ετος τῆς ἀνευρέσεως ὑπ’ αὐτοῦ τῶν Ἀνακτόρων Μίνωος τοῦ νομοθέτου ἐκ τῆς Ὁμήρου ’Οδυσσείας.

Ο δείμνηστος πατήρ μου (1844-1907) πρώτος ἔχει γαάψει ὅτι τῆς "Ιδης τοῦ Διὸς οἱ λερεῖς ἡσαν οἱ Ἰδαῖοι Δάκτυλοι, ὃν «ὅμηρος», δ "Ομηρος μεταξὺ "Ιδης καὶ "Ιδης τῆς Μ. Ἀσίας, ὅμηρος ἦτο τῶν Δακτύλων οἵτινες ἔγραψαν τοῦτον.

Ἐκ τῆς Ἰλιάδος, ‘Ελλάδος, τούτου καὶ τῆς ’Οδυσσείας ἀνεῦρον τὰς 33 πνευματικὰς μονὰς καὶ πάντοτε τὰς ἴδιας τοῦ ἀνθρώπου ἐφεύρεσεις, δι’ ἃς ζητῶ ἐπὶ ἔξ ἔτη καὶ ἐπέκεινα καὶ διλόκληρον τὸ πένταθλον χρηματικὸν βραβεῖον Νόμπελ.

'Η κλεῖς τοῦ εἰδικοῦ βάρους τοῦ πλούτου

Εἰς τὴν κλεῖδα αὐτὴν (τοῦ εἰδικοῦ βάρους τοῦ πλούτου ἐκ χρυσοῦ) διὰ τὸ εἰδικὸν βάρος τῆς πυκνότητος τοῦ χρυσοῦ τίθεται ὁ ἀριθμὸς 80. Κατ' ἀναλογίαν τὸ εἰδικὸν βάρος τῆς πυκνότητος τοῦ σιδήρου εἶνε τὸ 200. Σ' δεῖ ροῦ, τοῦ σιδήρου δηλαδὴ τῶν μορίων ἡ πυκνότης εἶνε ἀραιοτέρα. Τὸ εἰδικὸν βάρος τῶν τοῦ σιδήρου μορίων εἶνε τὸ 200, ἐνῷ τούτων τοῦ χρυσοῦ εἶνε τὸ 80, διότι τοῦ σιδήρου δροῦς, εἶνε Σ', 200 ἐνῷ τοῦ χρυσοῦ 80, διότι ὁ χρυσὸς εἶνε 120 φορᾶς πυκνότερος τοῦ σιδήρου, καὶ ὁ χαλκὸς 30 φορᾶς ἀραιότερος τοῦ χρυσοῦ, βάρος εἰδικόν ἔννοεῖται.

Τοῦ χώματος τῆς γῆς εἶνε 220 φορᾶς πυκνότερος ἀεὶ γῆ Π' Τ' οἰον, τῶν Αἰγυπτίων ὁ χρυσός, διότι τὸ Π' εἶνε τὸ 80 καὶ τὸ Τ' εἶνε τὸ 300, καὶ ἡ μεταξὺ αὐτῶν διαφορὰ εἶνε τὸ 220.

"Αρεῖ ίστῳ Τ' ε' λεῖς, ὁ Ἀριστοτέλης, λέγει ὁ πλοῦτος (Π' λεῖ οὗτος) εἶνε ἡ ἀξία εἰς χρυσὸν εἰς τὸν ὅποιον πάντα τὰ ἄλλα διαφαίνονται ὅτι ἀνήκουν δικαιωματικῶς διότι ἡ τιμὴ τῆς ἀξίας τοῦ πλούτου μετρᾶται διὰ τῆς σταθερᾶς ἀξίας τοῦ χρυσοῦ αἰωνίως εἰς τὸν πολιτισμόν.

"Ο χαλκός, χ' α' λεῖ Κ' ὡς, χαλκός, διότι εἰς τὸν χρυσὸν ὅταν ἀναμίξῃς εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν χαλκόν, (τὸ Κ' εἶνε τὸ 20) νοθεύεις τὸν χρυσὸν κατὰ 20 τοῖς ἑκατὸν διὰ χαλκοῦ, γίνεται χ' α' λ' ὑψοῖ, χάλυψ στερεός, ἥτοι: αὐξάνεις τὴν στερεότητα τοῦ χρυσοῦ τὸ εἰκοσαπλάσιον τῆς φυσικῆς του στερεότητος. Ἀναφέρω δὲ αὐτὰ διὰ νὰ εἴπω ὅτι γνωρίζω τὴν σημερινὴν χημείαν. 'Η ἀξία αὐτῆς, θεωρητική, πρὸς τὸ μηδὲν ίσοῦται.

"Η χημεία δὲν εἶνε σημερινὴ ἐπιστήμη, ἀλλ' εἶνε μόνον ἀγνωστος σήμερον ἡ χημεία τὴν ὅποιαν είχον οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι. Καὶ ἔρωτῷ τὸν ἀναγνώστην (ποῖον ἄλλον νὰ ἔρωτήσω;) ἀν πάντες ὅσοι ἔχουν λάβει ἥδη τὸ ἐτήσιον καὶ διὰ τὴν χημείαν χρηματικὸν βραβεῖον Νόμπελ, ἥξιζε τὸν κόπον νὰ λάβουν αὐτό, καθ' ὃν χρόνον οὔτοι ὅχι μόνον ἀγνοοῦν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τὴν χημείαν, ἀλλὰ οὕτε ίδεαν ἔχουν περὶ τῆς χημείας τῶν ἀρχαίων ἀπολύτως.

Πῶς εύρίσκεται δὲ τὸ εἰδικὸν βάρος τῆς πυκνότητος τῶν σωμάτων καὶ ρευστῶν εἶνε ἡ σπουδαιοτέρα ἀνακάλυψις ἥτις ἔχει ἀποτελέσῃ τὴν χημείαν, ὡς ἐπίσης θὰ ἴδωμεν, διὰ τῆς... ὑάλου, ἥτοι· Γ' α' ἀλλοῦ...

II

Πώς τὸ μόνον ὄρθὸν ἡμερολόγιον εἶνε τὸ μινωΪκὸν

Ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἦτις εἶχε εἰς τοὺς πλησίους τῶν πόλεων αὐτῆς λιμένας πρώτη τῶν ναυτικῶν ἐτέρας συζύγους τάς... ἐταίρας, ἔσπευσαν αὗται νὰ ἔλθουν εἰς τὰς Ἀθήνας, διότι οἱ Πέρσαι ὅταν κατέστρεψαν τὸ φαραϊκὸν βασίλειον, εἰχον καταστρέψει 525 π. Χ. καὶ τὰς Ἑλληνικὰς ἀρχαίας ἀποικίας εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Ἡ διαμονὴ εἰς τὰς πόλεις αὐτῆς δὲν ἦτο εὐχάριστος οὔτε, φυσικά, διὰ τὰς ἐταίρας αἱ δόποιαὶ διέμενον εἰς τοὺς πλουσίους τῆς λιμένας καὶ ἀπεγύμνουν τοὺς ναυτικούς πλοιοκτήτας οἱ δόποιοι ἐκ τῶν ἀλλων μερῶν ἐμπορεύοντο εἰς τοὺς λιμένας αὐτούς. Τῶν πλουσίων δὲ λιμένων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας αἱ ἐταίραι εἰχον προτιμήσει τὰς Ἀθήνας ἐπειδὴ εἶχεν ἀρχίσει τῆς Πανελλάδος, Πολλάδος ἢ πόλις αὕτη νὰ παίρνῃ τὴν ἐπάνω βόλταν καὶ νὰ γίνεται ἡ πρώτη διὰ τοῦ ἐμπορικοῦ αὐτῆς στόλου πόλις τῆς ἐποχῆς ἑκείνης, ἐφ' ὀλοκλήρου δὲ τοῦ ἀρχαίου κόσμου, καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους 499 π. Χ.

‘Ο παλαιότερος ποιητής γράφει:

— Εἴδον θαλασσῶν θυέλλας, εἴδον γυναικῶν τοιαύτας,

— Ἐφοβήθην πολὺ πλέον τοὺς ἔρῶντας ἢ τοὺς ναύτας.

Διερωτῶμαι δὲ ποιητής οὗτος τί θὰ ἔγραφεν, ἂν ἔβλεπεν ὅτι οἱ ἔρῶντες ἥσαν καὶ οἱ ναῦται συγχρόνως. ‘Ο παλαιότερος οὗτος ποιητής, ἀσφαλῶς θὰ ἔλυπήτο περισσότερον τοὺς ἔρῶντας ὅταν οὗτοι ἥσαν καὶ οἱ ναῦται. Οὗτοι κατ’ ἑκίνην τὴν ἐποχὴν τῆς βραδύτητος τῶν ταξειδίων ἐπὶ μῆνας καὶ ἐπὶ ἑτη μακρὰν τῶν οἰκογενειῶν των οἱ ναυτικοί, ὀλλὰ εἰς λιμένας οὗτοι πλουσίους καὶ ἀσφαλεῖς, ἦτο φυσικὸν ὅτι προσελάμβανον τὰς ἐταίρας διὰ παρηγορίαν των, ὡς ἐτέρας των συζύγους.

Οἱ ναυτικοί οὗτοι πλουσίοι πλοιοκτῆται ἐμποροπλοίαρχοι, ἥσον περιζήτητοι παρὰ τῶν γυναικῶν αὐτῶν καὶ μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας ἔγ-

νοντο δεκτοί παρ’ αύτῶν καὶ ἐφιλοξενοῦντο, διὰ τῶν χρημάτων των, ἔννοεῖται, μεγαλοπρεπῶς. “Οταν δὲ ὑπὸ τῶν Συμπληγάδων αὔτῶν οἱ ἀτρόμητοι ναυτικοὶ οὗτοι συνελαμβάνοντο ἕκουσίως των οὕτω ύψισταντο ἐκ τῶν γυναικῶν τούτων τὴν θύελλαν τῆς τελικῆς των καταστροφῆς.

‘Ηρωδιάς ἡ κλείς τοῦ μινωϊκοῦ ἡμερολογίου τῶν «φῶ ήν εἰκών» τῶν Φοινίκων ναυτικῶν ‘Εβραίων εἶνε ἀπλούστατα ἡ κλείς τῆς φωνητικῆς Ἱερογλυφικῆς γραφῆς.

Εἶναι εἰς τὴν θρησκείαν αἱ 30 δραματικαὶ τοῦ βίου ὑποθέσεις, ἥτοι τὰ ἀρχαῖα νομικὰ διὰ τῆς συντελείας τοῦ ἡμερολογιακοῦ αἰῶνος εἰς τὸν πολιτισμόν. Τὰ ἀρχαῖα νομικά, ὑπάρχουν εἰς τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικά συγγράμματα ἀπὸ τῆς Ἱερογλυφικῆς αύτῶν γραφῆς, ἀποτελοῦν δὲ αὐτὰ τὴν θετικὴν ἀρχαιολογίαν. Τὴν παγκόσμιον τῶν οὐρανῶν εἰρήνην διὰ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους. Τὴν γραφὴν τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἀνθρώπου καὶ διὰ τὸν ἐκπολιτισμὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον αἰωνίως.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν δὲ νομικὴν τῶν φωνητικῶν γραμμάτων τῆς γραφῆς δι’ ἡς γράφομεν ἡ ἐφεύρεσις (διὰ τοῦ περιεχομένου τῶν 33ων αὐτῆς ἐφευρέσεων), εἶνε ἡ κλείς τῆς αἰγυπτολογίας εἰς τὴν Ἑλληνικήν. ‘Ἐπειδὴ καὶ τῆς αἰγυπτολογίας ἡ κλείς εἶνε ἡ μινωϊκὴ τοιαύτη τῶν 33ων ἀρχαίων ἐφευρέσεων εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. ‘Η ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἥτο καὶ ἡ θρησκευτικὴ γλῶσσα τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου, διὰ τῶν ψηφίων τῆς φωνητικῆς ἀλφαβήτου καὶ διὰ τῶν 40 ἀγνώστων ὄρων, οὓς, εἰς τὸ οὖς, δίδουν τὰ Ἱερογλυφικὰ ψηφία διὰ τῆς Ἑλληνικῆς φωνητικῆς ἀλφαβήτου. Καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Μ’ ἦν νοός, Μίνωος τοῦ νομοθέτου, εἶνε ἡ ἀρχαία νομοθεσία τῶν 33ων ἐφευρέσεων τῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου. Καὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ὅποιων εἰς τὸν κόσμον ἡ μινωϊκὴ κλείς ἀποτελεῖται καὶ ἀπὸ τὰς 30 δραματικὰς τῆς ζωῆς ὑποθέσεις καὶ τοὺς ἑκατὸν χαρακτῆρας αὐτῶν.

‘Ἐπειδὴ πάντα ταῦτα οὕτω ἔχουν γραφεῖ καὶ οὕτω μόνον ταῦτα ἀποδεικνύονται καὶ ἔχουσιν ἀληθείας, ἀρκεῖ ν’ ἀποδείξω ὅτι τοῦ ἀνθρώπου αἱ μοναὶ, φυσικαὶ τοῦ βίου αὐτοῦ πνευματικαὶ ἐφευρέσεις εἶνε αἰωνίως 33 ὄντως, καθὼς καὶ ποῖαι εἶνε αὗται αἰωνίως εἰς τὸν βίον αὐτοῦ ν’ ἀποδείξω μίαν πρὸς μίαν.

‘Αρκεῖ ν’ ἀποδείξω ἐπίσης, ὅτι τῶν ἀτόμων καὶ ὡς πρὸς τὰ δύο των γένη οἱ προσωπικοὶ των χαρακτῆρες εἶνε ἑκατὸν ὄντως καὶ ποῖοι εἶνε οὗτοι οἱ χαρακτῆρες ἔνας πρὸς ἔνα. ‘Ομοίως δὲ ὅτι καὶ τοῦ βίου μας αἱ δραματικαὶ περιπτώσεις εἶνε 30 ὄντως, καὶ ποῖαι εἶναι αὗται μίαν πρὸς μίαν ν’ ἀποδείξω εἰς τὸ κύλισμα αἰωνίως τοῦ χρόνου τῶν ἔτῶν τοῦ βίου μας.

Βλέπετε πόσα πρέπει ν’ ἀποδείξω; Καὶ θὰ τ’ ἀποδείξω διὰ τῆς μινωϊκῆς τῶν 10 ψηφίων κλειδὸς τὴν ὅποιαν ἀνεκάλυψα.

Διὰ τῆς αὐτῆς δὲ κλειδὸς τὸ μόνον τὸ ὄποιον δὲν ἡ ἀποδείξω εἶνε πᾶν ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀποδείξεως νέας διὰ τῆς κλειδός μου αὐτῆς. Τῶν ἡλιακῶν αἴφνης ἐκλείψεων δικύκλος ἔχει ἀνάγκην νέας ἀποδείξεως ἥτις εἶνε ἡ ἀρχαία ἀπόδειξις τοῦ αὐτοῦ κύκλου αἰωνίως τῶν αὐτῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων εἰς τὸν κόσμον.

Τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων δικύκλος εἰς τὰ Ἱερογλυφικὰ φωνητικὰ γράμματα τῆς γραφῆς αὐτῆς δι’ ἣς γράφομεν εἶνε κύκλος ἐντελῶς ἄλλος τοῦ κύκλου τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων εἰς τὸν κύκλον τῶν σημερινῶν ἀστρονόμων, τῶν ὄποιων ἡ φαντασία διὰ τὰς ἡλιακὰς ἐκλείψεις τὸ παράπτων δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὰς αὐτὰς τοῦ αὐτοῦ κύκλου αὐτῶν τὰς ἐκλείψεις εἰς τὰ ἀρχαῖα γράμματα ἀπὸ τῆς Ἱερογλυφικῆς αὐτῶν γραφῆς.

Ἄπὸ τῆς ἐποχῆς δὲ Μίνωος τοῦ νομοθέτου καὶ εἰς τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ γράμματα τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων δικύκλος ἐπιβεβαιοῦται διότι ὁ πολιτισμὸς διὰ τῶν αἰώνων αὐτοῦ βάσιν ἔχει τὸν ἀρχαῖον νόμον τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους τῆς γῆς, εἰς δὲ τὸν 7ον πίνακα εἰς τὸν Σεπτέμβριον καὶ εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ, εύρισκετο τοῦ βιορείου ἡμισφαιρίου τῆς γῆς τοῦ φθινοπώρου ἡ ἴσημερία, ἥτις ἀντὶ νὰ εύρισκεται σήμερον εἰς τὴν 23ήν Σεπτεμβρίου, ἐπρεπεν εἰς τὴν 1ην Σεπτεμβρίου νὰ εύρισκεται ἡ 23η Σεπτεμβρίου σήμερον, διὰ νὰ εἶνε εἰς τὸ ἡμερολόγιον ἡ 23 Σεπτεμβρίου ἡ 1η Σεπτεμβρίου αὐτοῦ καὶ τὸ ἡμερολόγιον, μινωϊκὸν διὰ νὰ εἶνε, τὴν ἴσημερίαν τοῦ φθινοπώρου νὰ ἔχῃ εἰς τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, διότι εἰς τὸ ἀρχαῖον ἡμερολόγιον τὸ φθινόπωρον ἥρχιζεν ἐπίσης ἀπὸ τῆς ἴσημερίας του, ἀλλὰ ἀπὸ τῆς πρώτης Σεπτεμβρίου, τοῦ ὄποιου ἡ πρώτη ἐπρεπε νὰ εύρισκεται 23 δηλ. Σεπτεμβρίου, καὶ νὰ εἶνε ἡ ἡμερομηνία αὗτη ἡ πρώτη τοῦ ἰδίου μηνός.

Όμοιώς καὶ ἡ ἴσημερία τῆς ἀνοίξεως εύρισκεται σήμερον εἰς τὴν 21ην Μαρτίου, ἐνῷ ἡ 21η Μαρτίου εύρισκετο εἰς τὴν 27ην Φεβρουαρίου, εἰς τὴν διποίαν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἴσημερία τῆς ἀνοίξεως εἰς τὸ ἡμερολόγιον ὅταν εἰς τοῦτο ἡ ἴσημερία τοῦ φθινοπώρου ὑπάρχει εἰς τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου καὶ ὅχι εἰς τὰς 23 Σεπτεμβρίου ὅπως σήμερον, διότι ὅταν ἡ ἴσημερία τῆς ἀνοίξεως εύρισκεται εἰς τὴν 21ην Μαρτίου, ἡ ἴσημερία τοῦ φθινοπώρου εύρισκεται εἰς τὴν 23ην Σεπτεμβρίου, ὅταν ὅμως ἡ ἴσημερία τῆς ἀνοίξεως εύρισκεται εἰς τὴν 27ην Φεβρουαρίου, ἡ ἴσημερία τοῦ φθινοπώρου εύρισκεται εἰς τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, δὲν χωρεῖ συζήτησις.

Οἱ ναυτικοὶ ποῦ προανέφερα, εἰς τοὺς λιμένας τῆς Μ. Ἀσίας διὰ νὰ συντηροῦν τὰς πολυδαπάνους αὐτὰς γυναῖκας ὡς ἐτέρας συζύγους των, αὐτανδροὶ ἐναυάγουν ἐντὸς τοῦ ἀσφαλοῦς τῶν περιπτύξεων των λιμένος. Δι’ αὐτὰς οὗτοι ἐπώλουν ὅχι πτλέον τὰ ἐμπορεύματα μόνον τῶν πλοιών των ἀλλὰ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πλοῖα των μετὰ

τῶν πληρωμάτων των καὶ ἐρωτευμένοι ύφισταντο μέχρι τελείας αὐτῶν καταστροφῆς καὶ τὰς θυέλλας τῶν γυναικῶν.

"Ἐβλεπον τῶν θαλασσῶν τὰς θυέλλας, ἔβλεπον καὶ τῶν γυναικῶν καὶ οἱ ἐρῶντες οὗτοι τῆς ἀρχαιότητος ναῦται ἐγίνοντο οὕτω ἀξιολύπητοι.

Δεῖ οἰα μὰ τὸν Δία, διότι καὶ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἡ συρροὴ τῶν ἔταιρῶν τούτων εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν, εἶχεν ἐμβάλλει τοὺς τιμίους οἰκογενειάρχας, οἱ ὅποιοι τῶν θυγατέρων αὐτῶν τὰ χρηστὰ τῆς παρθενίας ἥθη διὰ νὰ προστατεύσουν, ἴδρυσαν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως τὸν Παρθενῶνα. Πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς θεᾶς τῆς παρθένου σοφίας τῶν γυναικῶν. Καθ' "Ομηρον, ἡ Πανελλὰς Ἀθηνᾶ ἦτο ἡ Ἀθηνᾶ Παλλάς, θεὰ τῆς παρθενίας τῆς γυναικὸς ἦτο ἡ σοφία εἰνε κόρη νὰ διατηρῇ τὴν παρθενίαν της.

Εἰς τὴν μινωϊκὴν κλείδα τὸ Κ' εἰνε ὁ ἀριθμὸς εἴκοσι τῶν εἴκοσι ψηφίων αὐτῆς, διότι τὸ Κ' εἰνε τὸ 20, καὶ τῆς μινωϊκῆς κλειδὸς ψηφία είναι δέκα τὰ διπλᾶ. Εἰς τοὺς ἀλφαβητικούς ὅμως ἀριθμούς, ὁ ἄγνωστος χεῖ, είναι τὸ Κ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ 'Ομήρου. Τὸ Κ εἰς αὐτὸν εἰνε ὁ ἄγνωστος χεῖ ἐκ τῆς εὐλόγου αἵτίας ὅτι εἰς τὰ δυηρικὰ ἔπη, ὅπως καὶ εἰς τὰ Ἱερογλυφικὰ καὶ πάντα τὰ ἀρχαῖα κείμενα, ἐπειδὴ τὰ γράμματα ἔκειντο χωρὶς νὰ χωρίζωνται εἰς τὰς λέξεις (τοῦ περιεχομένου τῶν κατὰ συνέχειαν ώς μία λέξις), τὸ Κ ἐπροφέρετο εἰς τὰς λέξεις καὶ ως χεῖ, ὅπου ἔχρειάζετο νὰ προφέρεται ώς χεῖ. Εἰς τὰ ἀρχαῖα συγγράμματα, ἀλλως τε, μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Θουκυδίδου 401 π.Χ., μικτὰ ἀλφαβητικὰ ψηφία δὲν ὑπῆρχον τὸ δὲ χεῖ εἰνε μικτὸν ψηφίον ἐκ τοῦ δασέως κάπα—ἰῶτα, κī.

Τῶν Ἀθηνῶν τῆς Πανελλάδος, Παλλάδος Ἀθηνᾶς αἱ ἄγνωστοι ὁραι, ἥσαν αἱ Κ ὁραι, Κόραι, τῶν Ἀθηναίων παρθένων αἵτινες τῆς παρθενίας αὐτῶν τὸ πέπλον ὕφαινον καὶ περιέφερον τοῦτο κατ' ἔτος εἰς τὴν πόλιν πρὸς τιμὴν αὐτῆς κατὰ τὴν 'Εορτὴν τῶν Παναθηναίων. Κ ρεῖ Α' Ἀτθίδων, Καρυατίδων. 'Η Ἀπτερος Νίκη ύπηρξεν οὕτω ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, ναὸς τούτων.

Κατὰ τῶν ἔταιρῶν δὲ τούτων ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας ἐπὶ Περικλέους ύπηρξεν ἀσπις - Ἀσία, ἡ Ἀσπασία. 'Η σοφὴ καὶ ἐνάρετος (περὶ - κλέους τούτου καὶ αὐτῆς) σύζυγος ταῦ Περικλέους. 'Η Ἑλληνικὴ ἴστορία, ἔχει γραφεῖ οὕτω, καὶ ἡ ἴστορία, ἀληθινή, οὕτω δέον νὰ γράφεται. Δεῖ οἰα, μὰ τὸν Δία, διότι τὸ ἔτος 429 π. Χ., γράφει ἡ ἴστορία. δὲν Περικλῆς εἶχεν ἀποβιώσει τοῦ λοιμοῦ, τῆς δασθενείας, τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος 429 π.Χ. εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας ἐκ τοῦ λιμοῦ, ἐκ τῆς πείνης ἐγεννήθη δὲ Ἀθηναῖος φιλόσοφος δὲ Πλάτων.

'Ο Πλάτων - νὸς τούτου σχολὴν μίαν μόνον ἴδρυσε (Ιερατικὴν) ἡ Κ, δεῖ μία ἀκαδημία σχολὴ Σ', χ ὁ λεῖ, σχολή, ἡ Κ', δεῖ μία, ἀκαδημία, ἡ Κ' δεῖ Μ' οἰα... Τὸ Σ' εἰνε τὰ 200 ἔτη καθ' ἡ γῆ χάνει

μίαν ἡμέραν. Τὸ Μ' εἰνε τῶν ἀγνώστων ὅρων τῆς νομοθεσίας τοῦ Μ'
ἥν νοός τοῦ Μίνωος.

Οὐ πλάττων-νὸς τοῦ Πλάτωνος ἐν πενίᾳ ἀναφέρει ὅτι ἐκ τῆς
Μικρᾶς Ἀσίας ἐπὶ Περικλέους, οἱ πρόσφυγες στερούμενοι τῶν πάντων
ἐν Ἀθήναις ἔχρησιμοποιήθησαν διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ τοῦ Παρθενῶ-
νος, τῆς Πανελλάδος, Παλλάδος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως.

Εἶνε δὲ ἀνήκουστον κατόπιν τόσων πανεπιστημίων ὅπου ύπάρ-
χουν σήμερον, τόσων ἀκαδημιῶν, τόσων ἀνωτέρων καὶ ἀνωτάτων
σχολῶν καὶ τόσων προόδων εἰς πάντας τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν,
δι’ ᾧς καυχᾶται ἡ ἐποχή μας, γνωστὸν σήμερον νὰ μὴ εἴνε πρᾶγμα
τὸ ὅποιον γνωστὸν ἦτο πέντε καὶ πλέον αἰῶνας, ἀκόμη καὶ πρὸ τῆς
ἀκμῆς εἰς τὴν ἀρχαίαν ‘Ελλάδα τοῦ Θείου Όμηρου καὶ τοῦ ‘Ησιόδου
τῆς ἐποχῆς 907 π. Χ. (κατὰ χρονολογίαν ἀκριβῆ ἐκ τοῦ ἀρχαίου
Βυζαντίου, περιελθοῦσαν μέχρις ήμερην σήμερον), ὅτι ἀστρονομία ἄλλη
δὲν ύπάρχει πλὴν τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων.

Εἰς τὸ ἡμερολόγιον τὸ ὅποιον ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕξ ἑφευρέσεις,
μονὰς ἐν Τροίᾳ (ἔν τρίᾳ, οὐαὶ εἰνε τὰ ἡμερολόγια· ναυτικόν, ἢ τῆς ἀε-
ροπορίας, ἐκκλησιαστικόν, ἀστρονομικόν), τῶν ἡλιακῶν ἐκλείψεων τὸ
φαινόμενον ἀποτελεῖ τὴν ἀστρονομίαν τοῦ ἡμερολογίου τῆς ἀστρονο-
μίας, ἄλλη δὲ ἀστρονομία δὲν ύπάρχει, διότι αἱ ἡλιακαὶ ἐκλείψεις ἀπο-
τελοῦν τὴν ἀστρονομίαν γενικῶς εἰς τὸ ἡμερολόγιον, καὶ διὰ τοῦτο δὲν
δύναται ἡ ἀστρονομία χωρὶς τὸ ἡμερολόγιον νὰ υπάρξῃ καὶ τὸ ἡμερο-
λόγιον χωρὶς τὴν ἀστρονομίαν, διὰ τῶν ἡλιακῶν αὐτῆς ἐκλείψεων.

Αἱ ἐκλείψεις ἀποτελοῦν τὴν ἀστρονομίαν, αὐτὸς εἰνε ὅλον. ‘Η γῇ
χάνει ἐκ τῶν ἡλιακῶν ἐπ’ αὐτῆς ἐκλείψεων 360 πρῶτα τῆς ὥρας λεπτά
κάθε 50 ἔτη, ἥτοι, 6 ὥρας κάθε 50 ἔτη καὶ 24 ὥρας κάθε 200 ἔτη.
Τὸ Ν' εἰναι δὲ ἀλφαβητικὸς ἀριθμὸς 50 λοιπόν: Ν' α' ζῆτα ὡριαίως,
ὅ γέγραφε, γέγραφε, ἔχει: Νά ζ' ὡριαίως, Ναζωραῖος, Σωτήρ πάντων
ήμῶν. Τὸ ζ' εἰνε τὸ 7 ἡ ἐβδομάς. Τὴν ὀπόλυτον δὲ ἀκρίβειαν τούτου
ὅτι τὸ Ν' εἰνε τὸ 50 τοῦτο τῶν 50 ἔτῶν ἐκ τῶν Σ' ἔτῶν, ἥτοι: τῶν
200 ἔτῶν τούτων τίποτε τὸ εὔκολωτερον διὰ ν' ἀποδείξω.

Ἐπειδὴ κάθε Σ' ἔτη (δηλαδὴ κάθε 200 ἔτη) τὸ ἔτος χάνει μίαν
ἡμέραν, αἱ ἴσημερίαι κάθε 200 ἔτη χορεύουν κατὰ μίαν ἡμέραν πάσας
τοῦ ἡμερολογίου τὰς ἐβδομάδας καὶ φέρουν τὸ ἔτος μίαν ἡμέραν τα-
χύτερον κάθε 200 ἔτη εἰς τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἐπομένως εἰς αὐτὸς φέρουν
τὸ ἔτος ταχύτερον ἐννέα ἡμέρας εἰς 1800 ἔτη. ‘Εκ τοῦ χ ὅρου τούτου,
χοροῦ τῆς Σ' ἀλλὰ μειοῖς, Σαλώμης τῆς Ρ' δυάδος, θυγατρὸς τῆς
‘Ηρωδιάδος...

Ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος εἰπόντος ὅτι ἡλθε νὰ ἐκπλη-
ρώσῃ τὸν Θείον τοῦτον νόμον, καὶ ὅχι νὰ καταλύσῃ αὐτόν, ἔχουν διὰ
τοῦ ὀνόματός Του εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦτο τοῦ Κυρίου ἐκπληρωθῆ¹⁸
18 αἰῶνας, εἰς τὸ χρονικὸν τῶν διποίων 18 αἰώνων διάστημα ἡ γῆ ἔχει

χάσει ἐννέα ἡμέρας ἐκ τῶν ἑκλείψεων τοῦ ἡλίου δέκα ὄκτω αἰώνων καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἡμερολόγιον ἰουλιανόν, ἔχει φέρει τὸ ἔτος 9 ἡμέρας ταχύτερον τοῦ μινωϊκοῦ ἡμερολογίου, ἐπειδὴ δὲ τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον εἰς μίαν τοῦ ἰουλιανού ἡμερολογίου ἡμερομηνίαν ἔχει προσθέσει 13 ἡμερομηνίας, τὸ γρηγοριανὸν ἔφερε τὸ ἔτος 13 ἡμέρας ταχύτερον τοῦ ἰουλιανοῦ. Καὶ οὕτω ἐνῷ τὸ ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἔχει μέχρι σήμερον φέρει τὸ ἔτος ἐννέα ἡμέρας ταχύτερον τοῦ μινωϊκοῦ ἡμερολογίου, τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον φέρει οὕτω τὸ ἔτος καὶ 9 ἡμέρας καὶ 13 ἡμέρας κατ’ ἔτος ταχύτερον τοῦ μινωϊκοῦ, ἥτοι ἡμέρας 22 κατ’ ἔτος ταχύτερον τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον τοῦ μινωϊκοῦ ἡμερολογίου φέρει τὸ ἔτος σήμερον. ‘Αφ’ οὗ εἰς τὸ μινωϊκὸν ἡμερολόγιον ἡ μὲν Ἰσημερία τοῦ φεινοπώρου εὔρισκετο (ἔχει τεθεῖ) εἰς τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, ἡ δὲ Ἰσημερία τῆς ἀνοίξεως τίθεται μόνη της εἰς τὴν 27ην Φεβρουαρίου. Συνεπῶς διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ πρῶτον ἡμερολογιακὸν ὄρθδον λογαριασμόν, πρέπει εἰς τὸ ἡμερολόγιον νὰ θέσωμεν 22 ἡμέρας πλήρεις, δεδουλευμένες δι’ αὐτοῦ διὰ ν’ ἀναφατιρέσωμεν 22 ἡμερομηνίας. ‘Οπότε ἡ 23η Σεπτεμβρίου τῆς Ἰσημερίας καὶ πάλιν θὰ γίνη ἡ 1η Σεπτεμβρίου, καὶ ἡ 21η Μαρτίου τῆς Ἰσημερίας καὶ πάλιν ἡ 27 Φεβρουαρίου νὰ ἔχῃ τὴν Ἰσημερίαν τῆς ἀνοίξεως. Καὶ οἱ ἔχοντες νοῦν διὰ νὰ ἐνυοήσουν τοῦτο, ἃς τὸ ἐννοήσυν καὶ μακάριοι οἱ πτωχοὶ ἐν πνεύματι ἀγίῳ, οἱ δόποιοι... σήμερον μόνον θὰ ἐνυοήσουν τοῦτο, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου τοῦ ἡμερολογίου τοῦ κόσμου τούτου ἀπὸ Δαβίδ, δεῖ οἶα β’ “Ιδη: Δαυΐδ.

‘Ιωάννου, ἵῷ Α’ νοῦ ἡ Κεφαλή, Κ ἔφα λεῖ ἐπί: ἐπη Π’ ἦν Α’ κī ἐπὶ πίνακι. Οἱ 40 ἀγνωστοὶ ὅροι διπλῆ Π’ 80. Δύο αἰῶνας Ἰστοῦ ἄπτει ἡ κεφαλὴ τοῦ Βαπτιστοῦ: Β’ ἄπτει Ἰστοῦ, Κ ἔφα λεῖ, ἡ κεφαλὴ ἢ Ιωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ, διότι πᾶσαι τοῦ ἔτους ἡμῶν αἱ ἡμέραι ἐμβαπτίζομεναι εἰς τὸν χρόνον τῶν 200 ἑτῶν, χάνουν μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν ἐλείψεων τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῶν Σ’ ἑτῶν. Τὸ Σ’ μειοῦται εἰς τὸ ἡμερολόγιον: Σ’ μειοῦται, σημειοῦται δὲ τοῦτο εἰς αὐτό, φέρει τὸ ἔτος μίαν ἡμέραν ταχύτερον μειώνει τοῦτο.

Καὶ οἱ ἔχοντες δόφιαλμοὺς διὰ νὰ βλέπουν καὶ δὲν βλέπουν τοῦτο, δὲν εἰνε τυφλοί. Βλέπουν, ἀλλὰ κατὰ τὸν νοῦν εἰνε τυφλοί καὶ ἃς ἀναβλέψουν... ἡ Ρ’ δἰς, ‘Ηρώδης οὕτω εἰς τὰς ἡμέρας μας τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος.

Κατὰ τὸ ἔτος 66 π. Χ. οἱ Ρωμαῖοι κατέλαβον καὶ τὴν Κνωσσὸν καὶ ἔγένοντο ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἀνακτόρων Μίνωος τοῦ νομοθέτου. Εἴκοσι δύο δὲ ἔτη μετά, ἥτοι κατὰ τὸ ἔτος 44 π. Χ., δὲν ‘Ιούλιος Καίσαρ ἐδολοφονεῖτο ἐν Καπιτωλίῳ, δὲν δὲ ‘Ηρώδης ἀνηγορεύετο βασιλεὺς τῆς ‘Ιουδαίας εἰς ἦν ἐγεννήθη δὲ Σωτὴρ 44 ἔτη μετά.

Τ' Ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος
ἥτοι

Ο χορὸς τῆς Ἡρωδιάδος τῆς ἀνακαλύψεως
τοῦ ἀρχαίου ἐλληνικοῦ ναυτικοῦ ἡμερολογίου

Ἡ θετικὴ Ἐγκυρόπαδειά μου

Ἡ Μινωϊκὴ κλείς τῆς
τῶν 33ῶν ἐφευρέσεών μου

Αφιεροῦται εἰς τὴν Α.Β.Υ. τὸν ναυτικὸν Πρίγκηπα τῆς
Ἐλλάδος Γεώργιον ἐπὶ τῆς Υπατίας τοῦ ὅποιον τὸ θαῦμα
τῆς ἀνευρέσεως τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Μίνωος εἰς τὴν Κνωσ-
σὸν ἔλαμψεν εἰς τὴν οἰκουμένην ὁριστικῶς.

**ΥΠΟ ΟΔΥΣΣΕΩΣ ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΥ
ΟΙΚΟΝΟΜΟΛΟΓΟΥ**

ἐκ τῆς μαθηματικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Λω-
ζάννης ἐπὶ Ρ. Παρέτου καὶ Τ' ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΤΟΥ ΜΙΝΩΟΣ
ὑπὸ τοῦ Μίνωος Α. Καλοκαιρινοῦ, δοτις ἀνεῦρε τ' Ἀγά-
πτορα Μίνωος τοῦ νομοθέτου εἰς τὴν ἀρχαίαν τοῦ Ἡρα-
κλείου τῆς Κρήτης πόλιν Κνωσσὸν ἀπὸ τοῦ ἔτους ήδη
1878. Τὰ Ἀνάκτορα ταῦτα, ἔργον τοῦ Δαιδάλου 1300 π. Χι-
κατεστράφησαν δε π. Χ. ἐξ ἀφορμῆς τῆς πολιορκίας τῆς
Κνωσσού ὑπὸ τῶν λεγεώνων τῆς Ρώμης. Τῶν Ἀνακτό-
ρων τούτων, ὡς ταῦτα κατὰ τὸ ἔτος 1878 ὑπὸ τοῦ πατρὸς
τοῦ συγγραφέως κατεσφραμμένα ἀνευρέθησαν μέχρις ὧν
τεσσάρων γαλλικῶν μέτρων ἀνέπαφα, ἔχουν μῆκος 60 μέ-
τρων γαλλικῶν καὶ πλάτος 30 μέτρων δμοίων, καὶ ἀπο-
τελοῦνται ἐξ ὀκτὼ αἰθουσῶν διαστάσεων 1σων, 12 μέτρων
ἐπὶ 6 καὶ διαδρόμων, οἱ ὅποιοι διεχώριζον τὰς αἰθουσάς
τῶν Ἀνακτόρων Μίνωος τοῦ νομοθέτου τῆς φυσικῆς νομο-
θεσίας τοῦ κόσμου διὰ τῶν 40 αὐτῆς δρῶν καὶ τῶν 33ῶν
μονῶν ἐφευρέσεων, ἃς ὁ συγγραφεὺς τῆς μινωϊκῆς ἐπί-
σης κλειδὼν ἀνεκάλυψε πρώτος σήμερον εἰς τὸν κόσμον.

Πῶς δὲ μίτος τῆς Ἀριάδνης
περιτυλίσσει τὸν πολιτισμὸν

«Στ' αὐθόν Σὸν Τ' οὗτον».

Τ' Ἀνάκτορα Μίνωος τοῦ ναυτικοῦ
καὶ πρώτου εἰς τὴν Εὐρώπην βασιλέως
τῆς Κνωσσοῦ εἰς τὴν Κρήτην.

Πῶς δὲ πατήρ μου ἀνεκάλυψε εἰς τὴν Κνωσσὸν τὸν Ἀνάκτορα
Μίνωος τοῦ νομοθέτον 22 ἑτη πρὸ τῶν νεωτέρων ἀνα-
σκαφῶν τούτων καὶ τῆς ἐκθεμελιώσεως καὶ αὐτοῦ
τοῦ γηλόφου «Κεφάλα» ἀκόμη ἐπὶ τοῦ ὅποίου
ἀνευρέθησαν ταῦτα ὑπὸ τοῦ πατρός μου.

Οὐ ναὸς τοῦ Ηφαθενῶνος καὶ τῆς Ἀπτέρου Νίκης εἶναι οὔκο-
δομαι εἴκοσι τεσσάρων αἰώνων.

Εἰς τὴν Κνωσσὸν τὸν Ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος τὰ ὅποια κατεστρά-
φησαν οἱ π. Χ. είχον ἀνεγερθῆ ἐπὶ Μίνωος τοῦ νομοθέτον 1300 π.
Χ. καὶ δὲν ἦσαν ἀρχαῖα εἰμὶ 12 αἰώνων καὶ 34 ἑτῶν τὸν Ἀνά-
κτορα κατεστράφησαν διὰ τοῦ τρόπου τὸν ὅποιον ἦδη λρουανέψεφα.

«Ἐκ τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Μίνωος τὰ προϊστορικῆς τέχνης κε-
μήλια αἴτια ἀνεῦρον—γράφει ὁ πατήρ μου—δωρεὰν διένειπε εἰς τὸ
ἐν Ἀθήναις Μουσεῖον καὶ εἰς τὰ διάφορα Μουσεῖα τῆς Εὐρώπης,
ίνα τῶν ἀρχαιολόγων προσκαλέσω τὸ ἐνδιαιρέσον καὶ συνεχίσωσι τὰς
ἀνασκαφὰς πρός; μιφέλειαν τῆς ἐπιστήμης καὶ δόξαν τῶν Ἑλλήνων.
Ηράγρατι δέ καὶ ή ἐν Ἀθήναις Ἀρχαιολογικῇ σχολῇ, καὶ ὁ ς.
Σχλιζμανν παρουσιάσθησαν αἰτοῦντες παρὰ τῆς πρώτης Δοικήσεως
τῆς Κρήτης, ν' ἀναλάβωσι ταῦτα· ἀλλὰ πρός τοὺς αἰτοῦντας δὲν
ἔχορηγήθη ἄδεια, διότι η Κρητικὴ Βοιλὴ 1878 ἀπεργήνατο νὰ μη
γίνονται τοιαῦται, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἐγὼ τάχε διέκοψα τὰ... ἀντι-

σκαφάς μου. Δὲν μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ συνεχίσω αὐτάς, οὐχ' ἡττον ὅμως μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ περατώσω αὐτάς μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1879, διότε κατ' ἀνάγκην καὶ ἔπραξα, δὲν ἐπρόλαβα ὅμως ν' ἀνασκάψω εἰμὴ τὰς τέσσαρας τῶν Ἀνακτόρων αἰθουσας εἰς πᾶς καὶ ἀνευρέθησαν τὰ ἀρχαιολογικά μου εὑρήματα.

«Ἡρὸ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς Κορῆτης ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Ηρίγχηπος Γεωργίου τῆς Ἑλλάδος, δ' Ἀγγλος ἀρχαιολόγος Arthur Evans ἐπιθυμῶν νὰ προτιμηθῇ τῶν λοιπῶν αἰτούντων ἐν ᾧ περιπτώσει ἐδίδετο ἡ ἀδεια ἀνασκαφῶν, προέβη 1894 εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ ἑνὸς τετάρτου τοῦ γηλόφρου «Κεφάλα» ἐφ' οὐ κεῖνται τὰ παρ' ἐμοῦ εὑρεθέντα Ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος. ἐγὼ δὲ αὐτὸς συνώδευσα τὸν εἰ-ρημένον ἀρχαιολόγον κ. Arthur Evans καὶ ἐπεσκέψθημεν τὰ τε Ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως Μίνωος τῆς Κνωσσοῦ καὶ τὸν ἐκτὸς τῆς ἀρχαίας αὐτῆς πόλεως Κνώσσου Λαβύρινθον. Ὁμοίως δὲ καὶ ὅταν ἐπανῆλθεν ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς σφραγῆς τοῦ Ἡρακλείου, ὑπέδειξα εἰς αὐτὸν τὰ ἐπὶ τῶν λίθων σημεῖα τοῦ διπλοῦ πελέκεως—ἐμβλήματος τοῦ ναυτικοῦ τῆς Κνωσσοῦ βασιλικοῦ οἴκου Μίνωος τοῦ νομοθέτου —ὅν ὅμοια τοῦ διπλοῦ τοσού πελέκεως σημείει υπῆρχον καὶ ἐπὶ τῆς δροφῆς τοῦ Λαβύρινθου

» Ἡλθεν κατόπιν καὶ ὁ ἵταῖρος τῆς ἐν Ἀθήναις Ἀρ-
χαιολογικῆς Σχολῆς κ. J. Demargne ἐπὶ σκοπῷ ν' ἀγοράσῃ τὸν γήλοφρον «Κεφάλα» ἐπεσκέψθημεν μετ' αὐτοῦ τὰ τε Ἀνά-
κτορα καὶ τὸν Λαβύρινθον, ἀλλὰ μὲν μεγίστην μου ἀπορίαν είδον διτ
ἐκ λίθου ἐφ' οὐν ὑπῆρχεν τὸ σημεῖον τοῦ διπλοῦ πελέκεως ἐκ τῆς με-
σημβρινῆς πλευρᾶς τῶν Ἀνακτόρων, ἐπίτηδες εἶχε ἀποτιμηθῆν σφηνο-
ειδῶς τεμάχιον ἐφ' οὐ το εἰρημένον σημεῖον τοῦ διπλοῦ πελέκεως, τίς
ἡν ὁ ἀρφαιόπειας λίθος τοῦτο, ἀγνωστον διαμένει μέχρι σήμερον.

» Μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς πατρίδος μας ὑπὸ τὸ νῦν καθε-
στώς, ὅπο τὴν ἱγεσίαν τοῦ Ηρίγχηπος τῆς Ἑλλάδος Γεωργίου τοῦ
ἐκπροσωποῦντος τὸ ἐθνικὸν ἰδεῶδες τῆς πόδες τὴν Ἐλευθερίαν ἀγά-
πης τοῦ Κορτικοῦ λαοῦ, καὶ τοῦ προσωπονίου αὐτοῦ πόθου, ἵνα δπιος
καὶ ἐν τῇ ἀρχαιότητι συνεννοθῇ μετὰ τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων, καὶ
μετ' αὐτῶν ἀποτελέσῃ ἐν ἔθνος ἀδιαίσθετον, ἴκανὸν νὰ διεκδικήσῃ
τὰ ἐθνικὰ δίκαια τῶν λοιπῶν ὑποδοτήλων Ἑλλήνων, καὶ συντελέσῃ
εἰς τὸν σινένωσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐδημοσιεύθη ἐφέτος (1900) δ
ἀρχαιολογικὸς νόμος, κηρύττων κι ἡμῖα τῆς Πολιτείας ἀπάσσις τὰς ἀρ-
χαιότητας, καὶ δι. κ. Arthur Evans διγάμει τοῦ νόμου τούτου μάγον,
Ἐλαύθη τὴν ἀδειαν καὶ ἀμέσως ἡ ἴδιος ἐπελήφθη τοῦ ἔργου ἐν τοῖς
Ἀνακτόροις.

» Καὶ τὰ ἀποκαλυψέντα εἰρέτος ἄλλα ἀρχαῖα εὑρήματα, ἐπλού-

τισαν τὸ Μουσεῖον Ἡρακλείου, καὶ κατέστησαν τοῦτό περιφανές καὶ ἄξιον θαυμασμοῦ καὶ δυνατὸν τις εἰπεῖν μέρος προσκυνήματος, ἔνθα ἀλλεπαλλήλως κατέρχονται ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἀρχαιολόγοι, ἐπιστήμονες, ἀρχαιοφύλοι, πολιτευταί, βιομήχανοι κλπ. καὶ ἐπισκέπτονται τά τε Ἀνάκτορα καὶ τὰ καλλιτεχνικά αὐτοῦ εὑρήματα».

‘Αντὶ πάσης ἄλλης εἰσαγωγῆς, παραδέτω τὴν εἰσαγωγὴν αὐτῇ εἰς τὸ βιβλίον τοῦ πατρός μου. «Τ’ Ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως Μίνωος, εἰς ἣ ὑπάρχει ἡ ἀκόλουθος ἀφιέρωσις ὑπ’ αὐτοῦ: «Τῇ Αὔτοῦ Ὑψηλότερῃ τῷ Ηρίγκηπι Γεωργίῳ τῆς Ἐλλάδος Ὑπάτῳ Ἀρμοστῇ τῆς Κρήτης, προμάχῳ τῆς ἐλευθερίας τὸ παρὸν ἀνατίθημι μνήμης χάριν. Ἐν Ἡρακλείῳ, κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον 1900».

‘Ο πλοῦτος καὶ μέτρον πολιτισμοῦ εἶνε, καὶ τὸ μόνον μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ εἶνε τὰ γράμματα διὰ τοῦ πλούτου.

Καὶ ὁ πλοῦτος τὸν δποῖον αἱ ἀρχαῖαι Ἀθῆναι εἰχον ἀποκτήσει ἐπὶ Περικλέους ὑπῆρξε τὸ μέτρον τοῦ πολιτισμοῦ διὰ τῆς καλλιεργείας τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων

Τὰ γράμματα καὶ τὴν ἐφεύρεσιν αὐτῶν ὀφείλουν εἰς τὸν πλοῦτον ἀκόμη. Ἐρευνηθησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον χώραν ὀνομαστὴν διὰ τὸν μυθώδη αὐτῆς γεωγραφὸν πλοῦτον, καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ φαραΐκοῦ βασιλείου τὰ γράμματα ἐκαλλιεργήθησαν ἐπὶ Περικλέους εἰς τὰς ἀρχαῖας Ἀθήνας, χάρις εἰς τὸν πλοῦτον τὸν δποῖον ἡ πόλις αὕτη εἰχεν ἀποκτήσει ἐκ τῆς καταστροφῆς τοῦ φαραΐκοῦ βασιλείου. “Οταν δὲ καὶ αἱ Ἀθῆναι κατεστράφησαν καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηνῶν είχε μείνει ἀνευ τινος σιδένου, πλὴν τοῦ ὁρίτοφός του Δημοσθένους τοῦ μόνου ἀντιπάλου — αἰχύνου διὰ τὰ φῶτα σου — τοῦ Αἰσογύνον, τὰ ἐλληνικὰ φῶτα δὲν ἐσβέσθησαν, ἐκ τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ὁ μὲν Ἀντίοχος ἔκτισε τὴν Ἀντιόχειαν εἰς τὴν Συρίαν, ὁ δὲ Πτολεμαῖος (Π’ Τ’ ὁ λεὶ Μ’ ἔως) ὁ Πτολεμαῖος ὁ φιλάθελφος τῶν Ἐβραίων εἰς τὴν Αἴγυπτον εἰς τὴν ἐλληνικὴν θρησκείαν ἐπρόσθεσε καὶ τὴν Ἀγίαν Γραφὴν διὰ τῆς μεταφράσεως τῶν 40 αὐτῆς βιβλίων τῶν 40 δρῶν εἰς τὴν ἐλληνικὴν ὑπὸ τῶν 70 καιμένων ἐλληνικῶν πινάκων τῶν σοφῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν Αἴγυπτον, δλίγον πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀρχιμήδους, δστις δοχῆ μὴ οἰδούς, ἐπλασπε τὴν ἀρχὴν του, τοῦ Ἀρχιμήδους...

Πρὸ τοῦ Περικλέους εἰς τὰς ἀρχαῖας Ἀθήνας ἡ ἀρχὴ τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου ὑπῆρξε τῶν Ἀθηνῶν ὁ νομοθέτης καὶ εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἐλλάδος Σόλων δ Κοδρίδης. ‘Ο Σόλων ἐκαλεῖτο Κοδρίδης, διότι κατίγετο ἐκ τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Κόδρου ὁ δποῖος κατίγετο ἐκ τῆς Ἰδης, καὶ ὑπῆρξε τῶν Ἀθηνῶν ὁ πρῶτος βασιλεὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Δαυΐδ.

Καὶ δὲν ἐσβέσθησαν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων τὰ φῶτα διότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν διαδόχων τοῦ Μ'. Ἀλεξάνδρου παρῆλθον πέντε αἰῶνες καὶ τὸ Βυζάντιον κατεῖχε καὶ τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλατιανήν, τὴν Γερμανίαν καὶ τὴν Ἰσπανίαν. Καὶ τὰ ἑλληνικὰ φῶτα δὲν ἐκινδύνευσαν εἰς τὸ Βυζάντιον, εἰμὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ, ὁ δούλος ἐξεδίωξε τοὺς "Ἀραβίας ἐκ τῆς" Ἰδης, ἐκ τῆς Κρήτης.

Νίκη Φ' ὄρου, Νικηφόρου Φῶ Κά, λέγω τὸ ἄγνωστον, οἱ "Ἀραβίες ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας τὴν σπάθην διὰ τῆς μᾶς χειρὸς καὶ διὰ τῆς ἄλλης χρατοῦντες τὸ Κοράνιον — (Κ δρῦ νηῶν) τὸ Κοράνιον, γνωρίζει τὸ ἄγνωστον τῶν πλοίων—εἰχον καταλάβει δχι μόνον τὴν Ἰδην, ἀλλὰ καὶ τὴν Συρίαν καὶ τὰς Ἰνδίας καὶ τὴν Αἴγυπτον, δλόκληρον τὴν βύσειον "Ἀφρικήν καὶ τὴν Ἰσπανίαν.

Ἐπειδὴ δὲ παντοῦ οἱ "Ἀραβίες διὰ τῆς βίας ἐπέβαλον τὴν μωαμεθανικὴν τοῦ Ἰσλάμι (εἰς—δρος—λ' α' Μ') θρησκείαν τοῦ Ἰσλαμισμοῦ (εἰς λ' α', Μ ἵσει Μ' οὐν) ὅπως εἰς τὰς Ἰνδίας δποι ὑπάρχουν ἕκτοτε 70 ἑκατομ. σήμερον ψυχῶν μωαμεθανῶν τὸ θρησκευμα, τὸ Ιερὸν Βυζάντιον 907 μ. Χ. διὰ νὰ διώῃ τὸν χριστιανισμὸν εἰς τὴν, διὰ τὸν αἰδονα αὐτὸν (τὸ ό' εἶνε τὸ ἑκατόν), ὑῶ διάσιν, τὴν Ῥωσίαν, τὰ καλῶς κείμενα εἰς τὰ κείμενα, ἐχώριοι εἰς τοῦ περιεχομένου αὐτῶν τὰς λέξεις, τὰ κατὰ συνέχειαν γράμματα τούτων, διότι πάντα τὰ ἀρχαῖα συγγράμματα ἡ Παλαιὰ (Π' α' λ', ἀεὶ α') καὶ ἡ Καινὴ (Κ' ἀεὶ Ν') Λαθήη (δεῖ οἷα ήθη οὐκεῖ) διὰ πρώτην καὶ τελευταίαν φρονὸν εἰς τὸν κόσμον ἐνῷ τὰ γράμματα είχον ώς μίαν λέξιν κατὰ συνέχειαν, ἐχώρισθησαν εἰς λέξεις πρὸς εὐκολίαν τῆς ἐκμαθήσεως τῆς ἑλληνικῆς θρησκείας ὑπὸ τῶν ξενογλώσσων λαῶν, πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ κινδυνεύσαντος χριστιανισμοῦ ἐκ τῆς ἐξαπλώσεως διὰ τῆς βίας τοῦ μωαμεθανισμοῦ ὑπὸ τῶν (Μ' αὐθόρυν τῶν) μαύρων Τ' α' νῶν, Μαυριτανῶν, τῶν Ἀράβων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ κινητὸν Μ' τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου εἶνε τὸ Μ' τοῦτο, τῶν μαύρων, διότι οἱ μαύροι ἔχουν γεννητῆς εἰς τὴν διακεκαυμένην τῆς γῆς ζώνην, ἥτις κατέχει τὰ Μ', τὰ 40 ἑκατοστὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς αὐτὸν ἔχουν ἵσην ἡμέραν καὶ νύκτα.

—Μ' ἡν, μήν ἐπομένως, ἀρ' οὐ εἰς τὰ ἀλλὰ 40 ἑκατοστὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὁ μήν εἰς τὰς τέρσαρας τοῦ ἑτούς ἐποχὴς ὑπάρχει μόνον :

— "Ο, Μ' ἡν, δ, Τ' αὐθός, κινητός... Μ' ἡν, ο μήν, λέγει εἰς τοὺς πρότους μετὰ Χριστὸν αἰῶνας τοῦ Βυζαντίου ὁ ἀρχαῖος πλούτος τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὁ Πλούταρχος.

"Ο πλούταρχος, καλὲ δ Πλούταρχος, ἀναφέρει, ώς εἶνε γνωστόν, ὅτι Κ Ν' ὁ σὸν (τὸ ἄγνωστον 50 ὅπερ εἶνε ἴδιαν σου) Κ Ν' δ

σόν, εἰς τὴν Κνωσσὸν ποὺ σᾶς κατατρώγει, ὁ Μινώταυρος, Μ' ἦν,
μήτη ὅτα αὐθάδε, ὁ Μινώταυρος: Μ' νῷ Τ' αὐθάδε, καὶ νῃ τός...

Κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τοῦ Πλούτιάρχου, οὔτινος ἡ ἐποχὴ εἶναι 50
— 120 μ. Χ., εἰς τὸ Βυζάντιον τὰ κείμενα δέκαν εἰχον χωρισθῆν εἰς τὰς
λέξεις των, καὶ εἰς τὰ κείμενα τὰ γράμματα ἵσαν κατὰ συνέχειαν,
ὅπως καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σωτῆρος εἰς τὴν Συρίαν οἱ Ρωμαῖοι
ἐπειδὴ τὰ γράμματα ὡς ἵσαν γραμμένα καὶ ἐποιηφέροντο, ὑπὸ τῶν
Ἰουδαίων, δταν οἱ Ρωμαῖοι τοὺς Ἰουδαίους ἥκουσαν νὰ λέγουν
πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου ὅτι τὸ κινητὸν ἔξ (τῶν 6 μηνῶν τοῦ
ἔτους ἡ διασταύρωσις τῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς) τὸ ἴδικόν Σου,
εἶνε τοῦτο τὸ Τ' (ὁ χρόνος Σου) οἱ Ρωμαῖοι ἐνόμισαν ὅτι οἱ Ἰου-
δαῖοι ἔλεγον ὅτι ἐπρεπε νὰ σταυρώσουν τὸν Σωτῆρα. Οἱ Ἰουδαῖοι
δὲν ἔλεγον πρὸς τοὺς Ρωμαίους σταύρωσον Τοῦτον, τὸν Σωτῆρα. Οἱ
Ἰουδαῖοι πρὸς τὸν Σωτῆρα ἔλεγον: «Στ' αὐθόν Σὸν Τ' οὔτον» καὶ
οἱ Ρωμαῖοι ἥκουν: «Σταύρωσον Τοῦτον».

Καὶ «ἀμαρτίσαι γονέων παιδεύοντι τέκνα» διότι τὰ ιάθη τῶν
γονέων, κάμνουν τὰ τέκνα προσεκτικά.

«Οταν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ, τὸ Βυζάντιον
ἐχώρισε τὰ ἀρχαῖα κείμενα εἰς λέξεις, εὐθὺς κατόπιν ἥρχισαν αἱ
σταυροφορίαι.

Εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην τῶν Ρωμαίων τὰ τέκνα δὲν ὑπῆρχαν
δμως προσεκτικά, τῶν γονέων των αἱ ἀμαρτίαι τὸ παράπαν αὐτὰ δὲν
εἰχον ἐκπαιδεύσει καὶ ἀγράμματοι ὡς ἵσαν τῆς δυτικῆς Εὐρώπης οἱ
εὐγενεῖς πλούσιοι Ιππόται, ἐπειδὴ καὶ διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν
ζωὴν των, ὅταν τὸ Ιερὸν Εναγγέλιον ἐχωρίσθη εἰς τὰς λέξεις τοῦ
Ιεροῦ αὐτοῦ περιεχομένου, ἐνωπιοθέντες Τούτουν εἰς τοὺς ναούς, ἥν-
νθησαν μόνον τὴν μεγάλην αὐτοθυτίαν τοῦ Σωτῆρος, ἐγένετο Τού-
τουν οἱ σταυροφόροι, διὰ νά... νὰ λεηλατήσουν τοὺς Ἀγίους Τόπους,
πρὸς δόξαν ίδικήν των... ἐκ τῆς αὐτοθυτίας τοῦ Σωτῆρος.

Εἰς τὰς Ιερὰς Μονὰς τοῦ Βυζαντίου ἡ ἐκπαίδευσις ἦτο ἡ μονή,
ἡ θρησκευτικὴ μόνον. Ἐπίσης εἰς τὰ Σεμινάρια, εἰς τὰ Μοναστήρια
τῆς δυτικῆς Εὐρώπης ἡ ἐκπαίδευσις; ἦτο μονή, διότι καὶ γνωστὸν
εἶναι ὅτι μόλις πρὸ δύο αιώνων ἡ ἐκπαίδευσις εἰς τὸν κόσμον δὲν εἶναι
μόνον ἡ θρησκευτικὴ, ἀλλὰ λαϊκή. Οἱ δὲ τῶν Μονῶν πεπαίδευμένοι
εὐγενεῖς εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ἐχφύντο εὐγενεῖς εἰς τοὺς ναούς λεγεῖς
ἡ Ιππόται ἀπλῶς.

Ἐχχίοντο, δηλαδὴ ἐλάμβανον τὴν χρῆσιν τοῦ ὄντος τῶν,
ὅπως ἐγένετο εἰς πάσας τὰς ἀρχαῖας πολιτείας ἐκ τοῦ φαραϊκοῦ βα-
σιλείου, τὸ δροῖον· εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν εὐγενῶν εἴχε τοῦ;
λεγεῖς.

Εἰς τὸ φαραϊκὸν βασίλειον—ὅπως καὶ τοῦτο εἶνε γνωστὸν—ή μονὴ σχολὴ εἰς τὴν ὑποίαν οἱ εὐγενεῖς ἐδιδάσκοντο διὰ τῆς θρησκείας τὴν φυσικὴν νομοθεσίαν τοῦ κόσμου, ἡ σχολὴ αὐτὴ εἰς τὸ φαραϊκὸν βασίλειον εὑρίσκετο εἰς τὴν Μέμφιν (Μ' ἐν ἔφυν).

*Ἐκαλεῖτο δὲ λαβύρινθος, δηλαδὴ λ' ἀ β', διπλᾶ, λαβή, ρ' ἦν, δοήν, ῥεῖν, ἥθος, λαβύρινθος, καὶ κατὰ τὸν πλοιτάρχαιον, Πλούταρχον ὁ Θησεὺς τὰ πάντα ἐθυσίασε—ἅς τὸ πρᾶξην καὶ ὁ ἀναγνώστης—διὰ νὰ ἔξελθῃ τοῦ Λαβυρίνθου τῆς Κνωσσοῦ, ἀλλὰ δὲν ἥδυνήθη εἰμὴ χρώμενος (χρῶ Μ' ἐνὸς) τοῦ μίτου τῆς Ἀριάδνης.

Μ' ὅτος, μίτος, Ἀερίᾳ δ' Ν' εἰς (δρος), τῆς Ἀεριάδνης, Ἀριάδνης, θυγατρὸς Μίνωος τοῦ νομοθέτου τῆς Ἀερίας, τῆς Κρήτης, καὶ τῆς Ἀερίας, ή μήτηρ, μὰ Ἀερία, ή Μαρία τοῦ Σωτῆρος ή Ἄγια μήτηρ...

Τὸ φαραϊκὸν βασίλειον ἴδρυθη ὑπὸ τῶν Ἐβραίων ναυτικῶν τῶν Φοινίκων διὰ τοῦ νόμου τῶν 12 πινάκιον τῶν μηνῶν τοῦ ἡμερολογίου, ἐπ' ἀκριβῶς τρεῖς χιλιάδας ἔξαρσια ἔτη πρὸ Χριστοῦ.

*Η ἰδρυσις οὗτοι βάσει ἥλιου τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου, εἶνε ή πρώτη εἰς τὸν κόσμον, 3600 π. Χ.

Εἶνε δὲ γνωστόν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου Μ' ἦν, ὁ Μήν ὁ ἰδρυτὴς αὐτοῦ, καὶ μέχρι τῆς ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων καὶ ἀκόμη δύο αἰώνων καὶ 30 ἔτη μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ ἐρχομού τοῦ Μωϋσέως 1570 π.Χ., ή μόνη τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου λατρεία διὰ τῶν γραμμάτων ἦτο ή θεοποίησις τῶν ἐφευρετῶν, εἰς οὓς διὰ τοῦ νόμου τῶν πινάκων ὑποχρεωτικῶς παρεχωρεῖτο τὸ φαραϊκὸν ἀξίωμα ἐπὶ ἑκατὸν ἔτη κατὰ φαραϊκὰς δυναστείας, τούτων ἐπὶ 3070 ἔτη, δυναστείας φαραϊκὰς τριάκοντα καὶ μίαν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ φαραϊκοῦ βάσει—ἥλιον, βασιλείου 3600 π.Χ. καὶ μέχρι τῆς καταλύσεως τούτου 525 π. Χ. ὑπὸ τοῦ Καμβύσου, Κ' α', Μ' β' ἵσου...

*Ἐν μέσῳ τῶν Κουρητῶν (Κ οὐ δητὸν) τὸ ἄγνωστον δὲν λέγεται, εἰμὴ ὅταν τρῦτο γίνῃ γνωστὸν—ἐγεννήθη εἰς τὴν "Ιδην ὁ Ζεὺς τοῦ χρόνου, ἐν μεσῷ τῶν ποιμένων Π' ἐμὲ ἐνῶν τούτων, ὡς οἵοι τοῦ Πέρικλέους, καὶ ὃ! θυγατέρες τῆς Ηηνελόπης, Π' εἰνε, λῶ Π' εἰς (δρος) κτλ., ἀπὸ τοῦ ἔτους 1050 π. Χ. καὶ Σ' ἦν, χαμένοι, τῆς Ηηνελόπης μου αὐτῇ; μινηστῆρες σίμερον, κατ' ἀνάγκην ἀγαπόφευκτον.

II

Πώς ὁ μύτος τῆς Ἀριάδνης
περιτυλίσσει τὸν πολιτισμὸν

«Οὐ φροντὶς ὑποκλεῖ "Ιδη».»

Οἱ Κ' ὥροι βάντες — οἱ ἄγνωστοι ὥροι βάντες — 1500 π. Χ. οἱ Κορύβαντες — οἱ Ἱερεῖς τῆς Ἀριάδνης — ἐν μέσῳ τούτων ἐγεννήθη δ Ζεὺς τοῦ Κρόνου τοῦ ἔτους καὶ τοῦ Χρόνου καὶ τῆς Ἀριάδνης μουσικῆς ἐκ τῆς "Ιδης τῆς Μ. Ἀσίας: Ι' δις... τὸ δέκα δύο φορᾶς Ι' ὥτα, ἵωτα μοναχή: Μ' δ Ν' α' χεῖ, ὡς θὰ ἴδωμεν.

Εἰς τὸν ἔλληνισμὸν ἐμποιοῦν τιμὴν οἱ δύο σύλλογοι οἱ δοποῖοι ὑπάρχουν εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, οἱ ·Υἱοὶ τοῦ Περικλέους· καὶ οἱ Θυγατέρες τῆς Πήγελόπης·.

Περικλεῖς τὴν μινωϊκὴν κλεῖδα διὰ τῶν συλλόγων δύμως αὐτῶν, διότι ὁ Περικλῆς δταν κατὰ τὸ ἔτος 429 π. Χ. ἀπεδήμησεν εἰς τὴν αἰωνιότητα θοῦ κῦ δεῖ "Ιδης—Θέσε τὸ ἄγνωστον χρειάζεται τοῦτο τῆς "Ιδης τῆς Κρήτης σημαίνει Θουκυδίδης· ὁ περὶ κλέους τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ἱστορικός Θουκυδίδης, δὲν ἀναφέρει περὶ τοῦ Περικλέους δτι ἀφῆκε τέκνα, υἱοὺς ἢ θυγατέρας.

Γ' εἶνε, λῶ Γ' εἰς τὴν αὐτὴν σημαίνει κλεῖδα ἡ Πήγελόπη ἐξ ἀλλού κατὰ τὸ ἔτος 1050 π. Χ. τῆς ἐποχῆς τοῦ Δαβὶδ πατρὸς τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος εἰπόντος: ·Πᾶς δέ μόχθος τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τὸ στόμα αὐτοῦ τὸ στ' ὅμμα, καὶ δύμως ἡ ψυχὴ αὐτοῦ δὲν χορταίνει, ή II' εἶνε, λῶ Γ' ἡ Πήγελόπη τοῦ Ὁδυσσέως εἰς τὴν Ἰθάκην (ἡθη δὲ Καὶ ήν) Ἰθάκην σημαίνει, εἰς τὴν ὁποίαν δέ τὸν Ὁδυσσεὺς ἤθι ναυτικός βασιλεὺς ὑπῆρχον τὰ αὐστηρὰ ἥθη τῶν ναυτικῶν οἰκογενειῶν, ἥθη δὲ Καὶ εἰς (δρος) τῆς Ἰθάκης, δρος ἄγνωστος. Καὶ ή Γ' εἶνε, λῶ Γ', καὶ ή Πήγελόπη· ἡ πιστή καὶ ἐνάρετος σύζυγος τοῦ Ὁδυσσεως, τὰς ἐργατικὰς καὶ ἐναρέτους οὕτω μόνον ἀπέκτησε θυγατέρας τὰς ὁποίας ἔχει αὐτῇ σήμερον ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἀμερικήν. δρος πρῶτος εἰς ιὴν νομοθεσίαν τοῦ πολιτισμοῦ εἶνε ἡ γυνὴ νὰ εἶνε πρός

τούς ἄνδρας εὐγενής καὶ ἐνάρετος, ὅπως ἡ Πηνελόπη ἔργα-
τικὴ εἰς τὸν οἶκον τῆς πρὸς σχηματισμὸν τῆς οἰκογενεῖας διὰ
τῆς ήθικῆς αὐτῆς.

Ἡ Ἀμερικὴ δὲν υπῆρχε. Τὴν ἀνεκάλυψε δὲ Χριστόφορος
Κολόμβος, δὲ ποτὸς εἰς τὴν μινωϊκὴν κλεῖδα δίδει τὴν λύσιν ἡ
Πηνελόπη 21)2 χιλιάδας ἔτη πρὸ αὐτοῦ διότι σημαίνει Π' εἶνε
λῶ Π', ἡ Πηνελόπη...

Χρεῖ ίστῳ δ. Φ' ὅρος, δὲ Χριστόφορος Κολόμβος Κ δλῶ, Μ'
β' ὥς, Κολόμβος ἔχει. οὕτω δημοτα ἑλληνικόν, ὅπως καὶ ἡ
Ἀμερική.

Κατὰ τὸν μεσαίωνα 1492 ὅταν ἡ Ἀμερικὴ ἀνεκαλύφθη,
ἐπειδὴ ἡτο γεννητος κατοικήσιμος διὰ τὸν λευκὸν ἀνθρώπον
ἔκλήθη διὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ ἀνθρώπου δι' ἣ μέρη
οἴκει, Ἀμερικὴ ὑπότοῦ Ἀμερίκου, δὲ μέρη οἴκου, ἔχει ἡ ἡπει-
ρος αὐτῇ, διότι ἡ Ἀμερικὴ ἔχει καὶ τὴν διακεκαυμένην τῆς γῆς
ζώνην, διὰ τὰς ἔγχρωμους τῆς γῆς φυλάς, ἔχει καὶ τὴν κατε-
ψυγμένην... ἀκατοίκητον τῆς γῆς ζώνην.

Αἱ θυγατέρες δημοτα τῆς Π' εἶνε λῶ Π' εἰς (ὅρος) καὶ σήμε-
ρον τῆς Πηνελόπης δὲν γνωρίζουν ὅτι δὲ Κολόμβος ἐπειδὴ ση-
μαίνει Κ δλῶ, Μ' β' ὥς, τὸ δγνωστὸν εἶνε τὸ Κ τὸ δποτὸν
λύω εἰς τὸ διπλοῦν Μ' 40 τῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου. Τὰ
Μ' τὰ 40 ἑκατοστὰ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ἐπειδὴ ἔχουν μόνον
τὸν μήνα τοῦ ἔτους εἰς τὰς τέσσαρας αὐτοῦ ἐποχὰς καὶ τὰ δλλὰ
40 ἑκατοστὰ εἶνε ἡ διακεκαυμένη ζώνη, διότι δύο Μ', δύο 40,
κάμνουν Π' 80, δὲ θυγατέρες! τῆς Π' εἶνε, λῶ Π' εἰς (ὅρος), δὲ
δποτὸς εἶνε δὲ πρῶτος διὰ τοὺς οἴκους τῶν ναυτικῶν, ὅπως
ἡτο διασιλεὺς τῆς Ιθάκης Οδυσσεύς. Ο σύζυγος τῆς Πηνελό-
πης ἡτις ὕφαινε τὸν ίστον τῶν πλοίων τούτου, καὶ ἔμεινε οὕτω
Π' ίστει πιστὴ σύζυγος ἐνάρετος δημοτα αἱ θυγατέρες αὐτῆς καὶ
πολλούς, δημοτα αὐτῇ, νὰ ἔχουν τοὺς μνηστήρας σήμερον, εἶνε
διὰ τὸν οἶκον τῶν πισταί, ἔργατικαί, δημοτα ἡ Πηνελόπη.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὸν μεσαίωνα εἰς τὰς μονάς σχολάς τῶν
Μονῶν τοιούτων τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν Μοναστηρίων τῆς δυ-
τικῆς Εύρωπης τὴν κοσμογραφίαν ἔγνωριζον καλλίτερον παρὰ
σήμερον ἀκόμη καὶ εἰς τὰ πανεπιστήμια, ἔγνωριζον ὅτι χρεῖ
ίστῳ δ. Φ' ὅρος Κ' δλῶ Μ' β' ὥς, Κολόμβος σημαίνει καὶ ίδού
διατί. Εἰς τὸν ίστον τῆς ιστορίας τοῦ πολιτισμοῦ χρειάζεται δ
Φ' ὅρος εἰς τοὺς μνηστήρας τῆς Πηνελόπης ἡ δποτα δὲν εἶχε
θυγατέρας, δημοτα δὲν εἶχεν υἱούς καὶ δ Περικλῆς, δ περικλεῖς,
διότι δ. Φ' ὅρος εἶνε δὲ πρῶτος δρος τῶν 40 πρῶτων δρῶν τῆς
νομοθεσίας τοῦ κόσμου.

Εἰς τὴν μινωῖκὴν κλεῖδα τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου ἐκ τῶν δέκα ψηφίων αὐτῆς τὸ Φ' εἶνε τὸ δέκατον ψηφίον, τὸ τελευταῖον, τὸ ὅποιον διὰ τοῦ σχήματός τοῦ τὸ Φ παριστᾷ τὸν κύκλον τῆς σφαιρᾶς τῆς γῆς εἰς τὸν ἄξονά της. Ἐπὶ τοῦ δλου δὲ ἐμβαδοῦ τῆς ἑκτάσεως τῆς γῆς τοῦ ἔτους αὐτῆς δικρόνος ἐπειδὴ εἰς τὰ 40 ἑκατοστά αὐτῆς δύο φοράς οὕτω ὡς ἀνωτέρω διαμοιράζεται, τοῦ ἔτους δικρόνος δὲν ὑπάρχει (διὰ τοῦ ἰδίου τρόπου ὀρισίως τῶν ἡμερονυκτῶν) εἰς τοὺς πόλους, διότι οἱ πόλοι τῆς γῆς ὡς εἶνε γνώστὸν ἔχουν ἐπὶ στ', ἐπὶ ἔξι μῆνας νύκτα καὶ ἐπὶ ἔξι μῆνας ἡμέραν. Καὶ ἐπομένως πρὸς ἀνεύρευσιν τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου ὡς αὕτη ἔχει ἐκ Θεοῦ, χρειάζεται δὲ Φ' ὅρος αὐτῆς.

Χρεῖ ἴστω δὲ Φ' ὅρος διὰ τοῦτο εἰς τὴν μινωῖκὴν κλεῖδα τῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου, σημαίνει δὲ Χριστόφορος, διότι δὲ Κολόμβος εἰς τὴν αὐτὴν κλεῖδα τῆς αὐτῆς νομοθεσίας, σημαίνει (Κ δλω β' ὡς) τὸ δλον ἀγνωστὸν (καὶ σῆμερον) εἶνε ὅτι διπλοῦν εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ κόσμου τὸ Μ' εἶνε Γ' δλον, τῶν πόλων, εἰς τοὺς δποίους οἱ 12 τοῦ ἔτους μῆνες εἶνε κύκλωπες. Βλέπουν γύρω των ἐπὶ ἔξι μῆνας ἢ τὴν σελήνην ἢ τὸν ἥλιον.

Τὸ ἔξι, τὸ στ' ὅμμα, στόμα, πᾶς δὲ μόχθος τοῦ ἀνθρώπου πρὸς κατανόσιν τούτου...

Καὶ Γηνελόπη ἐπομένως Γ' εἶνε λῶ Π', ἢ Γηνελόπη, διότι, ἐπὶ τέλους, Γ' εἶνε λῶ Π' σημαίνει ἢ Γηνελόπη τοῦ Ὀδυσσέως τοῦ δποίου ἢ σύζυγος αὐτῆς, οὕτω εἰχε τοὺς μνηστήρας Π' δ λῶ οὓς, πολλούς. "Οτι δὲ τὸ Φ' διὰ τοῦ σχήματος αὐτοῦ εἰς τὴν μινωῖκὴν κλεῖδα παριστᾷ τὴν σφαιρὰν τῆς γῆς εἰς τὸν κύκλον τοῦ ἥλιακοῦ τῆς ἔτους, τοῦτο φαίνεται καὶ ἔξι αὐτοῦ τοῦ δινόματος τῆς θυγατρός Μίνωος τοῦ νομοθέτου εἰς τὸν κόσμον τοῦτον: Αὕτη ἐκαλεῖτο Φαίδρα: Φ' δεὶ δρᾶ, Φαίδρα, δμοίως δὲ καὶ τοῦ βασιλέως κατόπιν τῆς Κορίνθου ἢ θυγάτηρ ἐκ τῆς δποίας καὶ τοῦ Περικλέους ἢ μήτηρ κατήγετο, ἀλλ' οὐ φροντὶς ὑποκλεῖ "Ιδη τὸν χορόν, χ δρὸν τούτου Θέμις στ' δ κλεῖς κτλ. τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου, ἢ Θέμις εἶνε ἢ κλεῖς διὰ τοῦ στ' εἰς τὸ δποίον στ', εἰς τὸ δποίον δηλαδὴ 6, εὑρίσκεται ἐπὶ τοῦ Γ' τῆς γῆς ὡς ἀνωτέρω δὲ ἄξων ἀντῆς διὰ τοῦ Τ', δι' ἵνδες 300, διότι τὸ Τ' εἶνε τὸ 300, ἐπὶ δὲ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς Τ' φῶς, τάφος τὸ ἐν ἡμερονύκτιον τοῦ ἀλλού εἶνε τριακοσίας φοράς εἰς τὰς 24 ὥρας.

Συμβαίνει δὲ τοῦτο, διότι εἰς τὰς ἀρχαῖας Ἀθήνας τοῦ Περικλέους εἰς τοὺς γενεαλογικούς πίνακας τῆς δημοκρατίας τῆς

πόλεως ταύτης τῶν Ἀθηνῶν δὲ Θουκυδίδης ἔγράφη καὶ δὲ Θεμιστοκλῆς, Θέμις στὸν κλεῖς, εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας τοῦ Θουκυδίδου (θοῦ δὲ τὴν ἰδού): Θέμις στὸν κλεῖς δὲ εἶπεν δὲ Θεμιστοκλῆς :

ΙΙ' α' Τ' ἄξων, πάταξον μέν, Μ' ἐν, α' Κ' οὐ σὸν (εἰνε τῆς Ἰδης) ἀκουσον δέ.

Α' Κ' οὐ σὸν, τὸ πρῶτον ἄγνωστον δὲν εἰνε ἴδικόν σου.
Ἄριστεῖ τῆς Ἰδης μόνον ἡ φυσικὴ νομοθεσία τοῦ κόσμου:
Ἄριστεῖ Ἰδης, Αριστείδης δὲ Δίκαιος, δὲν ὑπῆρχεν εἶχεν ἔξοστρακισθῆ ἐκ τῆς δημοκρατίας τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ Περικλέους αὐτῶν... ἔπη περὶ κλέους αὐτῶν!

Τὸ ἄγνωστον δὲ αὐτὸ δὲ τὸ πρῶτον ΙΙ' ἐπὶ τοῦ Τ' εἰνε δέ
ἄξων : Π' α' Τ' ἄξων, πάταξον μέν, Μ' ἐν' ἀκουσον δέ :

Εἰς ἐκάστην τῆς γῆς ἡμέραν τὰ ἡμερονύκτια αὐτῆς εἰνε Τ'
300 ωριαίως, δηλαδὴ 300 ἡμερονύκτια ὑπάρχουν τὰ δόποια διαφέρουν ωριαίως ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ μόνον ἐπὶ τῶν 80 ἐκατοστῶν
τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς εἰς ἐκάστην ἡμέραν αὐτῆς : ΙΙ' α' Τ'
ἄξων, πάταξον με, δὲν ἔχω δίκαιον δὲ τὴν νομοθεσία τῆς
Ἰδης ἀριστεῖ καθη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1500 π.Χ.

III

Πῶς ὁ μύτος τῆς Ἀριάδνης
περιτυλίσσει τὸν πολιτισμὸν

«Οὐ Μ' οἶδω, οὐ πιστεύσω».

Εἰς τὴν Ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος ὅταν αὐτὰ ἐσώζοντο ἀκόμη
ώς εἶχον ἀνευρεθῆ καὶ ἐπὶ τόπου τούτων ὄμιλα
τοῦ πατρός μου.

Κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς Υπαίθας ἐν Κρήτῃ τῆς Α. Β. Ὑψηλοῦ Ηοίγκηπος Γεωργίου τῆς Ἑλλάδος, ἐνόπιον Λότοῦ καὶ εἰς τὴν Ἀνάκτορα Μίνωος τοῦ νομοθέτου εἰς τὴν ἀρχαίαν τοῦ Ηρακλείου τῆς Κρήτης πόλιν Κνωσσὸν ὃς ἀπολούθως ὠμοίησεν δὲ εἰμηνηστος πατέρο μου εἰς ἐκδρομεῖς ἐξ Ἀθηνῶν, κατ' Αὔγουστον 1903.

«Υψηλότατε! Κυρίαιξαὶ κύριε,

«Ως ἐν παρέστητε ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τούτου χόρου τῶν ἐν Κνωσσῷ Ανακτόρων τοῦ Βασιλέως Μίνωος Α' νομοθέτου τοῦ πόσμου.

·Ἐνταῦθα ἤλθεν ὁ Θησέus ἐξ Ἀθηνῶν μετὰ τῶν 7 νέων καὶ 7 νεανίδων καὶ ἀθλήσας ἐνόπιον τοῦ Μίνωος ἐν Ἀμνισῷ, ἐπηγείῳ τῆς Κνωσσού, ἀνέδυ ἐκ τῆς θαλάσσης μὲ στέφανον τῆς θεᾶς Ἀμφιτρίτης, ορατῶν ἐν χεροῖ τῆς σιρφαγῆδα τοῦ Βασιλέως Μίνωος, ἣν οὗτος ἔφοιτεν εἰς τὴν θάλασσαν, θέσας τὸν ἀθλὸν τοῦτον εἰς τὸν Θησέα. ·Ἐκ δὲ τοῦ Λαβεφίνθου τοῦ παρὰ τὴν Κνωσσὸν κειμένον, ἤηλθεν ἐπίσης νικητής, φρώμενος τῷ μύτῳ τῆς Ἀριάδνης.

*Ἐνταῦθα ἤλθεν ὁ πολύμητος Ὁδυσσεύς, προσορμισθεὶς ἐν τοῖς χαλεποῖς λιμέσιν, ἐν Ἀμνισῷ ἔνεκα κακοκαιρίας, ἤλθε δὲ εἰς τὸ ἄστε τοῦτο, ἵνα ἴδῃ τὸν Ίδομενέα, ὀνομάζονταν αὐτὸν Σένον καὶ

ιρίλον του' ἀλλ' ὁ μὲν Ἰδομενεὺς πρὸς ὄλιγων ἡμερῶν εἶχεν ἐκπλεύσει εἰς Τροίαν, ὁ δ' ἀδελφὸς τοῦ Ἰδομενέως, Αἴθων, ἔδεξιώθη τὸν Ὀδυσσέα ἐν τοῖς Ἀνακτόροις τούτοις δωρήσας αὐτῷ ἐκ τῶν ἐν αὐτοῖς πλείστων πολιτίμων πραγμάτων :

«Χάλκιον ἄοι, δίπλακα πορφυρέην
 «καλὴν καὶ τερμιόνεται χιτῶνα»
 »Τοῖς δ' ἑτέροις αὐτοῦ δημόθεν ἀγείρας
 «ἄλφιτα, αἴθοπα οἶνον καὶ βοῦς ἱερεύσασθαι».

»Τ' Ἀνάκτορα ταῦτα πρὸ τοῦ 1878 ἡσαν ἄγνωστα» πρῶτος δ' ἕγω ἔλαβον τὴν πρωτοβουλίαν δόηγούμενος ἐκ τῆς Ὄμηρου Ὀδυσσείας Τ. 172 νὰ ποιήσωμαι ἀνασκαφὰς καὶ νὰ εύτυχήσω ν' ἀνεύρω ταῦτα.

»Ἐκ τῶν ἐκ αὐτοῖς ἀνευρεθέντων πίθων καὶ βῆδ ἀντικειμένων :

1 Πίθον ἐδωρησάμην τῇ Λ. Β. Υ. τῷ Λιαδόχῳ τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντίνῳ καὶ τὰ πολυτιμότερα πίθινα ἀγγεῖα, ἅτινα ἡ Α.Β.Υ. ἐδωρήσατο τῷ ἐν Ἀθήναις Κεντρικῷ Μουσείῳ.

3 Ηίθονς τῷ Μουσείῳ Ἡρακλείου

1. Ηίθον	»	Λονδίνου
1	»	Παρισίου
1	»	Ρώμης

Τὰ πρὸς τὰ Μουσεῖα ταῦτα δῶρά μου, διίγειρον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀρχαιολόγων, καὶ ἦτε Γαλλ. Ἀρχαιολ. Σχολὴ Ἀθηνῶν καὶ ὁ φίλος μου κ. Ἀρθοῦρος "Εβανς ἔζητησαν νὰ συνεχίσωσι τὰς ἀνασκαφάς, καὶ ὁ ἀρχαιολόγος Ἀρθοῦρος "Εβανς ἔφερε διὰ τῆς ἐπιμελήμενῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἔργασίας τον εἰς φῶς τὰ κειμῆλα ταῦτα τὰ δόποια δρᾶτε ἐν τῷ Μουσείῳ Ἡρακλείου.

»Ἐπιθυμῶν διως ν' ἀνακοινώσω διμῆν τὴν μελέτην μου ἢν κατὰ τις ἀνασκαφάς μου ἐποιησάμην, παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ ἔδητε πῶς τὸ Ἀνάκτορον τοῦτο ἐστὶν ὥκοδομητέμενον, διὰ λίθων ἐκ γύψου λείων καὶ ἐπεστρωμένον διὰ πλακῶν ὅμοιων. Τοῦτο ἐν ἐμοὶ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον νὰ ἔξετίσω πάθεν ἔξηχθη, ἐκ τίνος λατομείου, τὸ διλικὸν τοῦτο. Ἐκ τῆς ἔρευνῆς ταύτης ἀνεκάλυψα τὸν περίφημον Κνώσσον Λαβύρινθον, κείμενον εἰς ἀπόστασιν δύο περίπον χιλιομέτρων πρὸς Ν. Δ. μακρὰν τῆς πύλεως Κνωσσοῦ. Τὰ σημεῖα τοῦ διπλοῦ πελέκεως, τὰ δόποια ἐπὶ τῶν λίθων ἔγκεχαραγμένα δρᾶτε, εὐρῶν δμοια ἐν τῷ Λαβύρινθῳ τούτῳ, δπερ δείκνυσιν ὅτι ἡ ἐπωνυμία Λαβύρινθος σημαίνει σπήλαιον τεχνητόν, κατασκευασμένον διὰ λαβύνος, δι' οὐ δνόματος οἱ Κῆρες τὸν πέλεκυν ἀπεκάλουν, ὅστις παρ' αὐτοῖς ἐθεωρεῖτο ὃς σύμβολον τοῦ Διός.

»Ο Κνώσσος Λαβύρινθος κείται ἐν τῷ ἀλσει τοῦ Διὸς εἰς θέσιν

ὅνομαζομένην νῦν «Ἄγ. Εἰρήνη» καὶ ὁ Λαβύρινθος οὗτος διήκει ὑπογείας μέχοι τῆς θέσεως τῆς νῦν ὄνομαζομένης «Φοινικιά».

»Ο σοφὸς ἀρχιτέκτων Λαίδαλος ὁ οἰκοδομήσας τ' Ἀνάκτορα ταῦτα ἐποίησατο συγχρόνως δύο ἔργασίας τά τε Ἀνάκτορα καὶ τὸν Λαβύρινθον ϕῶς ὡς λατομεῖον ἔχοντο. Γοῦτο βεβαῖοὶ ἡμῖν ὁ Βυζαντινὸς Γρηγόριος Φραντζῆς ὅ,τι ὁ Φωκᾶς ἐπισκεψθεὶς Νικηφόρος τὸν Κνωσσον Λαβύρινθον καὶ περιγράψας τοῦτον οὐτωσί : «Φραντζῆς», ἔχων δὲ ἐκ πολλοῦ διὰ μακρᾶς τῆς ἐφέσεως ἔγωγε τὸν ἐν Κρήτῃ Λαβύρινθον θεάσασθαι ἐπειδὴ οὐ πολὺ τοῦ λιμένος οὐ καθωρμίσθημεν ἀφεστήκοι, ἔδοξέ μοι καρδὺν ἔχοντε νῦν ἀποβάντι θεάσασθαι καὶ αὐτόν, Κνωσσοῦ μεσογείου πόλεως ἔγγιστα ὅντα ἔστι δ' ὁ Λαβύρινθος. Σπήλαιον πολυκαρητότατον τεχνητόν. Ἐπεὶ γὰρ ἔτυχε λίθος οὐ πάνυ σκληρὸς τὴν οὐσίαν ὑπάρχων, ὁ τόπος ἔδωκε πολλήν ρεστώνην λαξεύειν ἐφ' ὅσον ἀν τις ἐθέλοι· διὸ καὶ θύραν μίαν ὁ τεχνίτης ἀνοίξας, ἐπειτα λαξεύων προίητε μέχοι πολλοῦ καὶ τὸ ἵσον εὐθύνων ἀμα τὰ εὐθύνημα καὶ δεξιὰ πλευρά, ἀφίει δὲ ἐν μέσῳ κατὰ συχνὰ διαστήματα στύλους ξεστοὺς ἀνέχοντας τὴν ἐπὶ τὸν ὄροφον γῆν, μερίζων δὲ ἐποίει διαφόρους οἰκίας καὶ προαύλια καὶ κρήνας. δέδεικται δέ μοι πρὸ τῶν ἔγχωρίων, λαμπάδας φωτὸς ἐν χερσὶν ἔχοντων πολλάς.

»Ο Κνώσσοις Λαβύρινθος ἦν δρατὸς μέχοι τοῦ 1586, ἀλλ' ἔθεκε τοῦ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἐπιστυμβάντος σεισμοῦ, ὁ ὄροφος κατέπεσε καὶ ἵνα πάλιν καταστῇ ὄρυτὸς τοῖς ἐπισκέπτοις δέον νὰ καθαρισθῇ.

»Ο φιλόσοφος Ἀθηναῖος Πλάτων ὥστις ἐπεοκέφυη τὴν Κνωσσὸν ὡδενε τὴν μακρὰν ὄδον, τὴν ἐκ τῆς Κνωσσοῦ ἄγονσαν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ἰδης ἱερὸν ἀντρὸν τοῦ Λιός, ἔνδα ὁ Μίνως ἐπὶ ἐννεκατίαν ἀνερχόμενος συνέταξε τῇ συμβουλῇ τοῦ Διός τὴν σοφὴν αὐτοῦ νομοθεσίαν, ἦν συνεχῆτησεν ὁ Πλάτων ὁ δεύτων τὴν ὄδον ταύτην.

»Τὸν Κνώσσοιν Λαβύρινθον καὶ τὴν ὄδον ταύτην θὰ προέτεπον ἡμᾶς νὰ ἐπισχεφθῆτε εἰς ἄλλο ταξείδιόν σας μετὰ τὴν ἐνωσιν τὰς Κρήτης ἵνα ἴδητε τὸ λαμπρὸν φαινόμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Ἰδης τῆς ἀνατολῆς καὶ δύσεως τοῦ ήλιου.

»Η ἵερὴ ὄδος ἀρχηγίνη ἐκ τῆς πόλεως Κνωσσοῦ διέρχεται διὰ μέσου τοῦ ἀλσους τοῦ Λιός (ἥ νῦν χαρασσομένη ὄδος· βαίνει ἐπὶ τὰ ἔχνη τῆς ἱερᾶς ὄδοῦ) καὶ διήκει παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ ὄρους ὅμφαλιον (νῦν Γιοῦκτα) κειμένου εἰς τὸ κέντρον τῆς ἐπαρχίας Τεμένους· ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους τούτου ἡ θέα ἐστὶν ἔξαιστος· ἔχην κινητοπείον τεξθῶν περιστέφουσι τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους, παρὰ δὲ τὰς ὑπωρείας αὐτοῦ δέον νὰ γίνωσιν ἔρευναι πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ Λελφινίου Ἀπόλ-

λωνος, εξ ού όφειλοντες δύο λεφεῖς αὐτοῦ καὶ διὰ δελφίνος διαπλεύσαντες τὴν θάλασσαν, ὡς μαθολογεῖται, θρόνου τὸν περίφημον Ναὸν τῶν Δελφῶν. Κατὰ τὴν βουλευτικὴν περιοδείαν μου, τὸν Μάρτιον τοῦ 1903, ἀνεῦρον τεῖχος ἀρχαιότατον ἐκτεινόμενον ἐπὶ 150 μέτρου καὶ πανοκεναισμένον δι' ὄγκολίθων μεγέθους δύο περίπου μέτρων¹ ἔνευ συνδετικῆς ὥλης ἐκεὶ ποῦ ὑποθέτω ὅτι κείται ὁ Ναὸς τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλωνος καὶ τὸ ἄδυτον τοῦ Ναοῦ, πιθανῶς εἰς τὸν νῦν "Αγ. Μάριαν", ή τὸ χωρατόν νερόν, ἐπὶ τῶν ὑπωρειῶν τοῦ ὅρους κειμένων.

»Εὐχῆς ἔφορον θὰ ἦτο ἂν ή ἐν Ἀθήναις Ἑλλ. Ἀρχ. Ἐπαρχεῖα ἐποίει ἐρεύνας ἐπὶ τόπου πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ Ναοῦ τοῦ Δελφινίου Ἀπόλλωνος.

»Η εἰρημένη ύδος ἐκ τοῦ χωρίου Δαφνιαὶς διεισδύει εἰς τὴν νῦν ἐπαρχίαν Μελεμβυζίου καὶ διὰ τῶν χωρίων Ἐπάνω καὶ Κάτω Ἀσίταις (ἀρχ. "Ασιον, νῦν δὲ μοναστήριον Γοργωλατίνη), ἔνθα ὑπέρχουν κυπαρισσοὶ ἔξαισιον κάλλους, παρὰ τὰς ὑπωρείας τοῦ ὅρους Κουδούνη, ἐφ' οὐδὲν διέρχεται στρεφομένη δὲ πρὸς δυσμὰς διευθύνεται πρὸς τὰς ὑπωρείας τῆς Ἰδης ἔνθα ἐστὶ τὸ λεφόν ἄντρον τοῦ Διός.

»Ἐνταῦθα ἐν Κνωσσῷ κείται καὶ ὁ τάφος τοῦ βασιλέως Ἰδομενέως, ἔχων ἐπίγραμτα :

»Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὅρα τάφον

»ἀντάρε ἔγώ τοι πλησίουν ἴδωμα

»Μηριόνης δ Μόλον

»Λείκινται δὲ καὶ ἔτερος τάφος ἐν Κνωσσῷ ὡς τάφος τοῦ ἀρχιερέως Καϊάφα, τὸν διόποιον διστυχῶς ἀνέσκαψεν ἀρχιτέκτων τις κατὰ τὸ ἔτος 1878.

»Ο Λῆμος Ήφαλείου ἀδελφικῶς σήμερον δεξιοῦται ὑμᾶς, μιμούμενος τὴν πρὸς τὸν Ὀδυσσέα τοῦ Αἴθιωνος δεξίωσιν καὶ εὐχόμενος ταχίστην τὴν ἔνωσιν, τὰ σὺν Θεῷ δεξιωθῆ καὶ τὴν Α. Μ. τὸν βασιλέα τῆς Ἑλλάδος Γειώργιον τὸν Α' ἐν τοῖς Ἀνάκτοροις τοῦ βασιλέως Μίνωος τοῦ Α'.

»Ζήτω ἡ ἔνωσις μετὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνους !

»Ζήτω ἡ Ἑλευθερία !

»Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν ὅμιλαν τοῦ αὐτῆλγον διεμνηστος πατήρ μου δημιεῖ διὰ τὴν ὑπαρξίν ἐν Κνωσσῷ καὶ τοῦ τάφου τοῦ Καϊάφα τὸν ἀρχιερέως τῶν Ποντιαίων κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σωτῆρος κατὰ τὴν Καινὴν Αιανήκην μεταφερομένου ἀπὸ τοῦ Ἀννα ἀρχιερέως τῶν Ισφαηλιτῶν εἰς τὸν Καϊάφαν ἀρχιερέα ἐκ τῆς Ἰδης τῶν Ι' οὐ τοῦ Ιδαίων, τῶν Ποντιαίων, μηδὲ Ιδαίων κατά τὴν μητρικήν των γλώσσαν ναυτικῶν ἔβραιών.

» Εἰς τὴν Παλαιὰν Αιανήκην συναντάται τὸ πρῶτον τὸ δνομια

Είχον ἄριθμον πίστεως: "Ο σὺ μισεῖς, ἐτέρῳ μὴ πούσης, ἀλλὰ τὸν πρῶτον ὅρον τῆς σημασίας τούτου: "(Ο) Σ' Μ' λσεῖς, ἐτέρῳ Μ' πούσῃς, καὶ οὕτω ὁ Μ' λσῶν, ἐτέρῳ Μ' ποιῶν ἐποιησάμην τὴν ἀνακάλυψιν τῶν Μ', τῶν 40 πρώτων ὅρων τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ Μίνωος Μ' ἦν νοὸς τοῦ Μίνωος.

Τὸ ἡμερολόγιον δὲ ὅτι εἶναι τριπλοῦν, πῶς τὸ ἀνεκάλυψαι; Ἐκ τῶν ὀνομάτων τῶν τριῶν τραγικῶν ποιητῶν τῆς ἀρχαιότητος.

Αὐτό εἶναι κομικὸν, καὶ ἐν τούτοις εἶναι τραγικὸν, νὰ ἀγνοοῦν τοῦτο ὅλοι σήμερον.

α) Σ' χ ἥλιος, Ἀεισχύλιος, ὁ Λισχύλιος τὸ ἀστρονομικὸν ἡμερολόγιον, αἱ ἐκλεύψεις, καθ' ἃς ἡ γῆ χάνει μίαν ἡμέραν κάθε 200 χρόνια.

β) Σ' ὁ φῶν κλεὶς, Σοφοκλῆς, τὸ ἥλιακὸν ἡμερολόγιον. Κοινὸν αἱ Φ', Τ' Δελφῶν εἰς (ὅρος) μῆνας, Κ ἄρα, πῶς τίθεται εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μαζὶ ὁ χρόνος καὶ ὁ φωνητικὸς καὶ τοῦ ἔτους.

γ) Εὐρὺν Π' Ἰδης, Εὐριπίδης, τὸ ναυτικὸν ἡμερολόγιον διὰ τοῦ δποίον οἱ ναυτικοὶ περιεπάτοντες εἰς τὴν θάλασσαν, εὑρισκον τὰ ἡμερονύχτια τοῦ θέρους εἰς τὸν χάρτην αὐτὰ ποῦ κεῖνται ἐπ' αὐτοῦ τῆς ὑδρογείου εἰς πᾶσιν ὅφαν τοῦ ἔτους, πρᾶγμα τὸ δποίον καὶ οἱ σημερινοὶ ναυτικοὶ ἀν ἐγνώριζον νὰ εἴρουν εἰς τὸν χάρτην αἱ ναυτασφάλειαι τόσα ναυάγια δὲν θὰ είχον νὰ πληρώνονται κατ' ἔτος.

Η μινωῖκὴ δὲ κλεὶς είχε δέκα ἀλφαριθμικὰ ψηφία λριθμῶν, οἱ δποίοι εἶναι οἱ λριθμοὶ αὐτοὶ 10, 20, 30, 40, 50, 80, 100, 200, 300, 500 καὶ οἱ δέκα διὰ τὴν ἀστρονομίαν, καὶ οἱ δέκα διὰ τὴν φωνητικήν, οἱ δποίοι εἶναι: Γ', Κ', Λ', Μ', Ν', Π', Ρ', Σ', Τ', Φ'.

Εἰς τὴν ἀστρονομίαν ἐκ τῶν 10 ψηφίων αὐτῶν ἔκαστος λριθμὸς δίνει τέσσαρας ὅρους, ἵδον οἱ 40 πρῶτοι ὅροι τῆς ἀστρονομίας.

Εἰς τὰ γράμματα, τὴν φιλολογίαν, ὁμοίως ἐκ τῶν 10 λριθμῶν ἔκαστος λριθμὸς δίνει τέσσαρας ὅρους ἵδον οἱ ἄλλοι 40 πρῶτοι ὅροι τῆς φωνητικῆς τῶν λέξεων εἰς τὴν φιλολογικὴν τὸν σημασίαν.

1) Γ' τὸ δέκα Γ' δίς Ἰδης.

2) Κ' τὸ εἴκοσι Κ' λεῖς, κλεὶς. Τὸ Κ δὲ ἀγνωστος χεὶ καὶ οὕτω.

3) Λ' ὡς, λαὸς, τὸ ΒΟ.

4) Μ' ἦν ὁ μὴν ἔχει 30 ἡμέρας, ἐμπορικὸς ὁ μῆν.

4) Ν' οὖς, νοῦς ὅθ, διτι ἡ γῆ χάνει 6 ὥρας κάθε 50 ἔτη. Ν' οὖς, νοῦς τῆς σφαιρομετρίας.

5) Π' ὄλου, πώλου, ὁ νοῦ! ὅνου 80, τὸ Π' τῶν 80 ἔκαποστῶν τοῦ ἐμβαδοῦ τῆς γῆς ποὺ ἔχει τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ Π' λεῖ οὕτως διπλοῦτος.

7) Ρ' οὖς, ροῦς, ἔκαπον, ὁ αἴῶν τούτον.

8) Σ' ὁ φῶν, σοφῶν, τὸ 200.

9) Τ' φῶς, τάφρος αὐτῶν, τὸ 300, Τ' ἥχος, τεῖχος, ἡ ἀπομνησική. Τὸ Τ' διὰ τῆς ὑψητικῆς τοῦ Τ' ἥχος, τεῖχος.

10) Φ' ὄρος, φόρος αὐτῶν, ὑπὲρ ἐμοῦ, γέγραψε καὶ τὸ Φ'. τὸ 500.

Λέν κάμινο μάθημα, εἶναι μόνον ὁ ἀναγνώστης διὰ νὰ λάβῃ μίαν ίδεαν, διότι ἡ μινωϊκὴ κλεῖς δὲν θέτει προβλήματα πρὸς λύσιν, ἀλλὰ εἶναι τῶν ἀλλτῶν προβλημάτων ἡ μόνη λύσις, διὰ τῶν δέκα ἀριθμῶν τις διπλῶν, Γ' δἰς, Κ' λεῖς, ἡ κλεῖς τῆς "Ιδης".

"Αλλ' οὐδὲν κουπτὸν ὁ οὗ Μ' φανερὸν γενήσεται λέγει τὸ ιερὸν Εἴναι γέλιον, καθὼς λέγει τοῦτο, πιστεύετε καὶ — Μ' ἔρεινάτε.

Πάντως, δεῖ δῆς Κ' ἢ λῦ δῆς, διδάσκαλος, ὁ Θεός νὰ μὲ φυλάξῃ δὲνειμαι τοιοῦτος, ἀλλ' ἐὰν ἥμιν, δὲν θὰ ἥμιν διδάσκαλος εἰμὶ ὁ διδάσκαλος τῶν διδασκάλων, οἱ δόποιοι καὶ ὅταν ἀκόμη εἶνε καθηγητὰς εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, οὐτε τὶ εἰς τὰ γράμματα αὐτὰ σημαίνει διδάσκαλος γνωρίζουν τὴν ἐπαγγελματικὴν τοῦ ὄντος τῶν σημασίαν : δεῖ ἡ δῆς (τῶν γραμμάτων) αὐτὴ ἔχει κάλλος.

Λεῖ δῆς καλλονῶν, διδασκάλους γεννᾶ.

α) Γ' ὧτα δέκα εἶναι τὰ μέρη τοῦ λόγου εἰς τὰ ὧτα.

β) Κ οὐ δῆται, Κοινῶται, εἰμὶ ὅταν γίνει τοῦτο γνωστὸν εἰς ήμᾶς παρ' ἐμοῦ · Τὸ Κ ὁ ἄγριοστος γεῖ.

γ) Η' λοτίς, πίσσης μελάντεφον λέγει ὁ "Ομηρος" διότι ἡ πίσσα περιέχει ὅλα τὰ χρώματα ἀτίνα εἰς τὰς γημικὰς τῶν ἀποχρώσεις, ἐνώπιοι, εἶνε Η' δηλαδὴ 80. Σ' δημιατα, σώματα μορίου (Μ' ὄροιν) (α' Η' λοτίν) ἀπλῶν.

Τὰ χρώματα εἶνε ἡπτα (γενικὴ) η' τὸ ὄπτῳ η' λεῖ δῆς, ὥλη δῆς, δῆλος ἐπὶ τοῦ στεφερώματος πάσης σοφίας τῶν ἀνθρώπων ἐκ Θεοῦ.

δ) Ρ' ἡ μόνη ἀφιονία εἰς τὴν μουσικὴν, τῆς φωνητικῆς διότι Μ' οὐσίας οὐκεῖ ἡ μουσική : Α' Ρ', Μ' ὁ Ν' οὖτα, ἡ ἀφιονία τὴν ὅποιαν δὲ Ζεὺς τοῦ χρόνου εἰς τὸ ἔτοςκαὶ εἰς τὴν μουσικὴν ἔδωκε σύζυγον εἰς τὸν Κάδμον, Κα' δεῖ ἐμόν.

Ηλάττων νῦς, τοῦ Ηλάττωνος ἡ μορφὴ παρίστατο ἐπιάμφροφος διὰ τῆς προτομῆς τον εἰς τὴν ἀκαδημίαν του, διότι ἔπειτα ἐφενέσεις τριπλαῖς ἀποτελοῦν τὰ γράμματα, ἐφενδύσεις 21: Κα' δῆμος, Κάδμος.

Εἰς τὴν ἀστρονομίαν μὲν ἐφενέσεις εἶναι στ' διπλαῖ 12 καὶ 21 33 εἰς ἴρενόσεις ἡ κλεῖς μου.

2) Κοινὸν, αὐτάδελφον, α' Φ' Τ' Δελφῶν.....

Τὸ "Ιλιον" λένε ἐπίσης τὰ δέκα ψηφία τὰ ὅποια ἔχει ἡ κλεῖς του, τὸ Γ' εἶναι τὸ 10, καὶ ἐπομένως Γ' λεῖ οίον, τὸ "Ιλιον". Η ἀνατολή

έκαλείτο "Ιλιον εἰς τὴν μηνωϊκὴν κλεῖδα τῶν 10 ψηφίων, Ἰλλάς, ἡ Ἐλλάς, ἡ χώρα ἐκ τῆς ἀνατολῆς, εἰς τὴν Εὐρώπην, ἥτις νομοθέτην ἔγεννησε τὸν Μίνωα, Μ' νῷ ἄ, τῶν 40 πρώτων ὅρων τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου.

"Ἐπειδὴ Ἰλλάς ἡ Ἐλλὰς δωρικῶς, τὸ δὲ ἔπος ἱωνικῶς ἵπος, εἰς τὸν Ὅμηρον συνεπῶς ὁ Δούρειος ἵππος, τὸ ἐκ δύο ὅρων ἔπος σημαίνει καὶ τὴν ἀλωσιν τῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου δι' αὐτῆς τῆς ἀλώσεως τῆς Τροίας, ΤΡ' οἶας.

Καὶ αὐτοῦ τοῦ δινόματος ὁ Ὅμηρος εἶναι ἀκόμη ὁ ποιητὴς τῆς Ἰλιάδος, Ἐλλάδος μας!

Εἰς τὸν Ὅμηρον τό ἔπος ἐκ δύο ὅρων ἐπειδὴ εἶναι γραμμένον τοῦτο εἶναι εἰς αὐτὸν διύρειον, δώρειον.

"Ἡ ὄδος τοῦ Σ' ἡ Σ' ὄδος, Ἡσίοδος—Ο Μ· ὃς ἦν ὁς—Ὅμηρος οἱ δύο ἀδάνατοι ούτοι ποιηταί μας!

"Ἡ Ἰλιάς, Ι' λεὶ οἴα Σ', ἡ Ἰλιάς ὃ δεῖ Σ' Σ' οἴα, ἡ Ὁδύσσεια.

"Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὰ ἀρχαῖα τῶν συγγραμμάτων δι' ἀριθμῶν κείμενα οἱ ἀριθμοὶ ὅταν γεννοῦν ἄλλους δύο ειδεῖς ἀριθμοὺς εἶναι γραμματικῶς γένους θηλυκοῦ, ὅταν γεννᾶς πολλαπλασιάζονται διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἀριθμοῦ των.

"Ἐπομένως ἡ Ρ' (τὸ ἑκατὸν) διὰ ὧν εἶνε: Η' Ρ' διὰ ὧν τοῦ, Ἡρόδοτος διὰ πατὴρ τῆς Ιστορίας διὰ τοῦ αἰῶνος της, διὰ Ηρόδοτος.

"Ἡ δυάς δὲ τοῦ Ρ' καθ' ἦν ἡ γῆ χάνει μίαν ἡμέραν κάθε δύο αἰῶνας' εἶνε: Η' Ρ' δυάς, ἡ Ἡρωδιάς, ἥτις δὲν ἐδίστασε ὥστε ἄ νοῦ, Ἱωάννου τοῦ βαπτιστοῦ, β' α Π' Τ' Ιστοῦ τὴν κειραλήν νὰ ζητήσῃ ἐπὶ πίνακι, ὅχι δι' ἄλλην ἀφορμὴν παρὰ ὁ αἰών διὰ ν' ἀρχίσῃ εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ νὰ κερδίσῃ αὐτὴν τὰ ἔτη τοῦ πρὸ Χριστοῦ πρώτου αἰῶνος ἐπὶ τῆς ζάχεως της ἔτη.

Αὐτῆς διὰ σύζυγος τῆς γνωαικὸς ἦτο διὰ Ἡρώδης: η Ρ' δίς, διὰ Ἡρώδης διστις ὑπῆρχεν ἡ ἀφορμὴ διὰ Σωτὴροῦ ἐκ μιᾶς αὐτοῦ Γενέσεως πάσης σοφίας ἀσβεστος Ἡλιος νὰ μεταβῇ καὶ παραμείνῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτον τῆς ἡλικίας Του.

Μέγας διδύσκαλος διὰ τοὺς διδασκάλους (δεῖ δῆς καίλλους) τοῦ ἀσβέστον φωτὸς τῆς λαμπιαδηδρομίας διὰ τῆς σοφίας τῶν Ἐλληνικῶν γραμμάτων διὰ Σωτὴροῦ εἶνε τοῦ κόσμου, καὶ ἀσβεστος δῆς τὸ ίερὸν Του Εὐαγγέλιον τῶν Ἀποστόλων, Α' Π' ὃ στ' ὅλων! «Οὐδὲν οὔδω οὐ πιστεύσω». Ἡ διμάς τοῦ θ' εἶνε ἡ διμάς τοῦ ἐννέα, τῶν ἐννέα μονάδων αἱ διποῖοι εἰς τὰ πολλαπλάσια αὐτῶν γεννοῦν δύος τοὺς ἀριθμοὺς ἡ διμάς των οἱ μαθηματικοί, θ' διμάς, διὰ Θωμᾶς εἶπεν «οὐ Μ' οὔδω, οὐ πιστεύσω» ἐάν δὲν γνωρίσω τοὺς 40 πρώτους δύοντας τοῦ Μ' δὲν

θὰ πιστεύσω. Δὲν θὰ πιστεύσω, ἐὰν δὲν οἴδω, δὲν εἶπε, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἔλεγεν οὐ οἴδω, οὐ πιστεύσω.

'Αλλὰ καὶ οὐδὲν κρυπτὸν τὸ δποῖον δὲν θὰ γίνη σήμερον φανερὸν ὑπ' ἐμοῦ διὰ τοῦ Μ' τῶν 40 πρώτων ὅρων τῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου ὅπερ καὶ «Οὐδὲν κρυπτὸν δ οὐ Μ' γενήσεται φανερόν».

Καὶ εἰναι εἰς τὴν θρησκευτικὴν του κλεῖδα τὸ Μ' ἀριθμὸν πίστεως (II' στ' ἔως) ὁ Σ' Μ' ἵσεις ἐτέρῳ ποιήσεις Μ', τῶν 40 πρώτων ὅρων ἐκ τῆς Γενέσεως—τοῦ πρώτου βιβλίου—τῆς Ἀγίας Γραφῆς, δι' ἡς τῆς φυσικῆς νομοθεσίας καὶ τῆς ἡθικῆς, τῆς τοῦ κόσμου δ Σωτῆρος ὑπῆρξε δ Μέγας τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἀνθρώπων διδάσκαλος εἰς τὴν Αἰγυπτον μέχρι τοῦ τριακοστοῦ ἔτους του.

'Ἐκ τῶν τριάκοντα δὲ καὶ τριῶν ἀρχαίων ἐφευρέσεων τὰς δποίας ἀπολίτως δρθῶς ἐγὼ ἀνεκάλυψα πρῶτος εἰς τὸν κόσμον σήμερον, τῶν φωνητικῶν γραμμάτων τῆς γραφῆς δι' ἡς γράφομεν, ή ἐφεύρεσις εἰναι ή ζῆτα εἰς αὐτά, ή ζ' ή ἑβδόμη ἐφεύρεσις, δ ζητῶν εὑρέσκει, δταν δὲν ἔχει κατὰ νοῦν τὴν ἄλην θεότητά του. Καὶ δὲν ζητεῖ νὰ ἀνοίξῃ τὸ (στ' ὅμιλα του) στόμα του ὅπως πληρωθῇ τοῦτο ἐκ του πνεύματός του.... Δὲν είναι μόνον τῶν γραμμάτων ή ἐφεύρεσις ή ζ' άλλ' ἀποτελεῖται αὐτῇ καὶ ἀπὸ ἐφευρέσεις ἐπτά, ζῆται... αὐτάς.

"Αν δὲ τῶν φωνητρικῶν γραμμάτων ή ἐφεύρεσις ἐκ τῶν 33ων ἐφευρέσεων ή ἑβδόμη εἰς τὴν κλίμακα ἐφεύρεσις τυγχάνει. Τῆς διστροφού μίας διὰ τοῦ ἡλιακοῦ αὐτῆς ἡμερολογίου τῆς χρήσεως ή ἐφεύρεσις τυγχάνει εἰς τὴν αὐτὴν κλίμακα ή στ' ή ἔκτη ἐφεύρεσις, διότι ή ἀστρονομία εἰς τὸ φαιδραῖκὸν βασίλειον ἡτο γραμμένη διὰ τῶν ιερογλυφικῶν τῶν δποίων ἐκ 30 ψηφίων ή ἀλφαριθμητος είχεν ἔκαστον αὐτῆς ψηφίον εἰς Ρ' σχήματα, εἰς ἕκατὸν διάφορα σχήματα εἰκόνων παραστατικῶν. "Έκαστον τῶν 30 αὐτῆς ψηφίων ή ιερογλυφική ἀλφαριθμητος ἐπειδὴ είχε εἰς σχήματα ἕκατὸν τὺ ιερογλυφικὰ ψηφία σήμερον ἀριθμοῦνται εἰς τρεῖς χιλιάδας ὑπὸ τῶν Αἰγυπτιολόγων, ἀνιδέων τούτων περὶ τῆς ὑπάρχεως ἀκόμη εἰς τὰ ιερογλυφικὰ τῆς Ἀγίας Γραφῆς ἀπὸ Μωϋσέως, Ι' Ισού 'Ιησοῦ τοῦ Ν' α' β', Ναυῆ τὸν δποῖον δ Μ' ὁ ἵσεις ὁ Μωϋσῆς ἀφῆκε διαδοχόν του μέχρι τοῦ Μίνωος, Μ' ἦν νούς, καὶ τοῦ Σωτῆρος τούτου. "Οταν ἐγεννήθη δ Ι' εἰς οὓς, χρεὶ ιστὸς εἰς τὴν φύτνην τῶν α' λόγων ἐκ Θεοῦ δλόγος τῆς νομοθεσίας τοῦ Παντοκράτορος ἡτο εἰς τὰς γραφάς, δ; ἐρευνῶντες, Μ' ἐρευνῶμεν καὶ εἰς τὸν Σωτῆρα μας πιστεύομεν ἐρευνῶντες τοῦτο.

'Αλλὰ καὶ οἱ Αἰγυπτιολόγοι διὰ τὴν ἀγνοίαν αὐτὴν τοῦ ἀγνώστου μειοῦνται ως τοιοῦτοι, καὶ μειοῦνται, κοιμοῦνται ἐπαναπαυόμενοι ὅτι ὑπάρχει τοῦτο μόνον ὡς ἀγνωστον μηδόλως δυνάμενον

εἰς αὐτοὺς νά γίνη γνωστὸν τὸ ἐπιστημονικὸν μέρος τῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου ἐκ τῆς Ἱερογλυφικῆς διὰ τῶν συγγραμμάτων τῆς ἐκ τοῦ Ὄμηρου, ἵστι Ἰδού, καὶ τοῦ Ἡσιόδου.

"Ἄν δὲ τῶν φωνητικῶν γραμμάτων ἡ ἐφεύρεσις εἶναι ἡ ἔβδομη καὶ ἑπτά περιέχει τῶν 33ων ἐφεύρεσεων αὕτη ἐφεύρεσεις. Τῆς ἀστρονομίας ἡ ἐφεύρεσις τῶν 33ων ἐφεύρεσεων δὲν εἶναι ἡ ἕκτη μάνον, ἡ Ἰδία περιέχει καὶ ἔξ ἐφεύρεσεις.

Τῆς ἀστρονομίας ἡ ἐφεύρεσις εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα αὐτῆς ἡ ΣΤ' ἐφεύρεσις, ἐπειδὴ καὶ εἰς Σ' ἔτη, 200, ἡ γῆ χάνει μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν ἐκλείψεων τοῦ ἥλιου ἐπ' αὐτῆς καὶ εἰς τὸ Τ' τὸ 300, χάνει τὴν ἡμέραν αὐτήν ἐκ τῶν ἐκλείψεων τοῦ ἥλιου ἐπὶ τοῦ Τ' εἰς διάφρειαν δύο αἰώνων, ἐτῶν Σ' εἰς τὸ Τ' τὸ 300, τῶν ἡμερονυκτίων.

Τῶν 300 ὡραιώς ἡμερονυκτίων, -τὰ δποῖα ἡ γῆ ἔχει εἰς τὸν χρόνον τοῦ 24ώρου ἐκάστης ἡμέρας της.

Τ' α' Φ' ὡς τάφος ἡμία ἡμέραι τῆς ἀλλῆς εἰς τὰς 24 ὡρας τὰ 300 ἡμερονύκτια Τ' εἰς τὸ Φ' ὡς, φῶς, διότι τὸ Τ' εἶναι τὸ 300, τὸ Σ' τὸ 200 καὶ ΣΤ' τὸ Φ' ὡς, φῶς εἰς δλόκληρον τὴν ὑδρόγειον τὸ 600, τὸ Φ', ὅπερ παριστᾶ διὰ τοῦ σχήματος αὐτοῦ τὴν ὑδρόγειον εἰς ἣν ὁ Κύριος εἶπε καὶ ἐγένετο φῶς, Φ' ὡς, τὸ φῶς: Κοινόν, αὐτιά-δελφον, α' Φ' Τ', Δελφῶν....

"Η Σαλῶμη (Σ' ἢ λῶ μειοῖ) ἡρκολούθησεν Ἐκείνον (Ε' κεὶ νῶν) μέχρι τῆς ἐντάφης τοῦ Ἰδίου, ἐν Τ' α' Φ' εἰς (ὅρος) "Ιδη οὖν. Καὶ ἐ-κλειστε δ Τάφος (Τ' α' φῶς) τῶν Κύριων (καὶ οἱ οἰνοί) ἐν ἡμέρᾳ Πα-ρασκευῆ (Π' ἄρα Σ' Κεὶ ἦν).

3) Δύο εἶναι τοῦ πολιτισμοῦ τὰ μέτρα καὶ ὁ σταθμὸς του. · διπλοῦς αἰών.

Τὸ ἡμερολόγιον λειτουργεῖ ὑφθῶς διὰ τοῦ διπλοῦ του αἰῶνος. Εἰς τὸ ἡμερολόγιον τὸ ἔτος εἶναι δἰς ἔκτον.

α) Ἐπειδὴ τὸ ἔτος ἔχει ἔξ ὡρας, τὸ ἔτος ἔχει ἐπὶ πλέον διὰ τοῦ χρόνου του, μίαν ἡμέραν κάθε τέσπαρη ἔτη, ἡμέρας 366.

β) Ἐπειδὴ τὸ δῷ ἔτη ἔχοντα καὶ ἔξ ὡρας, τὸ ἔτος ἐπὶ πλέον διὰ τοῦ χρόνου του ἔχει 367 ἡμέρας κάθε δύο αἰώνας.

Ἀνεκαλύψθη δὲ τοῦτο, ὅτι τὸ ἔτος ἔχει 367 ἡμέρας κάθε δύο αἰώνας εἰς τὸ φαραϊκὸν βασίλειον.

"Οταν τοῦτο εὑρίσκετο εἰς τὸν 18ον αἰώνα τοῦ συμπεπληρωμέ-
νου παρετίθησαν ὅτι τοῦ ἔτους αἱ ἴσημερά εἰς τὸ ἡμερολό-

γιον είχον προχωρήσει 9 ήμέρας καὶ ενδῆκαν ότι τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς ἀντι αἰτίας ἡτις είναι ότι τὸ ἔτος καὶ κάθε δύο αἰῶνας είνε δισεκτον. Ἐχει μάνη ήμέραν ἐπὶ πλέον εἰς τὸ ἔτος ἐπειδὴ ἔχει 367 ήμέρας κάθε δύο αἰῶνας, διὰ τοῦτο ἔχει 9 ήμέρας κάθε δέκα δικτὸν αἰῶνας, τὸ ἔτος ἐπὶ πλέον κατὰ μάνη ήμέραν εἰς δύο αἰῶνας.

α) Δύο εἶναι τὰ μέτρα τοῦ ήμερολογίου, αἱ δύο τον ἰσημερίαι καὶ εἰς ὁ σταθμός των, οἱ δύο αἰῶνες.

β) Καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τὰ μέτρα είναι δύο, τὸ χρῆμα καὶ τὸ ήμερολόγιον, καὶ εἰς ὁ σταθμός τοῦ πολιτισμοῦ ὁ αἰών του.

Τὸ ἔτος ἔχει 365 ήμέρας, καὶ κάθε τέσσαρα ἔτη τὸ ἔτος ἔχει 366 ήμέρας, καὶ κάθε δύο αἰῶνας τὸ ἔτος ἔχει 367 ήμέρας.

Τὸ ήμερολόγιον δῆμος πρέπει νὰ ἔχῃ 364 ήμέρας καὶ μίαν ήμέραν χωρὶς ήμεροιηνίαν κατ' ἔτος, καὶ κάθε τέσσαρα ἔτη τὸ ἔτος νὰ ἔχῃ δύο ήμέρας χωρὶς ήμεροιηνία, καὶ τρεῖς κάθε δύο αἰῶνας. Οπότε ὅταν τὸ ἔτος οὗτο ἔχει 364 ήμεροιηνίας αὐταὶ θὰ εἶναι ὑπὸ τὰς αὐτὰς ήμέρας τῆς ἑβδομάδος κατ' ἔτος καὶ ὥραιῶν ἀπ' ἀνατολῆς μεχρι δύσεως τοῦ ἥλιον, αἱ αὐταὶ ήμέραι εἰς τὰς αὐτὰς ἑβδομάδας, εἰς τὸν αὐτὸν μῆνας, εἰς τὰ ἔτη εἰς τὸν αὐτὸν μῆνας, ἐν ήμερολόγιον τοῦ ἔτους μαζ, τὸ αὐτὸν αἰώνιος διῆλα τὰ ἔτη τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν πολιτισμόν. Ἐν μέτρον εἰς αὐτὸν καὶ δύο σταθμούς διὰ τὸν πολιτισμένον ἄνθρωπον: ὁ χρόνος καὶ τὸ χρῆμα νὰ ἔχῃ διὰ τοῦ χρόνου, τιμὴν ἀξίας σταθεραν αἰώνιων.

Π' ἄρα δεῖ γίσου τοῦ Παραδείσου γῇ Ν° ἡ γυνὴ τὸ πρῶτον ἀμάρτημα. '(Ο' ὅρις (ὁ Φ' εἰς δρος) ἡμάτησεν αὐτήν.

Εἴδια (νέα) διὲ νὰ φαίνεται, ἡμάτησε τὸν Ἀδάμι (ἀφοριὴ ὁ δρις ὃς τις ἀλλάσσει τὸ δερμα του και νεᾶζει δπως η γῇ τὸ ἔτος τῆς) ἀλλὰ καὶ ἡ Ήρωδίας Τιμάννου τοῦ Βασιτιστοῦ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ πεντακι νὰ θέσῃ δέν ἐδίστασεν ὁ αἰών ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος διὰ ν' ἀρχίσῃ, ἐννοεῖται, διὰ ν' ἀποκρύψεται τὰ ἐπὶ τῆς φύσεως τῆς ἔτη, ἀπινα ἔφερε τοῦ πρὸ Χριστοῦ πρώτου αἰῶνος.

"Αἰλλὰ καὶ εἰς τὴν "Ιδην τοῦ Αἰός διατήρη ὁ Κρόνος (γράφε χρόνος) τὰ ἀρχενα τέκνα του κατέτρωγε, τὸ θήλεια ὁ χρόνος δὲν τὰ κατατιθεῖει οὔτε σύμερον, δπως καὶ πρὸ γιλίων πεντακοσίων ἐπῶν πρὸ Χριστοῦ εἰς τὴν "Ιδην, καὶ εἰς τὴν Τιμάννου πρὸ 1939 ἐπῶν ἔχειριθισμένον..."

"Οπος οἱ πρωτοπλάσται εἰς τὸν Παραδείσον, Π' ἄρα δεῖ Σ' λισῶν (εὑρίσκομαι εἰς τὸν Παραδείσον) πράττω, τοῦτο ἀπὸ εὐχαρίστησην, καὶ εἰς τὴν "Ιδην πρὸ τῆς θεογονίας της οἱ ἀνθρώποι είχαν τὴν νεότητα, διότι δὲν είχον τὸν αἰώνας, δὲν ἔκαμαν χρῆσιν τοῦ ήμερολογίου καὶ ήσαν ὡς νὰ εὑρίσκωντο πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸν ἔτος τῆς ζω-

ῆς των, καθ' "Ομηρον οἱ Κρῆτες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μόνον ἔτέφ
Κρῆτες, Ἐτεόκροτες..."

Δέν είναι δὲ μόνον αἱ γυναικεῖς ποῦ δὲν ἐνδιαιρέονται διὰ τὸ ἡ-
μερολόγιον, καὶ κάμνονταν καὶ τοὺς ἄνδρας νὰ μὴ ἐνδιαιρέονται δι'
αὐτὸ, ἀπὸ ἀβροφροσύνην πρὸς αὐτάς, ἀλλὰ καὶ οἱ πλούσιοι, οἱ δόποιοι
φυσικὰ λυποῦνται τὰ πλούτη νὰ ἐνθυμοῦνται ὅτι θὰ τὰ χάσουν ἀνα-
ποφεύκτως διὰ τῶν ἔτῶν των.

"Ἡ κάμηλος οἰκῇ ἄμμιλος τὴν ἔρημον τὸ μόνον αὐτῆς μεταγω-
γικὸν ζῶον, ὁ πλούσιος ἀφήνει εἰς αὐτὴν τὰ κόλλα.

Οὗτοι ἀπὸ τρυπήματος βελόνης ἐξεταζόμενον τὸ ζῆτημα, εὐκο-
λώτερον κάμηλος διελθεῖν, παρὰ πλούσιος εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐ-
ρανῶν, οἰκῇ ἄμμιλος, ἢ κάμηλος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐνῷ πλούσι-
ος οἰκῇ ἄμμιλος, ζῶον μεταγωγικὸν τοῦ πλούτου τῶν τέκνων του ἢ
τῶν συγγενῶν του.

Τὸ νόμισμα εἶναι τὸ μέτρον δι' οὗ μετρᾶται εἰς τὸν χρόνον τοῦ
ἔτος τῆς ζωῆς μιας πᾶσι αὐτῆς ἀξίᾳ.

Συνεπῶς τὸ μέτρον πάσις ἀξίας, ἐπειδὴ εἶνε τοῦ νομίσματος αἱ
μονάδες αὗται δι' ἐκαστὸν ἔτος κυκλοφοροῦν, νομισματικαὶ μονάδες
αἱ αὗται, πρέπει νὰ εἴναι ἐκατὸν φράγκα χρυσοῦ (εἰς τὴν κυκλοφο-
ρίαν) κατὰ κεφαλὴν κατοίκου. Καὶ εἰς τὰ πλούσια μέρη καὶ εἰς τὰ
πτωχὰ ἐκατὸν φρ. κρ. κατὰ κεφαλὴν κατοίκου.

"ΠῚ Ἑλλὰς ὅταν ἤτο 21[2] ἐκατομ., ψιχαί, εἰς τὴν κυκλοφορ-
αν εἰχε 250 ἐκατομ. φρ. χρ. καὶ προῦπολογισμὸν ἵσον ἐπίσης φρ.
χρ. 250 ἐκατομ. διὰ 21[2] ἐκατομ. ψυχάς.

4) Πῶς εἰς ἑμὲ τὸ ἡμερολόγιον περιῆλθε δυνάμει τοῦ νόμου περὶ προστασίας τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου ἰδιοκτησίας.

Τὸ ἔτος ἀπὸ Ιης Σεπτεμβρίου ἀρχεται ἐκκλησιαστικὸν σή-
μερον, δμοίως δὲ καὶ εἰς τοὺς Ἡβραίους.

Κατοικοῦμεν τὸ Βόρειον ἡμισφαίριον. Τὸ οἰκονομικὸν ἔτος
εἰς αὐτὸ ἀρχεται ἀπὸ τοῦ φινινοπόρου τῆς ισημερίας.

Ηάντα τῆς γῆς τὰ προϊόντα μέχρι τῆς ισημερίας αὐτῆς εἰς τὸ
βόρειον ἡμισφαίριον εὑρίσκονται εἰς τὸ τέλος τῆς παραγωγῆς των,
πλὴν τοῦ ἐλαιοκάρπου τοῦ ὄποιου ή ὥρμανσις ἀργεῖ καὶ ή συγκο-
μιδὴ του πραγματοκοιτεῖται καὶ κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ φύγοντος τοῦ
χειμῶνος ἀκόμη.

• "Ἐλαων θέλω καὶ οὐ θνάτιος (νὰ γίνῃ τὸ ἔτος τοῦ ἐλαίου)
είλεν ὁ Κύριος ἀποδίδων τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι.

44 ἔτη πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου, ἐν Καῖσαρ ἀνοήτως φερόμενος καὶ διὰ νὰ οἰκειοποιηθῇ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τὸ ἔτος ὅπερ εἰς αὐτὸν ἤρχετο ἀπὸ τῆς ἵσημερίας τοῦ φθινοπώδου (ἀπὸ τῆς ὥποιας τὸ ἔτος ἤρχετο ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου) τὶ νομίζετε ὅτι ἔπραξε;

"Ηρχεσ τὸ ἔτος οἰκειοποιηθεὶς τοῦτο ἀπὸ τοῦ Αὔγουστου,

Αὔγουστος τῆς Ρώμης δὲ Καῖσαρ, διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἀνοήτως ἐσκέψθη νὰ γίνῃ καὶ δὲ Αὔγουστος τοῦ κόσμου ἐσαιεί.

Εἰς τὸ ἡμερολόγιον δὲ Αὔγουστος εἶνε δὲ κύριος τοῦ ἔτους μήν, εἶναι δὲ μὴν ποῦ τρέφει τοὺς δώδεκα.

"Ἐκτὸς δὲ τούτου δὲ Αὔγουστος ἀπὸ τῆς ἀνοίξεως τοῦ ἔαρος (ἔφη ὅρος), εἶναι, δὲ στ'; δὲ ἔτος μὴν τοῦ ἔτους, ἀπὸ πρώτης Σεπτεμβρίου τῆς ἵσημερίας τοῦ φθινοπώδου τοῦ ἔτους ἀρχομένου.

"Οταν δύως τὸ ἔτος ἀπὸ τοῦ Αὔγουστου ἀρχίσει, δὲγ εἶναι πλέον δὲ Αὔγουστας δὲ κύριος τοῦ ἔτους μήν Καῖσαρ, εἶνε δὲ Ἰούλιος Καῖσαρ διὰ τῆς Ρώμης του καὶ φανταστικῶς εἰς τὸ ἡμερολόγιον του.

Αὐτὴ εἶνε ἡ κλείς μου καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀξία τῆς κλειδός μου, κλεῖ δύς μου, ἄλλως ἡ χείρ αὐτῆς δὲν κλεῖ, τῶν ἴερέων τοῦ Λιός Ἱδαίων Δακτύλων, ἀφίνει ἀνοικτὰ διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ἀξίαν της, τὰ δέκα δάκτυλα... διπλᾶ, Κ', 20.

"Ἐν Κ' Η' Τ' δὲ λόγῳ ἐν Καπιτωλίῳ, διὰ τοῦτο δὲ Καῖσαρ καὶ ἐφονεύθη συμπρατόν των καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν φίλων του, ἀφηγεῖται δὲ ἀρχαῖος πλοῦτος, Πλουτάρχαιος, δὲ Πλούταρχος, 50 μ. χ. γεννηθείς. Ἀφηγεῖται δὲ ταν δὲ Καῖσαρ μεταξὺ τῶν καὶ αὐτοῦ ἐπιτιθεμένων εἶδε τὸν Κάστορ (Κ' α' Σ' οἵον) καὶ τὸν Βροῦτον ἀνεφώνησε: «Καὶ Σ' Β' Ρ' οὔτε, Βροῦτε», οὐδένεν εἰπὼν περὶ τῆς παρουσίας εἰς τὴν σκηνὴν αὐτὴν καὶ τοῦ Καστίου, Κ' α' Σ' οἵον.

"Οπερεὶ εἰς τὸ δύομά του τοῦτο σημαίνει τὸ ἀγνωστὸν πρῶτον σύγμα διπλοῦν. Τὸ Σ' εἶναι τὸ 200, καὶ δὲν εἶναι μόνον διτὶ ἡ γῆ κάνει κάθε 200 ἔτη μίαν ἡμέραν, ἄλλα καὶ δὲ τρόπος πᾶς τὸ ἡμερολόγιον κάθε 200 ἔτη θὰ κερδίσῃ αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ἄλλη ἐφεύρεσις ἐκ τῶν δύο ἐφευρέσεων ἐξ ἵσου σπουδαία τῶν 38ων.

"Άλλα καὶ μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν φιλαρῶν καὶ εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας δι10 π. χ. δὲ Πεισίστρατος τὸ ἔτος ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ ἔτους πίνακος τῶν 12 αὐτοῦ πινάκων τῶν μηνῶν, διὰ τοὺς ἰδίους δε' εὐνοίτους λόγους δι' οὓς δὲ Καῖσαρ αἰῶνας περίπον πέντε κατόπιν εἰχε πριᾶσε τὸ αὐτό. "Ο 'Αριστογέτεων (λ' οὖν, λαοῦ) Κ' Σ' φῶς, ξέφως τὸ ἀγνωστὸν τοῦτο φῶς τοῦ Σ' τῶν 200 ἔτῶν καθ' ἡ γῆ κάνει μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν ἐκλείψεων τοῦ ἡλιακοῦ φωτός: Κ' καὶ Σ' ξ' — φῶς, ξέφως. Τὸ ξέφως αὐτῶν κρύψαντες ἀπὸ τὰς μηρούσιας ἐφόνευσαν τὸν τύ-

θηματικοὶ μὲ ἄλλους λόγους δὲν γνωρίζουν νὰ εῦρουν τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐμβαδοῦ τοῦ γῆς ἐπὶ τῆς σφαιρᾶς αὐτῆς ἡτοῦ ἔχει σχῆμα φακοῦ ἢ γῆ: Φ· α φᾶ, Κ οὐ φακοῦ, δτι τὸ πρῶτον αὐτὸν σχῆμα τοῦ Φ·, δὲν εἶνε ἀγνωστον, Κ οὐ δτι ἢ γῆ ἔχει σχῆμα φακοῦ, καὶ μανθάνοντον αὐτὸν διὰ πρώτην φοράν ἀπὸ ἐμὲ ὁ ὅποιος τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὰ ἱερογλυφικά τῶν ὁποίων ἵτο ἢ τελευταία ἐφεύρεσις ἡτοῦ εἴχε γίνει ἢ πρώτη εἰς αὐτὰ ἐκ τὴν Βζῆην ἐφευρέσεων τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμοι.

Οἱ μαθηματικοὶ γνωρίζουν πᾶς θὰ εῦρουν τὴν ἔκτασιν ἐνὸς οἰκοπέδου (ἐνὸς τετραγώνου ἔστω) τί πρᾶξεις πρὸς εὕρεσιν τούτου κάμνουν. Ὁμοίως ἐνὸς ἴσοσκελοῦς καὶ μὴ τριγώνου, ἀλλὰ οἱ μαθηματικοὶ ἐκ τῶν προτέρων δὲν γνωρίζουν· καὶ τὸ ἀκούον διὰ πρώτην φοράν σήμερον — πᾶς νὰ εῦρουν ἐνὸς κύκλου τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐμβαδοῦ του, ἀπὸ δύο μέρῃ α) ἢν μόνον γνωρίζουν τὴν κάθετον γραμμὴν ἐκτασιν τοῦ κύκλου, βῇ ἢν μόνον γνωρίζουν τὴν κάθετον γραμμὴν ἐντὸς τοῦ κύκλου, ποιὰ είναι ἡ ἔκτασίς της.

Ἐπομένως οἱ μαθηματικοὶ ὡς ἐκ τῶν περιτέρῳ θὰ πεισθοῦν καὶ ὅλος ὁ κόσμος, πρέπει νὰ μοῦ χρεωστοῦν χάριτας καὶ Νόμπελ ὁ μακαρίτης...

Αὖν εἴνε μικρὸν πρᾶγμα δὲ ἡ ἐφεύρεσίς μοι αὐτῇ, εἰς τὰ μαθηματικὰ τῆς μηχανικῆς τέχνης, διότι οὔτε πολὺ, οὔτε δλίγον ἡ ἐφεύρεσίς μου αὐτῇ δύναται ὅχι μόνον εἰς τὸν μαθηματικούς, ἀλλὰ εἰς πάντα ἀνθρώπον νὰ τῆς δώσῃ, αὐτό, τὸ ὅποιον καὶ νὰ ζητῇ τις ἀκόμη δὲν θὰ ἵτο εἰς αὐτὸν εἴκολον νὰ τὸ εῦρῃ μόνος, ἢντεν τῆς ἀνὰ χείρας πλειδὸς τῆς μόνης εἰς τὰ μαθηματικά.

Διότι θέτω τὸ ἀγνωστον τῆς "Ιδης ἡ δὲ" εἰς (ἄρος) ιδης ζητῶ τὴν βράβευσιν.

Τὰ μαθηματικὰ ἐκ τῆς "Ιδης, οὗτοι ἀποτελοῦνται ἐκ τῶν τεσσάρων εἰς αὐτὰ πρᾶξεων τῆς ἀφιμητικῆς. Καὶ α) ἐκ μιᾶς πρᾶξεως τοῦ προβλήματος τῆς ἑταρείας πῶς αἴφνης 1000 δραχμαὶ νὰ διαιροισθοῦν αἴφνης εἰς τρία πρόσωπα κατ' ἀναλογίαν αἴφνης 10 χιλ. δρ. 20 χιλ., δρ. καὶ 80 χιλ. δρ. πόσαι δραχμαὶ ἐκ τῶν 1000 ἀναλογοῦν εἰς κατανομήν.

Ηρὸς εὕρεσιν τοῦτον πολλαπλασιάζομεν τὰς χιλίας δραχμὰς μὲ τὸ ποσὸν ἐνὸς ἑκάστου ποσὸν μετόχου καὶ τὸ γινόμενον διαιροῦμεν μὲ τὸ σύνολον τοῦ ἀφιμισθ τῶν μετόχων ποσῶνκαὶ ενδίσκομεν πόσας δραχμὰς ἐκ τῶν 1000 ἀνήκουν εἰς ἑκαστον μέτοχων ποσὸν τῶν 10 χιλ., τῶν 20 χιλ., καὶ τῶν 80 χιλ., ὡς ἄνω ποσὸν τῶν δραχμῶν.

Καὶ β') ἐκ μιᾶς πρᾶξεως τῆς γεωμετρίας, πῶς αἴφνης νὰ εὑρωμεν τὸ ἐμβαδὸν ἐνὸς οἰκοπέδου. Πολλαπλασιάζομεν τὴν μίαν πλευ-

φάν τοῦ οἰκοπέδου (ἄν είνε αἴρη νῆσος νὰ εὔρωμεν τὸ ἐμβαδὸν ἐνὸς οἰκοπέδου). Πολλαπλασιάλοιμεν τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ οἰκοπέδου (ἄν είνε αἴφνης 10 μέτρα) μὲ τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ οἰκοπέδου (ἄν είνε αἴφνης 5 μέτρα) καὶ εὐρίσκομεν διὰ τὸ οἰκόπεδον αὐτὸς εἶνε ὅτος μέτρα.

Καὶ γ') ἐκ μίας πρὸξεως τῆς τριγωνομετρίας διὰ νὰ εὔρωμεν τὴν ἔκτασιν τοῦ ἐμβαδοῦ ἐνὸς τριγώνου ἴσοσκελοῦς πολλαπλασιάζομεν τὸ ἀριθμὸν αἴφνης 10 τοῦ μήκους τοῦ σκέλους ἐνὸς τριγώνου μὲ τὸν

'Η Οσιριακὴ τοιάς, ή Οσιρις, ή Ισις, ὁ Θρόνος.

ἀριθμὸναΐφνης 5 τοῦ μήκους τῆς ὑποτεινούσης αὐτοῦ καὶ διαιροῦμεν διὰ τοῦ διό τοῦ 25 μέτρα.

Καὶ δ') ἐκ μίας πρὸξεως σφαιρομετρίας, ἵτις δένείνε ἄλλη εἰ-
μὴ ἡ ἀνωτέρω, ἀλλὰ χρειάζεται νοῦς Ν' οὗς καὶ φρόνησις, Φ' δῶ Ν'
Ισεῖς, φρόνησις. Τὸ ἀγνωστὸν δὲν λέγεται. Κ' οὐδὲν δὲν τῶν Κωφω-
τῶν, εἶναι διὰ τῆς Θεῷ γωνίας γ' δὲν νῆ τοῦ τριγώνου, τοῦ τετρα-
γώνου εἰς τὴν σφαιρὰν τοῦ κόσμου τούτου τοῦ Ηλίουντος, Η' λεῖ α'
Ν', ή Τ' ὡς, Ηλίουντος τούτου κόσμου τῶν σοφῶν . . . δὲν είμαι
δὲν . . . πρωτοπλάστης αὐτῶν, ἃς πλάσσουν ἀπὸ πηλὸν ἔνα τετράγω-
νον δέκα ἑκατοστῶν, αἴφνης τοῦ μέτρου καὶ νὰ πλάσσουν κατόπιν
τὸ τετράγωνον τοῦτο εἰς σφαιρὰν, καὶ ἃς μετρήσουν τὴν περιφέρειαν
αὐτῆς κατ' ἀναλογίαν ὡς ἔχει ἡ σφαιρὰ τῆς γῆς θὰ τὴν εὔρουν
Νο 50 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου Νο οὐν νοῦν ἀν ἔχοντα.

7) Ποῖον εἶνε τὸ δέρας δ' ἔρας, δέρας.

Ἄπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀβραὰμ τῶν προβάτων αὐτοῦ τὰ ἔρια ἐχοη-
σιμοποιοῦντο πρὸς εἴρησιν τῆς ἀξίας τῶν ἄλλων ἐμπορευμάτων, τοῦ
χονσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου μὴ ἔξαιρον μένον.

Βάτος ἡ καιομένη καὶ μὴ καταφλεγομένη εἶναι ἡ βάσις ἡτίς πα-
ραμένει σταθερὰ τοῦ αὐτοῦ νομίσματος τοῦ χρύματος τοῦ χρησιμοποι-
ούμενον εἰς πάσης τῆς ὑπέρφας τοῦ ἔπους τῶν χλιετηρίδων διὰ μέσου
τῶν χρόνων τούτον. Εἰς τὴν Ἀσίαν ἡ βάτος η καιομένη (ὑπὸ τῶν ἥλι-
ακῶν ἀκτίνων τῆς διακεκαμένης τῆς γῆς ζώνης) καὶ μὴ καταφλεγομέ-
νη, εἶνε οὐ αἱ (ἀμνὸς) ἡ θάμνος τοῦ τείου.

Τὸ τέτον εἶνε δὲ πλοῦτος καὶ σῆμερον τῆς Ἀσίας, ἐτησίως 7 δισε-
κατομμύρια φρ. χρυσῆ, ἀφίνει τοῦτο εἰς τὴν ἥπειρον αὐτῆν καὶ
ἄφηνεν ἐτησίως 5 δισεκατομμύρια φρ. χρυσᾶ προτοῦ τοῦ τέτον
χρῆσιν κάμνοντο οἱ λαοὶ καὶ οἱ ἔκτος τῆς Ἀσίας. Ξένοφ φῶ δύτα, εἰς τὸν
Ξενοφῶντα, τὸ τέτον καλεῖται : «Καρδάμομον δύφον ἀγαπητὸν τῶν
Περσῶν».

Μὴ ὅγιαφ λένε η Μογγολία — ἔχει καὶ ὅρη πλὴν τῶν στεππῶν
ἀκόμη καὶ σημερον κάμνει χρῆσιν δίκην νομίσματος ἐξ κόνερος τείου
πεπιεσμένου εἰς πλάκας, αἱ ὅποιαι φέρονται τὴν ἀξίαν τουν οὕτω εἰς βά-
ρος, ὅπως τὸ ὑγιές νόμισμα ἐκ χρυσοῦ.

α) Τὸ μαλλίον, β) τὸ τέτον, γ') ὁ χονσός, δ.) ὁ ἀργυρός. Λ' ἔρας,
δέρας χονσόμαλλον, χρεῖ, ἵστη μαλλον . . . διότι εἶνε καὶ τὰ ἀρτίματα
καὶ τὸ ἄλλα τῆς γῆς, τοῦ ὅποιον ἐνῷη η χονσιμότης εἶνε μεγάλη, παρέ-
χεται δωρεάν (δ' ὅροι ἔκαν) ὡς ἀνωτέρω, δωρεάν . . Τὰ ἀρτίματα, τὰ
ὅποια εἶνε τέσσαρα. α) τὰ γαρύφαλλα (γ' ἢ ὁρεῖ, φῆ ἄλλα), β') τὰ μοσ-
χοκάρων (μάσχω), Κ' ὁρεῖ, α) η κανέλλα καὶ τὸ πιπέρι. Η' Η' ἀλη
τὸ πιπέρι, διότι τὰ γαρύφαλλα — τὰ μοσχοκάρφω τῶν ἀρχαίων — εί-
νε φυτόν αὐτοφύνες τῶν Μαλούκων, μὴ ἄλλον, οὐδὲν Μαλούκων
νήσων εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν ὅποιαν ἡ Σογδαία · σούκ μάντρα·
ἔγεννησε τὸ πιπέρι, τὸ φυτόν τοῦ πιπέρεως, ἔχει μεταφυτευθῆ καὶ εἰς
τινας χώρας τῶν τροπικῶν τῆς Ἀσίας.

Η εῆσος ἡτίς εἰς τὴν Ἀσίαν παράγει εἰς μεγάλις ποσότητας τὸ
πιπέρι εἶνε ή Γύρθια, κτῆσις τῆς Ὁλλανδίας μεγάλη, ἔχει 40 ἑκατομμύ-
ρια ψυχάς πληγματισμόν.

Εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ η Κεϋλάνη παράγει τὴν κανέλλαν μόνον, ἐτη-
σίως 2 ἑκατομ. ὄκαδας. Η κανέλλα εἶνε αὐτούσιος φλοιός τοῦ κανελ-
λοδένδρου, τὸ ὅποιον εἶνε θημινώδες φυτόν.

Τὰ γαρύφαλλα ἔχοντα φυτόν μαρτῶδες τοῦ ὅποιον τὸ ἄνθος εἰς τὸ
στέλεχό τοι ἀποξηρανόμενον δίδει τὸ γαρύφαλλον.

Χίλια ετών ήπιάρχουν φυτοῦ πιπεριᾶς, ἀλλὰ ἡ πιπεριὰ ἡ ὅποια δίδει τὸ πιπέρι εἶνε ἐνὸς εἴδους εἰς τὴν Ἀσίαν.

Τὸ φυτὸν αὐτῆς διμοιᾶζει πρὸς ἄμπελον ἡ δποῖα γεννᾷ σταφυλὰς ἡς αἱ φῶνες ἀποξηρανόμεναι ἐπὶ τοῦ φυτοῦ δίδουν τοὺς κόκκους τοῦ πιπέρεως.

Μὲν οὖς Τ' αὐτῷ δῷ, ἡ μονστάρδα ἐκ κόκκων, (Κ δὲ οὐκῶν) συνάπεως, σὺν ἀ Η ἔτος, φύεται ἀπανταχοῦ τῆς γῆς τὸ συνάπτι, σὺν ἀ Π., ἀλλὰ δὲν πρόσκειται περὶ κόκκων συνάπτεως προκειμένου περὶ τοῦ τεῖν, διότι τοῦτο δὲν συγκαταλέγεται ὅπως ἡ μονστάρδα μεταξὺ τῶν ἀρτομέτων.

Εἰς τὴν Ἀσίαν δὲ ἡ βάτος (β ἢ ὥτος) ἡ φλεγομένη καὶ μὴ κατεκαιωμένη εἶνε δ τεῖθαμνας, διότι παριμένει ἀειθαλῆς ὑπὸ τὰς φλογερὰς ἀκτίνας τοῦ ἥλιου καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ τοῦ τεῖν τὰ φύλλα δὲν ἀποξηραίνονται εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, χρήζουν φουρνίσματος ἀπαραίτητος, ἀλλως παριμένοντι τρυφεράς ἐσαιε...

Ἐτὲ ἀρχῆς ἡ Κίνα ἦτο ἡ πατρὸς καὶ εἶνε τοῦ ἀρωματώδους τεῖν, αἱ Ινδίαι τροφοδοῦν σήμερον τὸν κόσμον τεῖν τοῦ δποίον τὸ ἐμπόριον διενεργεῖ ἡ Ἀγγλία χώρα τεῖποτῶν.

8) Πῶς μὲ προστατεύει ὁ περὶ πνευματικῆς ιδιοκτησίας διεθνῆς νόμος.

Ἔνειαν οἱ τραπεζίτιοι οίκοι Ρότσιλδ τοῦ Λονδίνου, Ρότσιλδ τῶν Παρισίων, Ρότσιλδ τοῦ Βερολίνου κτλ.

Ίδοù δὲ ὁ ἀείμνηστος πηγή μου τί λέγει διὰ τὸν Ρότσιλδ τῶν Παρισίων :

· Κατὰ τὸ ἔτος 1886 εἰς Ἡφάλειον ἐπιβαίνον τῆς ιδιοκτήτου θαλαμηγοῦ τοῦ ὅπως μὲ ἐπισκεψθῇ ἡλθεν ἐκ Παρισίων ὁ βιρῶνος Ρότσιλδ.

Πόδες τοῦτον τὰς ἐν τῷ οἴκῳ μον μινωτάς ἀρχαιότητας ἔδειξα τῶν εἴσομάτων μον. Ἐκ τῶν Βασιλείων ἡ τῶν Βασιλικῶν Ἀνακτόρων τῆς Κυριοσοῦ τοῦ Μίνωας, πρότον βασιλέως—ναυτικοῦ—νομοθέτου πρώτου τῆς Εδρώπης 1.300 μ. Χ.

· Ο βιρῶνος Ρότσιλδ ἔμεινε ἐνθουσιασμένος. Ἐπληροφόρησα δὲ αὐτὸν ὅτι ὁ ναυτικὸς βασιλεὺς τῆς Κυριοσοῦ Μένως ὁ πρώτος νομοθέτης εἰς τὴν Εδρώπην ὑπῆρχε κατὰ τῆς ἡπείρου αὐτῆς κυρίαρχος καὶ ὄλοκλήρων τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου 1300 μ. Χ., ὡς τοῦτο περιτράνως ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ἐξαριθμοῦται εἰς πάσας τὰς ἀρχαίας γλώσσας, ἀκόμη καὶ ἐκ τῆς ἀρχαίας Ἰνδικῆς.

· Ἐπὶ Μίνωας τοῦ νομοθέτου ἦτοι 1300 π. Χ. νομοθετημένα ἡ Ἰδη, εἰς τὸν διαφόρους τῆς Μεσογείου λιμένις διέθετε

30 χιλιάδας πλοῖα, τὰ ὅποια καὶ ἐκ τῶν Ἡρακλείων στηλῶν διερχόμενα περιέπλεον τὴν νότιον Ἀφρικήν, εἰς ἣν ἡ Ἱδη εἶχε τὰ ποίμνια τῶν ἐριούχων αὐτῆς προβάτων τῶν Κοιρητῶν, μετέβαινον δὲ τῶν πλοιών τῆς Κνωσσοῦ τὰ σκάφη εἰς τὰς Ἰνδίας, εἰς δὲ ἐπίσης ὁ Μίνως ἥτο δικράνωρχος διὰ τοῦ νομοῦ ἄρχων.

Εἰς τὸν λόγον τούτου τοῦ ἀειμνήστου πατρός μου θεωρῷ καθηκόν μου νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ Μίνως ὁ νομοθέτης ἥτο τοιοῦτος τοῦ ἡμερολογίου δι' οὗ μετρῶνται τῆς ζωῆς μας εἰς τὰς δοσοληψίας αὐτῆς ἥμεραι πρὸς συντήρησίν μας.

Εἰς τὰς ἥμερας δὲ τῆς ζωῆς μας συντηρῶμεν ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὰν καὶ τὸ ἡμερολόγιον αὐτῆς.

'Ο νομοθέτης δὲ τοῦ ὄρθοῦ ἡμερολογίου, δὲν εἶναι ἄλλος ἐμοῦ σῆμερον, δυνάμει δὲ περὶ τοῦ εὑρεσιτεχνίας νόμου, πρὸς προστασίαν τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας, ἡ ὑπ' ἐμοῦ τοῦ ἡμερολογίου ἀνακάλυψις κάμνει τοῦτο κτῆμα μου ἀπώλυτον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παραχωρῷ τὴν χρῆσιν του ὅπου ἔγω θέλω μόνον.

Καὶ δὲν θὰ παραχωρήσω ἐπαναλαμβάνω τοῦ ἡμερολογίου τὴν χρῆσιν εἰμὴ δπον θέλω. "Ἄν δὲ Μ. ἡν νός, Μίνως σημαίνει ὅτι δ νοῦς αὐτῶν (τῶν Μ, τῶν 40 πρώτων ὅρων τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου) εἶναι ὁ Μίνως νομοθέτης, δοτις 1300 π. Χ., εἰς τῶν Ἰνδιῶν τὰς Βέδας, Μ. α., νοῦ, δ Μανοῦ, εἶναι δ ἴδιος." Δύο πέντε κάι μνον δέκα τὰ ψηφία τῆς μινωϊκῆς κλειδὸς εἰς τὰς Βέδας, Β. ἐ δᾶς, καὶ δχι τὰ I, τὰ δέκα μέρη τοῦ λόγου οὐ δᾶς, I τὰ μέρη τοῦ λόγου εἶναι, I οὐ δᾶς, Ιούδας ποὺ μόνον προδίδει τὸ θέμα. 'Ο τελευταῖος δὲ ἐκ τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου βισιλεὺς τῆς Κνωσσοῦ διι π. χ. ὑπῆρξεν δ Λασθένης, δοτις—γραφει δ πατήρ μου—εἰς τὰς λεγεῶνας τῶν Ρωμαίων οἵτινες ἐπολιόρκουν τὴν Κνωσσὸν διὰ νὰ μὴ παραδώσει, Λ. ἀσθενής δ Λασθένης κατέκανε τὴν Κνωσσὸν καὶ τ' Ἀνάκτοροι τοῦ νομοθέτου—ἀσθενής εἰς τὰ Λ. (τὸ Λ μὲ ὑπογεγραμμένην εἶναι δ ἀριθμὸς 30 χιλιάδες) εἰς τὰ 30 χιλιάδας σκάφη πρὸς προστασίαν τοῦ νόμου—κατεκρήμνησε καὶ διὰ χιούματον κατέχωσε τὰ Ἀνάκτορα τοῦ νομοθέτου ὡς δ πατήρ μου ἀνεῦρε 1878 καὶ αὐτὰ πυρπολημένα καὶ διὰ χωματῶν εἰς ὕψος τεσσάρων μέτρων γαλλικῶν σκεπασμένα, ἀπὸ τοῦ διπέδου αὐτῶν.

9) Τὰ βιβλία πρέπει νὰ παρακολουθοῦν τὰς ἐπιστήμας καὶ οὐδὲν οὐδὲν τὰ βιβλία.

Τῆς νέας 'Υόρκης ἡ μεγαλυτέρα βιβλιοθήκη ἔχει εἰς δλα τὰ βιβλία της τὴν ἀνωτέρῳ φράσιν ἔντυπον : Books must follow science.

ces not sciences books; ἀλλὰ καὶ τὰ βιβλία πρέπει νὰ παρακολουθοῦν τὰς ἐπιστήμας καὶ αἱ ἐπιστῆμαι καρμάλιν δέξιαν δὲν ἔχουν ἄνευ τῶν ἀρχαίων βιβλίων.

Αλλὰ καὶ οἱ Ἀμερικανοί, μήπως καὶ αὐτοὶ γνωρίζουν τὴν ἀξέλευτην τῶν ἀρχαίων βιβλίων; Δίδουν εἰς τὰ νέα τὰ πρωτοτόκια.

Καὶ αὐτοὶ λέγουν: Τὰ ἀρχαῖα βιβλία εἶνε μυθολογία, διότι καὶ οἱ Ἀμερικανοὶ δέν γνωρίζουν ὅτι τῆς μυθολογίας η πλεις εἶνε τὸ Μ' τῶν 40 πρώτων δρων τῶν 40 βιβλίων. Καὶ διὰ τοὺς Ἀμερικανοὺς οἱ ὅποιοι ἐγεννήθησαν εἰς τὸν Νέον Κόσμον, εἶνε η «Γένεσις» αὐτῶν εἰς τὸν κόσμον: Κ, δ Σ', μεῖον κόσμιον, κόσμον.

Εἰς τὸν κόσμον τὸ ἀγγιωστον εἶνε τὸ Σ' τῶν 200 ἑτῶν ποῦ ή γῆ ἔχει μεῖον μιὰν ἡμέραν εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους της, κάτιε 200 τούτοις ἔτη. Εἶνε δὲ τὸ 200, δηλαδὴ τὸ Σ', οἷον Μ', τῶν 40 δρων, διότι εἰς τὸν κόσμον: Κ δ Σ', Μ' οἷον, οὕτω δ Θεός ἔπλασσε, τὸν κόσμον, κόσμιον.

Ἐπομένως, ἀν τὸ ἥμιος τοῦ Μ', εἶνε Μ' ἥμιος, μῆμος ἂς μείνῃ μῆμος μόνον διὰ τὸν Νέον Κόσμον.

Τὴν ἥμιογία τοῦ Μ', εἶνε η μὴ ἥμιογία, ἀπὸ τὸν ἀρχαῖον Κόσμον εἰς τὸν Νέον Κόσμον, ὅπως τὰ σφάλματα τῶν προῦπαρξάντων νὰ μὴ γίνονται ἀρεταὶ τῶν βιούν των. Συνεπῶς, καὶ τὰ βιβλία νὰ μὴ παρακολουθοῦν τὰς ἐπιστήμας, οἱ ἀνθρώποι πνευματικῶς διὰ νὰ γίνονται ὑγιεῖς πρέπει (must) νὰ παρακολουθοῦν (follow) Φ' ὁ λῷ: Τὰ 40 βιβλία τῆς Ἀγίας Γραφῆς, οἱ μὲν χεῖρες Ἰδαῖοι Ι' Σ' α' Φ χεῖρες, η δὲ φωνὴ (φῶ Ν') Ι' α' Κ' δ β, τὰ 10 ψηφία, οἱ 40 δροι.

«Ἐπεσκεψιμμεε δὲ καὶ τ' Ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος ἐπιτοπίως ὅταν δέ— προσθέτει δ πατήρ μου— εἰς τὸν βαρδῶν Ρότσιλδ εἰπεν ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς ἀρχαίας Κνωσσοῦ ἡσαν Σημῖται γατικοὶ ἐκ τῆς Ἀσίας, οἱ Φοίνικες, οἵτοις ἀπήντησεν ὅτι δὲν τὸν φαίνεται τοῦτο περίεργον, παρὰ μόνον πῶς τοῦτο γνωστὸν δὲν εἶνε σήμερον τοῦ φαίνεται περίεργον.

Ἔτις τὸν βαρδῶν Ρότσιλδ η ἀφορμὴ εἶπον, ὅτι εἶνε δ ἀντισημιτισμός, διότι ἀπὸ τῆς κυριαρχίας τῆς Ρώμης ἥδη ἀπὸ τοὺς πρὸ Χριστοῦ πρώτους χρόνους, οἱ Σημῖται Ἐλληνες καὶ Ἐβραῖοι, Ιδίως οἱ τελευταῖοι, ἐπειδὴ κτηματικὰς περιουσίας δὲν ἥδύναντο νὰ ἔχουν φιβούμενοι τὴν ἀρπαγήν, διὰ τοῦ προσχήματος τῆς διόξεως των διὰ λόγους ἐμπορικούς, εἰς ὅλας τὰς χώρας οἱ Ἐβραῖοι ἐξαπολούθουν νὰ μένουν ἔμποροι, οἱ ὅποιοι τὸ χρῆμα των δὲν ἀφίνουν ἀφρακτον. Πιστοῦν εὐθηνά καὶ κερδίζουν περισσούτερα, τοὺς πρωτιμοῦν οἱ ἀγορασταί, ἀλλ' ὅταν δὲν ὑπάρχει χρῆμα ἐπειδὴ τοῦτο εἶνε ἀκριβόν, τὸ

ἀκριβὸν χρῆμα δίδει τὴν τοκογλυφίαν, κυρίαν ἀφορμὴν τοῦ ἀντισημιτισμοῦ ὅλων τῶν αἰώνων.

» "Εσπενσεν ὅμως νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ ὅτι εἰς τὰς χώρας εἰς ᾧς ἡ τοκογλυφία ἔξασκεῖται ἀκόμη σήμερον, φὶ Σημίται δὲν πταίουν ὃν μεταξὺ τῶν ἔξασκουντων τὴν τοκογλυφίαν ὑπάρχονταν καὶ οἱ Ἐβραῖοι, ἀλλ' αἱ χῶραι εἰς ᾧς ἡ τοκογλυφία ἐγκαθίσταται εἰς βάρος τοῦ ἐμπορίου των καὶ πρὸς ζημίαν των.

» Καὶ ἐπρόσθεσεν ὅτι ὁ ἀντισημιτισμὸς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλον εἰμὶ ὁ κονμουνισμὸς (γράφε σοσιαλισμὸς) καὶ μοῦ ἀνέφερεν ἕνα παράδειγμα.—Κατὰ τὴν γάλλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848, τοῦ ἐπαναστατημένου λαοῦ τῶν Παρισίων—μοῦ εἴπεν—οἱ ἀντιπρόσωποι, εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Τραπέζης μας εἰσόρμησαν καὶ εἰς τὸν μηδόλως ἀπολέσαντα τὴν ψυχραιμίαν του πατέρα μου, εἴπον :

— Σεῖς ἔχετε ἐδῶ 70 ἑκατομμύρια μέσα, καὶ οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν τίποτε. Ηρέπει αὐτὰ νὰ μοιρασθοῦν.

— Εὐχαρίστως — τοῦ Ρότσιλδ ὁ πατὴρ — ἀπίγνητος : «Οἱ Γάλλοι εἴμεθα σήμερον 35 ἑκατομμύρια, ὅταν μοιράσω τὰ 70, δύο φράγκα ἀναλογοῦν εἰς ἔκαστον. Περάστε ἀπὸ τὸ τιμεῖον (τὸν διόβιολόν σας νὰ λάβητε... τῶν πορθμείων) νὰ λάβετε ἀπὸ 2 φράγκα».

10) Τὰ μινωέρια, μέρινα καὶ οἱ νομοθετημένοι λογαριασμοί των.

Τὰς πρώτας μνᾶς, τὰς Λ' μνᾶς, ἡ ἀμνᾶς διὰ τοῦ ἐρίου τῶν προθύτων τῆς ὑπῆρχε τὸ τίμημα, ἡ νομισματικὴ βάσις πρὸς εἶνεσιν τῆς ἀξίας τοῦ τιμήματος τῶν διαιρόρων ἄλλων ἐμπορευμάτων.

Κ οὐ δῆται, τὸ ἄγνωστον δὲν λέγεται, εἰμὶ ὅταν γίνει τοῦτο γνωστόν, φὶ Κουροῦται είχον τὰ ἔρια τῆς καλλιτέρας ποιότητος τῶν προθύτων. Ἡ Κουρούτη, δηλαδὴ ἡ Κρήτη, ἐπειδὴ εἶναι τὰ πρῶτα καλὰ ἔρια, τὰ Λ' ἔρια, Ἀερία ἐκαλεῖτο, τὰ δὲ ἔρια τῆς ἐποχῆς Μίνωος τοῦ νομοθέτου τῆς νομισματικῆς βάσεως τῶν α' μνῶν, ἐκ τῆς ἀξίας τοῦ τιμήματος τῶν ἀμνῶν, ἥσαν τὰ ἔρια τῆς "Ιδης τῶν προθύτων ἐπὶ Μίνωος, τὰ μινωέρια, μερινᾶ.

Τοὺς Μανιτανούς, τοὺς "Λαραβίας, ὅταν ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς είχεν ἐκδιώξει τῆς Κρήτης, ἥτο πλέον ἀργά, οὗτοι είχον ἐργμάσει τὴν ρήσον καὶ μεταφέρει εἰς τὴν Ἰσπανίαν πᾶν ὅτι είχεν ἀγοραίαν ἀξίαν, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων οὗτοι είχον μεταφέρει εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ τὰ μινωέρια, μερικὰ πρόβατα, μέχρις ἐνός.

Κατόπιν δὲ ή Ἰσπανία — εἰς πανία — μαλλίνων ὑφασμάτων ἐκ τοῦ ἔριου τῶν μινωερίων, μερινῶν της ἐπειδὴ εἶχε πλουτίσει, ὑπῆρξε κατὰ τὸν μεσαίωνα πλουσία χώρα καθὼς εἰς τοὺς κατόπιν τοῦ μεσαῖων αἰώνας, ἐπειδὴ εἶχεν αὐτῇ μονοπώλιον τὰ μινωέρια, μερινά.

Η δάσια δὲ τῶν μερικῶν αὐτῆς, ἐπειδὴ εἰς οὐδεμίαν ἀλληγ χώραν τῆς Ελληνόπητος εὐδοκίμησε μὲ δλας τὰς προσπαθείας καὶ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος νὰ καλλιεργήσῃ τὴν δάσαν τῶν μερινῶν εἰς τὴν Γαλλίαν, οἱ "Αγγλοι μόνον ἐπέτυχον, ὅταν ἐκαλλιέργησαν τὴν δάσαν τῶν μερινῶν εἰς τὰς κτήσεις των τῆς Νοτίου Αφρικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας.

Ἐκ τοῦ γεγονότος δὲ τούτου καὶ μόνον ἡ Ἰσπανία περιήλθε εἰς ἀθλίαν οἰκονομικὴν κατάστασιν ἔκτοτε.

(Ο ἀνθρωπος εἶνε ἔχθρος τοῦ προβάτου, δὲν καλλιεργεῖται δὲ εἰς μεγάλην κλίμακα τὸ πρόβατον σήμερον παρὰ μόνον εἰς τὰς χώρας αἱ ὄποιαι δὲν εἶνε πικνοκατοικημέναι, ὅπως εἶνε αἱ χῶραι τῆς Ν. Αφρικῆς καὶ τῆς Αὐστραλίας, εἰς ᾧ τὸ πρόβατον καλλιεργεῖται κατὰ ἐκατοντάδας ἐκατομμυρίων κεφαλὰς σήμερον.

Άγ δὲ τὸ πρόβατον ἐφιοῦντον καλλιεργεῖται εἰς 500 καὶ πλέον ἐκατομμύρια κεφαλαὶ σήμερον, ἐκ τῶν ἐφιούχων τούτων προβάτων τὰ μινωέρια, μερινὰ τῆς Αγγλίας μονοπώλιον, τὰς 250 ἐκατομμύρια κεφαλὰς ὑπερβαίνουν σήμερον.

Καὶ οὗτῳ τῆς Αριάδνης διάτος περιτυλίσσει καὶ ἐνδένει τὸν πολιτισμὸν ἀπόμη καὶ σήμερον.

Ἐξ ὅλων δὲ τῶν προσόντων τῶν ἐτῶν τὰ ἔρια καὶ τὰ ἔριδεν λα τὸν διὰ τὸ ἐμπόριον τὰ καλλίτερα προσόντα εἰς τὰς χώρας εἰς τὰς ὄποιας παράγονται εἰς μεγάλην κλίμακα.

Εἶνε τοῦ ἔτοις πρώτης ἀνάγκης εῖδη, τὰ δποῖα ἐπειδὴ διατηροῦνται, ἔχουν καὶ τιμὴν σταθερὰν καὶ ζήτησιν σταθερὰν.

Εἰς τὰς χώρας δὲ ποῦ ἔχουν τὰς τέσσαρας ἐποχὰς τοῦ ἔτους οἱ κάτοικοι αὐτῶν εἶνε οἱ ἐνδεδυμένοι.

Εἰς τὰς χώρας δὲ τῆς διακεκαυμένης τῆς γῆς ζώνης, κατοικοῦν οἱ γυμνοὶ καὶ οἱ ήμείγμινοι, τὰ δύο τρίτα περίπου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς.

Τὰ πρόβατα τῶν ἐμιρίων διαφέρουν δποῖς οἱ πολιτισμένοι τῶν ἀπολιτίστων ἐκ φύσεως.

Ίδοι δὲ πῶς ὁ νοῦς ὁρῷ καὶ πῶς ὁ νοῦς ἀκούει εἰς τὴν μινωϊκὴν κλεῖδα καὶ πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν αὐτῆς.

Τὰ πάντα ἐκ τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου ἔχουν προέλθη ἐκ τῶν φαραϊκῶν αὐλῶν τούτοις, Φ' λεῖ ΙΙ', ΙΙ' ε'.

11). Φίλιππε, ἐνθυμοῦ ὅτι εἰσαι ἄνθρωπος . . .

Τὰ πάντα ἔχουν προέλθῃ ἐκ τῶν βασιλικῶν αὐλῶν διὰ τὸν ἐκπολιτισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως δὲ πεισθῇ τις περὶ τῆς ἀληθείας τούτου, δὲν ἔχει, παρὰ νὰ ὁνίψῃ ἐν βλέμμα εἰς τὴν ίστορίαν. «Φίλιππε ἐνθυμοῦ ὅτι εἰσαι ἄνθρωπος!» Ο βασιλεὺς οὗτος τῆς Μακεδονίας ὁ Ἰδιος εἰς ἑαυτὸν ἔλεγε καθημερινῶς δὶ ἐνὸς ὑπηρέτου τον εἶχε δὲ δὲ Φίλιππος εἰς τὴν αὐλὴν αὐτοῦ τὸν Ἀριστοτέλην διδάσκαλον τοῦ νιοῦ του Ἀλεξάνδρου, ὁ ὄποιος ἔκτισε τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Καὶ τὸν (Φ' α' ὅρον) τὸν Φάρον τῆς Ἀλεξάνδρειας, ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου, Εἶχε δὲ καταστήσει τὴν Ἀλεξάνδρειαν κέντρον τοῦ ἐμπορίου τῶν ἀσιατικῶν προϊόντων δὲ ἀπασαν τὴν Εὔρωπην. Ήταν τὴν αὐτὴν δὲ πόλιν τῆς Αἰγύπτου Ἀλεξάνδρειαν, Ητολεμαῖος τῶν Ἐβραίων ὁ φιλάδελφος διέταξε νὰ μεταφράσουν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν τῆς Ἀγίας τούτων Γραφῆς. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν νεωτέραν ίστορίαν καὶ αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ θρησκεία τὴν δρομοδοξίαν της διὰ τὴν φυσικὴν νομοθεσίαν τοῦ κόσμου περιέσωσε μέχρις ἥμιντον διὰ τοῦ Ἱεροῦ Βυζαντίου καὶ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς αὐλῆς τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ.

Ἐπειτα εἰς τὴν νεωτέραν ίστορίαν ἔχομεν ἀπὸ τοῦ μεσαιωνικοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰς βασιλικὰς αὐλὰς τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἐλληνικῶν αὐλῶν.

Ἡ βασιλικὴ αὐλὴ τῆς Ἰσαβέττας εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἀπέστειλε τὸν Χριστόφορον Κολόμβον νὰ φέρῃ εἰς πέρας αὐτὸ τὸ ὄποιον οὗτος εἶχε ζητήσει παρ' αὐτῆς. Ἡ βασιλικὴ αὐλὴ τῆς Ἐλισσάβετ εἰς τὴν Ἀγγλίαν συνετέλεσεν εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ διεθνοῦς ἐμπορίου.

Ἡ βασιλικὴ αὐλὴ τοῦ Λουδοβίκου 14ου ὑπῆρξε σπουδαία εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ διὰ τὸν κόσμον διὰ τὰ γράμματα, τὰς ἐπιστήμας, τὰς τέχνας, τὸ θέατρον καὶ τὴν μουσικήν. ᩩ βασιλικὴ τοῦ πάππου τοῦ Λουδοβίκου 14ου ἡ αὐλὴ Ἐρρίκου τοῦ 4ου μήπως ἡ μόνη ἀφορμὴ δὲν εἶνε καὶ αὐτῆς τῆς ἐφευρέσεως ἀκόμη τῆς πλευτικῆς μηχανῆς τῶν· περιποδίων μας, τῶν καλτσῶν μας.

Τῆς Κρήτης μῆτηρ ἡ Ενδρώπη, ἐγέννησε τὸν Μίνωα νομοθετὴν τοῦ κόσμου διὰ τῶν 33ων ἐφευρέσεων τοῦ μηνούντοῦ του ἡμερολογίου, οὗτινος ἡ κλείς ἐκ τῆς Ἰδης (1' δις) ἔχει δέκα ψηφία---τὸ 1' εἶνε τὸ 10---διπλᾶ, εἴκοσι: Τὸ Κ', εἶνε τὸ εἴκοσι. Καὶ δι' αὐτό, Κ' λεῖς, τῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου, ὅμοιώς δὲ ἡ αὐτὴ κλείς, ἔχει δέκα ψηφία (ἀλφαριθμικῶν ἀριθμῶν) διὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Τροίας, τρία οὖσας ὑπὸ τὸν ἥλιον εἰς τὸ "Ιλιον: «Ι' λεῖ οἶον... (γράφε) ἥλιον,

διότι ὁ Ὁμηρος δὲν εἶχε η, δπως οὔτε ν, οὔτε ω. Τῆς Κρήτης δὲ ή νεωτέρα ίστορία, δὲν εἰνε ἀσχετος πρὸς τὴν κλεῖδα αὐτὴν τῶν δέκα ψηφίων τῆς ἀνακαλύψεως ὥπ' ἐμοῦ τῶν 33ων ἐφευρέσεών του μινωϊκοῦ ἡμερολιγίου τῆς φυσικῆς νομοθεσίας του κόσμου. Ἡ νεωτέρα τῆς Κρίτης ίστορία ήρχισεν ἀφ' ής ή οἰκογένεια του πατρός μου ἐκήρυξε τὴν πολιτικὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Κρήτης, εἰς ήν κατῆλθεν ὁ εὐγενής Βλαστὸς τῆς Ἑλληνικῆς δυναστείας του βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, Γεωργίου τοῦ πρώτου εἰς τὴν Κρήτην ὡς Ἡγεμών, ή Α. Β. Ὑψηλότης ὁ πρίγκηψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος, τοῦ δποίου ή πρώτη εἰς τὴν Κρήτην ḥῆσις ὑπῆρξε :

— Ἀπὸ λόγια δὲν βγαίνει τίποτε.

•Αλλὰ καὶ ἐκ τῆς μητρός μου τὴν οἰκογένειον—δπως γράφω ἀλλοῦ—ή Ἑλλὰς τοῦ 21α δὲν ὀφείλει δλίγα.

Εἰς τὴν Κρήτην δὲ ὁ Ἰωάννης Κ. Σφακιανάκης—σύζυγος τῆς ἀδελιφῆς μου—Πρόεδρος τῆς Ἐπαναστατικῆς Συνελεύσεως τῶν Κρητῶν, διὰ τῆς εὐστόχου πολιτικῆς του ἐκήρυξε τὴν πολιτικὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Κρήτης, εἰς ήν εἶχε κατέλθει Ἡγεμών ὁ πρίγκηψ Γεώργιος.

Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Βασιλικὴν Ὑψηλότητα ή φιλία ὑπῆρξεν ἀμεριστος τοῦ ἀνευρύντος τ' Ἀνάκτορα Μίνωος τοῦ νομοθέτου εἰς τὴν ἀρχαίαν τοῦ Ἡρακλείου τῆς Κρήτης πόλιν Κνωσσόν, φειμνήστου πατρός μου Μίνωος Α. Καλοκαιρινοῦ. Μέχρι δὲ τῆς καθόδου τῆς Α.Β.Υ τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου εἰς τὴν Κρήτην, οὐδεμία ἄλλη ἀρχαιολογικὴ ἀνασκαφὴ εἶχε λάβει χώραν εἰς τὴν νῆσον αὐτὴν πλὴν τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀνασκαφῆς ήτις 1878 μέχρι τοῦ Ἀπριλίου 1879 ἐγένετο ὑπὸ τοῦ πατρός μου εἰς τὸ ἀγροτικόν μας ιτῆμα εἰς τὴν Κνωσσόν. Καὶ εἰς φῶς ἔφερε τοῦ Μίνωος τὰ περίφημα Ἀνάκτορα, τὰ δποῖα, ἐκ τῶν διαδόχων τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, Ἀντίοχος ὁ πρῶτος, δταν δ βασιλεὺς οὗτος τῆς χώρας τῶν Ἐβραίων Συρίας, ἔκτισεν εἰς αὐτὴν τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τὰ περίφημα ὡς τὰ μεγαλείτερα τοῦ κόσμου Ἀνάκτορά της, ἐκόμιησε δπως αὐτά, καὶ τοὺς ἱεροὺς χώρους τῶν οἰκοδομῶν τῆς Κνωσσοῦ διὰ τῶν αὐτῶν ἐγχρώμων ἐσωτερικῶν τοιχογραφιῶν, ὃν ή μᾶλλον παραπτατικὴ τῆς φυσικῆς νομοθεσίας του κόσμου εἴνε ή ἀνευρεθεῖσα εἰς τὴν Κνωσσὸν ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς τέκνου τῆς Ἀγγλίας σὲρ "Ἀρθρουρ" Ἐβανς, ή τοιχογραφία τῶν δύο Ρυτοφόρων. Χάρις καὶ πάλιν εἰς τὸν δείμνηστον πατέρα μου Μίνωο Α. Καλοκαιρινόν, ο δποῖος ἐπειδὴ συνεδέετο δι' ἀρρήκτου φιλίας μετὰ τῆς Α. Β. Y. τὸν πρίγκηπα Γεώργιον καὶ ήτο δ πατήρ μου δ μόνος Κρήτης δ υποῖος τὴν Α. Y. εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἔβλεπεν ἐλευθέρως, εἶχεν εἰσηγηθῆ παρ' Αὐτῇ τὴν σύνταξιν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Νόμου καὶ τὴν

προτίμησιν νὰ ἐπιτραπῇ εἰς τὸν σέρο "Αρθρονα" Ἐβανς, ἐπίσης φίλον τοῦ πατρός, νὰ συνεχίσῃ εἰς τὴν Κνωσσὸν τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ Ἱεροῦ χώρου τῆς οἰκοδομῆς τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Μίνωος.

'Ηθικὸν συμπέρασμα. "Ἄν δὲ αἴμινηστος πατήρ μου δὲν ἦτο δ

'Η τοιχογραφία τῶν δύο Ἀνακτόρων

πρῶτος ὁ ὄποιος εἶχε κάμει ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφὰς εἰς τὴν νῆστον Κρήτην καὶ δι' αὐτῶν εὗτύχησε νὰ φέρῃ εἰς φῶς εἰς τὴν Κνωσσὸν τὰ βασιλικὰ Ἀνάκτορα Μίνωος τοῦ ναυτικοῦ βασιλέως πρῶτου τοῦ κόσμου, καὶ ἡ Λ. Β. Υ. ὁ πρίγκιψ Γεώργιος τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐτύγχανε καὶ ὁ πρῶτος ναυτικὸς αὐτῆς πρίγκιψ, καὶ διὰ τοῦτο νὰ γίνη πρῶτος ἔνθερμιος θαυμαστῆς τοῦ ἔργου τοῦ πατρός μου, ἡ ἀν-

Θρωπότης διὰ τὴν ἀνεύρεσιν ὑπ’ ἐμοῦ τῆς ὡς ἄνω φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου, θὰ ἔξηχολούμη, φεῦ! νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ σκότος, ἀκόμη δὲ καὶ ὡς πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς ὑπάρχεως Μίνωος τοῦ Α., καὶ τοῦ ἔργου Μίνωος (ἔπισης τοῦ Α.) Καλοκαιρινοῦ.

"Οτι δὲ τῆς Α. Β. 'Υψηλότητος τὸ ἐνδιαφέρον μεγάλον διὰ τὰς ἀνυσκαφὰς τοῦ πατρός μου εἰς τὴν Κνωσσόν, τοῦτο ὑπ’ ἐμοῦ ἀποδεικνύεται σήμερον καὶ δι" ἐνὸς ἀλλού ιστορικοῦ γεγονότος.

"Οταν ἡ Α. Β. 'Υψηλότης ἐκ τῆς νίσου διὰ τὴν Κρήτην συμφέρον ἔκρινε ν" ἀπομακρυνθῆ τοῦ 'Ηγεμονικοῦ Τοῦ ἀξιώματος, τοῦ γεγονότος τούτου ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου ἀπέστεργε, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλυπήθη, ὥστε κατὰ μέγα μέρος καὶ ἐκ τῆς λύπης του αὐτῆς, ἀπεβίωσε μετ' οὐ πολὺ.

Καὶ ὁ πατήρ μου δὲ ἐφρόνη καὶ συχνὰ ἔλεγε τοῦτο, ὅτι ὁ πολιτισμὸς εἰς τὸν κόσμον προηλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην μὲν ἐκ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς τῆς Κρήτης ἐπὶ Μίνωος τοῦ νομοθέτου, εἰς τὴν Ἀσίαν δὲ ἐκ τῆς Συρίας, ἐκ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς τῆς δροίας κατήγετο καὶ ὁ Μίνωος ὁ νομοθέτης μας. Καὶ οἱ ἐφευρέται φαραώ, οἱ ἰδρυταὶ τῶν τριάκοντα καὶ μιᾶς φαραϊκῶν δυναστειῶν.

Καὶ ἐκ τοῦ Μ. Ναπολέοντος τοῦ Βονοπάρτου τὴν αὐλήν, μῆπως ἡ ἀνθρωπότης δὲν διφείλει—μόλις κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ 21α τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναπτάσεως—πάσας εἰς τὴν μηχανικὴν τὰς προόδους τῶν πρακτικῶν μηχανικῶν ἐφραδομογῶν διὰ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ μαγνητισμοῦ ἀλλοι. Ἐν τέλει δὲ καὶ ἡ Κρήτη εἰς ᾧ ἐγεννήθη ὁ νομοθέτης τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου εἰς τὸν πολιτισμὸν Μίνωος, μῆπως εἰς τὸν πολιτισμὸν τούτου δὲν διφείλει ὅτι είνει ἡ Κρήτη; Τὸν ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν της πρὸς τὴν ἔλευθερίαν, τὴν δοπίαν εἰς τὰ σχολεῖα της ἔφιλλεν ὅταν ἡ ἐνταῦχωσις τοῦ ἐμνικοῦ ἴδεώδονς αὐτῆς, ἡ Α. Β. 'Υψηλότης ὁ πρίγκηπι Γεώργιος κατηλθεν ὡς "Υπάτος" Ἀρμοστῆς τοῦ πολιτεύματος εἰς τὴν Κρήτην τοῦ Μίνωος:

"Ω Κρήτη! αἱματόφωρη, στὸν κόσμον ἔακουσμένη,

Γεμάτη ἀπὸ κόκκαλα καὶ αἷματα βαμμένη.

"Ἐκεῖ βουνό, νὰ ὑποδεχθῆται τὸ τέκνον τῆς μητρός σου!

Τὸν λατρευτὸν τὸν Ηρίγκηπα, τὸ φῶς τῶν ὑφιαλιῶν σου.

· Λαιμῷ τὸν ὑποδέχομαι μὲ ταπεινοφροσύνην!

Νὰ ζήσῃς, 'Υψηλότατε, καὶ νὰ πολιετήσῃς

Καὶ μέσα σ' τὴν Ἀγιὰ Σοφία νὰ πᾶς νὰ προσκυνήσῃς.

Τὸν Ηρίγκηπα Γεώργιον ὅλοι τὸν ἀγαποῦμεν,

· Οθωμανοὶ καὶ "Ελληνες" θὰ ἔλευθεροθοῦμεν.

Είνε ἡ ἄδολος ψυχὴ τοῦ ἀγνώστου τούτου λαϊκοῦ ποιητοῦ τῆς Κρήτης, ἥτις εἶχε γεννήσει τὸν Μίνωα νομοθέτην τοῦ πολιτισμοῦ εἰς

τὸν κύριον, διὰ τῆς ὑπευθύνου καὶ ἐλευθέρας σκέψεως τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου. Εἰς τὴν Ἱδην ἐγεννήθη καὶ ὁ Ζεὺς τοῦ χρόνου τοῦ ἔτους τῆς γῆς καὶ ὁ Μίνως νομοθέτης τοῦ χρόνου τοῦ ἔτους καὶ αὐτῶν τῶν φυχῶν εἰς τὸν ἄδην ὁ ξυγιστής.

Ἡ ἀκριβής δὲ αὐτὴ τοῦ χρόνου τοῦ ἔτους ξύγισις τοῦ Μίνως εἶναι, ὅτι τὸ ἔτος ἐπὶ πλέον, ἔχει ἀκόμη καὶ 7 πρῶτα λεπτά, 12 δεύτερα.

12). Ζ' εὖς, ὁ Ζεὺς τοῦ χρόνου, Ιβ' Ἡβη αὐτοῦ.

Δηλαδὴ μὲν ἄλλους λόγους εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Λιὸς ὑπάρχει ὁ χρόνος τῆς Ἱβῆς ἀντοῦ, διότι τοῦ χρόνου ἡ Ἱβὴ εἶνε τὰ δεύτερα λεπτά, καὶ αὐτὰ εἶνε 12. ιβ'.

Ζῆτα τὸ ζ' αὐτὸν εἶνε τὸ ἐπτά πρῶτα λεπτὰ εἰς τὰ διποῖς ὁ Ζεὺς τοῦ χρόνου ἥτο καλός. Ζ' εὖς, ὁ Ζεὺς τοῦ χρόνου, ὁ χρόνος τοῦ ἔτους ἐπειδὴ ἔχει ἐπὶ πλέον 7', 12' κατ' ἔτος, ἔχει τὸ ἔτος ἐπὶ πλέον 6 ὥρας κάθε 50 ἔτη, καὶ 24 ὥρας κάθε 200 ἔτη.

Τὸ μινωϊκὸν δὲ τοῦτο ἡμερολόγιον ἐπειδὴ εἶνε τὸ ναυτικὸν ἡμερολόγιον εἶνε τρία ἡμερολόγια: Τρία—ἕνα, τρίαντα τοῦ Ποσειδῶνος ἀλλὰ διατί; Ἐπειδὴ τὸ ἔτος εἶνε ἥδη τριῶν εἰδῶν ἐπὶ τῆς ὑδρογείου. α) Ἐχει τὸ ἔτος εἰς τέσσαρας ἐποχὰς ἡ εὐκρατος τῆς γῆς ζώνη. β') Ἐνῷ ἡ διακεκαυμένη τῆς γῆς ζώνη ἔχει τὸ ἔτος εἰς μίαν ἐποχήν. γ') Καὶ ἡ πατέψυγμένη τῆς γῆς ζώνη, ἣτις κατέχει τὸ 1/5, ἐνῷ ἡ εὐκρατος τὰ 2/5, καὶ ἡ διακεκαυμένη τὰ ἄλλα 2/5. ἀλλὰ ἡ εὐκρατος ἔχει τὸ 1/5 πρὸς βιορράν καὶ τὸ ἄλλο 1/5 πρὸς νόνον τῆς ὑδρογείου, τῆς διποίας ἡ διακεκαυμένη ζώνη ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ τῆς κεῖται καὶ πρὸς νότον καὶ βιορράν ἐπὶ τοῦ χάρτου τῆς ὑδρογείου.

Ἐπειδὴ δὲ ἐξ ἀλλού τὰ 3)4 τῆς ἐκτάσεως τοῦ ὄλου ἐμβαδοῦ τῆς ὑδρογείου πατέχει ἡ ὑγρὰ αὐτῆς ἐπιφύλαξις, διαντικὸς ὅταν τὰς ἀχανεῖς ἐκτίσεις ἐπὶ τῆς ὑδρογείου τῶν θαλασσῶν τοῦ Ποσειδῶνος, ταξιδεύει ἀλλοίμονον! πνίγεται. "Λν δὲν γνωρίζῃ νὰ ενδίσκη, ἔχων εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, τρία—ένα, τρίαντα τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν μεγαλειτέραν ωραιώς ἡμέραν, ἣτις ὑπάρχει εἰς πᾶσαν τοῦ ἔτους ἐποχὴν ἐπὶ τῆς ἀχανοῦς ἐκτίσεως τῶν θαλασσῶν τῆς ὑδρογείου, καὶ πνιγόμενος, φυσικά, μεταβαίνει εἰς τὸ βασίλειον τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ποσειδῶνος—Πλούτωνος, ἀδελφῶν τοῦ Λιός, δεῖ ως... ὁ Ζεὺς τοῦ Κρόνου, Κ' ό' ω νοῦ! Καὶ δι' αὐτοῦ ὁ Μίνως τοῦ 40, τοῦ Μ' ἥν, μήν, νῷς — χωριστοῦ εἰς Κ' διπλὰ (τὰ 20 ἐκατοστὰ πρὸς νότον καὶ πρὸς βιορράν ποὺ ἔχουν τὸν ρήμα Μ' ἥν α') καὶ τῶν φυχῶν τοῦ ἄδον ξυγιστῆς εἰς αἴῶνα τὸν ἀπαντα ἔχει μείνει δίκαιος.

"Οταν δὲ ὁ πρίγκηψ Γεώργιος ἐπάτησε τὸ ἱερὸν τῆς νήσου Κρή-

της χῶμα, ἡ Κρήτη εὑρίσκετο εἰς τρισαθλίαν οἰκονομικὴν κατάστασιν. Σχεδὸν χρῆμα δὲν ὑπῆρχε, ἡ δὲ τοκογλυφία ἐμάστιζε τὴν νῆσον ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀκρου εἰς τὸ ἄλλον.

‘Ηννόησεν ἡ Α. Β. ‘Υψηλότης εὐθὺς ὅτι· «ἀπὸ λόγια δὲν βγαίνει τίποτε», καὶ ὑπέγραψε τὸ διάταγμα τῆς Ἰδρύσεως τῆς Τραπέζης Κρήτης, ἢτις ἔσωσε τὸν τόπον.

‘Ο ἀείμνηστος πατήρ μου, διηγεῖτο ὅτι κατὰ τὸ 1846 εἰς τὴν Γαλλικὴν βουλὴν ἔνας βουλευτής, εἶπε:

— «Ce ne sont pas les gouvernements de l'Europe qui ont sauvé la Grèce: c'est sa Banque Nationale qu'un simple citoyen de Genève Mr Eynard avait été le fondateur». ‘Η ‘Ελλὰς κατέκεινην τὴν περίοδον ὃς δύναται τις νὰ πληροφορηθῇ ἐκ τῆς ἴστορίας φθηνὰ τὴν είχε γλητώσει.

13). “Εχουν καὶ οἱ Τούρκοι ιεροκήρυκας;

‘Η Ἑλληνικὴ Τράπεζα τῆς Ἐλλάδος, λοιπὸν, ἡ Τράπεζα Χάμπρο τοῦ Λονδίνου καὶ ὡς Ἐνγενίδης Κωνσταντινούπολεως, ὑπῆρξαν αἱ τρεῖς Τράπεζαι, αἵτινες Ἰδρυσαν τὴν Τράπεζαν Κρήτης, δποις ἐννοεῖται, οἱ Κρήτες ἀποκτήσουν διεθνὲς νόμιμα, συνάλλαγμα ἰδικόν τιον.

‘Εξ ἄλλου ὁ ἀείμνηστος πατήρ μου ὁ μόνος ἀντιπρόσωπος ὑπῆρξεν ἐν Κρήτῃ καὶ τῆς Τραπέζης τοῦ Λονδίνου Χάμπρο καὶ τῆς Τραπέζης τοῦ Ἐνγενίδου τῆς Κωνσταντινούπολεως, δὲ διοικῶν, σύμβουλος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἐλλάδος ἀείμνηστος βουλευτῆς’ Υδρας Θεόδωρος Γκίκας—θεῖος τῆς μητρός μου—ἀνέθεσε τὴν διοίκησιν τῆς Τραπέζης Κρήτης κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν ἀείμνηστον Ἰω. Κ. Σφακιανάκην, σύζυγον τῆς ἀδελφῆς μου. ‘Αμέσως ἡ Τράπεζα Κρήτης ἔχοργησε δάνεια χρεωλυτικὰ πρὸς Ἡ τοῖς ἑκατὸν τόκον ἐτησίως καὶ Ἡ τοῖς ἑκατὸν χρεωλύσιον, ἐπὶ ἐγγυήσει δὲ τῆς Κυθερώνησεως καὶ ἔξιφλητέᾳ εἰς ἔξαμινους ἵσις δόσεις ἐντὸς δέκα πέντε ἑτῶν. ‘Ωριος δὲ τόκον προεξοφλητικὸν τῶν Ἐμπορικῶν Γραμματίων Ἡ τοῖς ἑλατὸν ἐτησίως καὶ ἔχοργησε ἐννεάμηνα δάνεια καλλιεργείας πρὸς 7 τοῖς ἑκατὸν ἐτησίως. ‘Αιεν ἐγγραφῆς ὑποθηκῶν ἐπὶ τῶν ἀγροτικῶν κτημάτων, ἀλλὰ διὸ πράξεως συμβολαιογραφικῆς ἀπλῆς, τῶν χρεωστῶν ἀλληλεγγύως καὶ ἀδιαιρέτως ἐπὶ τῇ βάσει καταλόγου πιστωτικοῦ, δμοίου πρὸς τὸν πιστωτικὸν τῆς Τραπέζης κατάλογον τῆς προεξοφλήσεως τῶν Ἐμπορικῶν Γραμματίων. ‘Αστραπιαίως—δύναται τις εἰπεῖν—προηλθεν ἡ οἰκονομικὴ ἀνακούφησις τῶν κατοίκων τῆς νῆσου εἰς τρόπον ὥστε

τῆς νήσου οἱ κάτοικοι ἐπίσης καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ νὰ ἔννοήσωσι τὰ ἀγαθὰ ἐκ τῆς ὑπερόχου καὶ πεφωτισμένης διοικήσεως τῆς νήσου καὶ διὰ τῶν φρώτων ἀκόμη τοῦ πατρός μου καὶ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Α.Β.-'Υψηλότητος τοῦ λατρευτοῦ των Ἡγεμόνος, πρίγκηπος Γεωργίου τῆς Ελλάδος, 'Υπάτου Ἀρμοστοῦ. τῆς διοικήσεως τῆς ἐμπράκτως νήσου, οὗτοι ἀποτελεσματικῶς.

Ἐλεγε δὲ διὰ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν ὁ ἀείμινηστος πατήρ μου τοῦτο, ἐπαιδὴ καλῶς ἐγνώριζεν ὅτι τῆς σιζύγου του ἡ οἰκογένεια ἔξ "Υδρας Ἀντωνίου Ἰω. Κριεζῆ, διὰ τούτου ἥλθεν εἰς Γενεύην εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ Ἐπινάρδου καὶ ἰδρυσαν 1841 τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, ἵς ὁ μεγαλείτερος μέτοχος ὁ πατήρ του Θ. Γκίκα τούτου.

Ἡ Κρίτη δὲ ἦτις ἐγέννησε τὸν Μίνωα νομοθέτην, δὲν πρέπει νὰ μᾶς φαίνεται περίεργον ἂν εἰς τὰς ἡμέρας μας ἐγέννησε ἓνα ἱεροκήρυκα . . . Ἐχουν δὲ καὶ εἰς τὴν φίλην Τουρκίαν, διάσημον σήμερον ἱεροκήρυκα, ὁ ὄποιος εἶναι Ἐλλην Ὀθωμανὸς Κρής, ἀλλοῦ μάλιστα παφαμέτω τοῦ ἱεροκήρυκος τούτου καὶ ἓνα ὄλοκληρον ἄνθρακα τὸ ὄποιον ἔτυχε νὰ μάθω, ἔχει δὲ τοῦτο ὡς θέμα τὴν ἐντροπήν. Ὁ ἄνθρωπος, λέγει, διὰ νὰ εἶναι ἡθικὸς, καμιμίαν ἄλλην δὲν πρέπει νὰ καταβάλλῃ προσπάθειαν τῆς ἐντροπῆς. Ὅταν δὲν ἄνθρωπος ἐντρέπεται, ἐντρέπεται τξάντιμη, καὶ οὕτε πράττει οὐτε λέγει τι πρὸς βλάβην τοῦ ἄλλου.

Ο ἄνθρωπος ὁ ὄποιος δὲν ἐντρέπεται διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτόν τὸν πνίγει τοὺς ἄλλους, ἢνῳ ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἐντρέπεται καὶ νὰ πνίγεται πάντοτε θὰ εἴη θεοῦ ἄλλοι νὰ τὸν σώσουν.

Ἡ φιλοσοφία δὲ τοῦ ἱεροκήρυκος τούτου δὲν εἶναι νέα ἀλλὰ ἀρχαία.

14). Θεὰ τριῶν ἡῶν, θέατρον.

Κατὰ τοὺς ἀρχαίους ὁ κόσμος εἶνε θέα τριῶν ἡῶν θεάτριον θέατρον.

Εἰς τὰ θεομάτια τῆς γῆς κλίματα οἱ ἄνθρωποι γυμνοὶ ἔξασκοιν τὴν κοινογαμίαν, καὶ ἐπομένως οἵτοι δὲν ἐντρέπονται ἐπειδὴ πράττουν τοῦτο.

Εἰς τὰ κλίματα δὲ τῶν τεσσάρων ἐποχῶν οἱ ἄνθρωποι, ἐνδεδυμένοι, ἐντρέπονται ἀκόμη καὶ γυμνοὶ νὰ παρουσιασθοῦν.

Εἰς δέ τὰ ὑπερβόρεια τῆς γῆς κλίματα οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ ἀνταπεξέλθοντι εἰς τὰς πολλαπλὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς των, δὲν ἐντρέπονται εὑρεῖν ἀναιμεταξύ των συνεργασίαν, εἰς τρόπον ὥστε ὁ γάμος καὶ ἡ

οἰκογένεια δι' αὐτοὺς νὰ είνε ὡς νὰ μὴ ὑφίσταται καὶ νὰ βασιλεύῃ ἡ κοίνωνικησύνη εἰς δόλα, ἀκόμη καὶ ὡς πρὸς τὰς γυναικας καὶ εἰς τὰ ὑπερβόρεια τῆς γῆς κλίματα, εἰς ἢ δὲ ἄνθρωπος ὅπως εἰς τὰ θεομά, δὲν ἔχει ἀνάγκας, χωριστάν, ἵδιαν στέγην οἰκογένειαν κτλ.

Εἰς τὰ ὑπερβόρεια τῆς γῆς κλίματα οἱ ἄνθρωποι τὰ πάντα προσπορᾶσσονται ἐκ τῆς ἀλειφαντίας τῶν θαλάσσιων κητῶν, ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀλειφαντία τούτων ἀπαιτεῖ τῶν πολλῶν τὴν συνεργασίαν, ἐκ τῆς ἀφορμῆς αὐτῆς καὶ τῶν ὑπερβορείων κλίματον οἱ ἀλιεῖς ἔχουν εἰς τὸ πνεῦμα των τῆν θυσίαν τοῦ ἄλλου, χάριν τῆς σωτηρίας ἐνὸς ἐκάστου ἔξι αὐτῶν.

Τὰ δύο τρίτα τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς είνε οἱ ἐντελῶς γυμνοὶ καὶ οἱ ἡμίγυμνοι οἱ δὲ ἐνδεδυμένοι τὸ ἐν τρίτον είνε τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς.

Εἶνε δὲ ὁ κόσμος ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς θεὰ τριῶν ἥδη, διότι τὰ ἥδη τῶν γυμνῶν, τὰ ἥδη τῶν ἡμιγύμνων καὶ τὰ ἥδη τῶν ἐνδέδυμένων λαὸν τῆς γῆς εὑρίσκονται ἐπ' αὐτῆς παντοῦ ἐκ τῆς ἀναμέζεως τῶν λαῶν εἰς πᾶσαν γωνίαν, γῆς ἡ θεογονία· Μέντος, δὲ μῆδος.

Τὸ αἴσθημα, τὸ συμφέρον, ή κρίσις τοῦ πνεύματος ἐπ' αὐτῶν· ἴδοις ἡ τριλογία ἐπὶ τῆς δράσεως, τὸ δρᾶμα εἰς τὴν ζωήν.

Αἱ θεατρικαὶ δὲ εἰς τὸ δρᾶμα ή εἰς τὴν κομῳδίαν τῆς ζωῆς ὑποθέσεις είνε 30 καὶ τῶν προσώπων οἱ χωριστοὶ χαρακτῆρες 100, διότι εἰς τὴν ζωὴν τὰ ἥδη δίδουν τοὺς χαρακτῆρας, αὐτοὶ δὲ εἰς τὸ θέατρον ἀποτελοῦν τριλογίαν δηλαδὴ τὸ αἴσθημα διὰ τοὺς ἐγχώριους, τὸ συμφέρον διὰ τοὺς βορείους, ή κρίσις τοῦ πνεύματος ἐπ' ἀμφιφορέων.

Ἐντιμος ἐπῆρε τῶν Ηρμαγορείων ὁ χαρακτήρος, ἐνῷ ἐδίδαστον τὴν γεωμετρίαν εἰς τῆς Σχολῆς αὐτῶν τὴν εἶσοδον ἔχονταν· «Οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσείτον», διὰ νὰ ἀποκλείσονταν τῆς ἀκαταστάτου διὰ τὰς Ἀθήνας ἐποχῆς ἐκείνης τοὺς ἀρπαγας τῶν γαιῶν τῆς διδυσκαλίας των, ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι θὰ ἔκαμαν αὐτῆς χοῖσιν ἀθέμιτον, οὐχὶ διότι ὑπῆρχε γραπτὸς νόμος, διότι δὲν ὑπῆρχε. Οὗτο δὲ ἐκ τῆς ἐντίμου ή ἀτίμου των προσώπων δράσεως δίδεται καὶ διὰ τὸ χαρακτήρος τούτων εἰς τὸ δρᾶμα, οὐχὶ δὲ ἐκ περιπτῆς.

Ο Γαλάτις φιλόσοφος Παῦλος Ζανὲ τίχεν αἰσθηματικὸν τὸν χαρακτῆρα, διότι εἰς τὸ οἰκογένειακόν πνεῦμα ἀποδίδει τὸ πᾶν διὰ μιούργησιν τῶν ὑγιῶν κοινωνικῶν χαρακτήρων. Πραγματικῶς, ή οἰκογένεια είναι ή αροστασία, τὸ ἄσυλον, ὁ τόπος τῆς μετανοίας καὶ τοῦ ἔξιλασμοῦ, ὁ τόπος τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς συγχωρήσεως. Καὶ ἐὰν εἰσέτι ή οἰκογένεια είναι μακράν, διηγεῖται σκέπτεται καὶ ἀγρυπνεῖ διὰ τὸ τέκνον, τὸ ὅποιον πιθανὸν καὶ νὰ μὴ σκέπτεται αὐτῆς ποσῶς, αὐτὴν ήτις είναι ἕτοιμη νὰ τὸ δεχθῆ συντετριμένον, Ἐηγετελισμένον, πλήγωμένον, ἀνθέλετε, ἀπὸ τὴν ζωὴν ή βιοπλάκην, διὰ νὰ τὸ παρηγορήσῃ·

διὰ νὰ τὸ θεραπεύσῃ καὶ τὸ ἀνυψώσῃ ἀναδεικνύουσα αὐτὸ ἐκ νέου.

Μὴ φοβεῖσθε τίποτε ἀπὸ τὸν νέον, ὅστις διατηρεῖ κεκρυμμένον εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας του τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα, ἢτοι τὴν ἀλάπην πρὸς τοὺς οἰκείους του, διότι δὲν εἶναι ἕκανός νὰ δικράξῃ τι κακόν, τὸ δόποιον νὰ προξενήσῃ ἐντροπὴν ἢ λύπην εἰς αὐτούς. Παροῦσα ἡ οἰκογένεια προξενεῖ εἰς τὸν νέον τὸ σεβασμὸν πρὸς τὸ ἄτομόν του, ὅπερ τὸν ὀδηγεῖ εἰς εὐθεῖαν ὁδὸν χρηστότητος. "Οταν δ' αὕτη εὑρίσκεται μαραύ, δυνατὸν ἐπί τινα στιγμὴν νὰ τὴν λησμονήσῃ, ἀλλὰ μία ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τοῦ πατρός, ἀλλ' ἡ σκέψις τῆς ἐνδεχομένης στενοχωρίας καὶ τὸν δακρύων μιᾶς μητρός, θὰ σταματήσουν τὸν νέον εἰς τὸ σημεῖον, καὶ" ὅ σκέπτεται νὰ διαπράξῃ λίσως μίαν κακὴν πρᾶξιν. Ἐὰν δὲ καὶ οἱ δύο δὲν ὑπάρχουν πλέον, ή μινήμη των ζωηρὰ θὰ μένῃ εἰς αὐτὸν καὶ θὰ τὴν σέβεται, τόσῳ περισπότερον, καθόπον ἐκεῖνοι, οἵτινες ἡδύναντο νὰ τὸν συγχωρήσουν, δὲ ὑπάρχουν πλέον.

Ὕζεύρετε τὶ εἶναι τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα; Εἶναι ἐν μῆγμα προσφίλοις φόβου πρὸς τὸν πατέρα, δειλῆς τονιφρερότητος πρὸς τὴν μητρόν καὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς δύο, θαυμασμοῦ πρὸς τὰ ἀρετάς των, τυφλῆς ἴπακοῆς διὰ τὰς τυχὸν ἰδιοτροπίας των, εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς πρὸς ήμᾶς παροχῆς ἀγαθῶν, ἀνταμοιβῆς διὰ τὰς στενοχωρίας των καὶ ἀγάπης διὰ τὰς θυσίας των· ναί, εἰς ὅλα αὐτὰ περικλείεται τὸ οἰκογενειακὸν πνεῦμα. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ αἴσθηματα σχηματίζεται ἐν μοναδικὸν τοιοῦτον καὶ πολυσύνθετον αἴσθημα βιαλινάτον σεβασμοῦ, διὰ τὸ δόποιον εἶπεν ὁ Γκαΐτε· Ἀντὸς ὅστις δὲν ἔδοκίμασε ποσῶς τὸ αἴσθημα σεβασμοῦ καὶ τῆς εὐλαβείας εἰς τὴν νεανικήν του ἥλικίν, δὲν θὰ εἶναι ποσῶς αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸ ἀντικείμενον σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας κατὰ τὰς ἥμερας τοῦ γήρατός του.

Το οἰκογενειακὸν πνεῦμα ἀπομακρύνει τὸν νέον ἀπὸ τὴν διαφθορὰν καὶ καταπραΐνει γλυκέως τὰ βίαια πάθη, διότι εἰς τὴν εἰρήνην τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας ἡ φαντασία καθίσταται διαυγεστέρα καὶ ἡ ἀνωμαλία νῶν συνασθημάτων καθίσυγχει ἀφ' ἐμπιῆς. Θεραπεύει τὸ χλευαστικὸν πνεῦμα, τὸ δόποιον δὲν θὰ ὑπερχόρει ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρός. Θεραπεύει τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὰ θεῖα καὶ μεγάλα πράγματα, διότι ἐκεῖνος, ὅστις δοκιμάζει σεβασμὸν καὶ εὐλάβειαν εἰς τοὺς οἰκογενειακοὺς κόλπους, εἶναι διατεθειμένος νὰ θαυμάζει καὶ ν' ἀγαπᾷ πᾶν ὅ, τι εἶναι μεγαλοπρεπές εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ ἀληθῶς ἀξιοθαύμιαστον. Ιατρεύει τὰς πλαστὶς ἔξιφεις καὶ τοὺς θερμοὺς ἐνθουσιασμούς, διότι αἱ ἰδέαι ἔχονται ἕνεκες καὶ ἡσυχοὶ εἰς αὐτὸ τὸ φυσικὸν περιβάλλον, τὸ δόποιον ἀποτελεῖ τὸν χαρωπῆρα τῆς ἐντίμου οἰκογενείας κατὰ τόπους εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ εἰς αὐτὸν κατὰ δυναστείας βασιλικάς ἀπὸ τῆς ἴδιωσεως τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου βάσει ἥλιου, διὰ

τοῦ δρυθοῦ θρησκευτικοῦ μας ἡμερολογίου ὅπερ εἶνε τὸ μιγωτόν ἐβραϊκόν, οὐδὲν ἄλλον!

15). Ν' εὔρον, νεῦρον.....

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἐγκεφάλου μένει πάντοτε ὑγρὸν τὸ δποῖον ἡ φυτοφαγία (Φ' Τ', δ φᾶ γ' γῆ οία) αὐξάνει, αὐτὸ δὲ εἶνε ὅλον τὸ πρόβλημα (ΙΙ' Ρ', δ β' λεῖ Μ' α') τῆς διανοητικῆς (δεῖ οία νόει, Τ' οἱ κεῖς) κατωτερότερος τῶν φύσει, (Φ' εἰσί), φυτοφάγων λαῶν τῆς Ἀσίας. Εἰς τὰς Ἰνδίας 220 ἔκατοι. εἶνε οἱ φυτοφάγοι ἀποκλειστικῶς.

Ἡ μαλάκωνσις τοῦ ἐγκεφάλου εἶνε ἀσθένεια ἥτις κάμνει τὸν ἐγκέφαλον νερούλον. Οἱ πάσχοντες δὲ ἐξ αὐτῆς τῆς ἀσθένειας εἶνε οἱ ὕλη-θεῖοι, οἱ ἡλίθιοι, κάμνονταν σὰν μικρὰ παιδιά, δὲν ἔχονταν κρίσιν.

Ἡ σκλήρυνσις ἐξ ἄλλου τοῦ ἐγκεφάλου εἶνε ἀσθένεια διὰ τῆς δποίας ὁ ἐγκέφαλος σκληροῦται, καὶ οἱ πάσχοντες ἐξ αὐτῆς, Φ' Ρ' δὲνοῦν φρονοῦν δι' ὅλα περισσότερα παρ' ὅτι πρέπει νὰ φρονοῦν, παραφρονοῦν. Εἶνε φρενοβλαβεῖς, ἀλλ' εἶνε εἰς αὐτοὺς ἀδύνατον νὰ τὸ ἐννοήσουν, καὶ νομίζουν ἑαυτοὺς ὡς φύσεις (Φ' Ισεῖς) ἔξαιρετικάς.

Ἄν δὲν εὑρίσκωντο δὲ οἱ ἡμίσεις τῶν κατοίκων τῆς γῆς πάντα πρὸς τὴν μαλάκωνσιν τοῦ ἐγκεφάλου των καὶ οἱ ἄλλοι ἡμίσεις τῶν κατοίκων τῆς γῆς ἂν δὲν εὑρίσκωντο πρὸς τὴν σκλήρυνσιν πάντα τοῦ ἐγκεφάλου των, ὁ κόσμος θὰ εἴχεν ἐν ταῖς τὸ ἐγκεφαλικὸν αὐτοῦ δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Τοῦ (Κ α', Κ οὐ) καὶ τοῦ καλοῦ (Κ α', λ' οὐ).—Κ α' Κ οὐ, τὸ πρῶτον ἀγνωστον δὲν εἶνε τοιοῦτον, εἶνε Κ α' λ' οὐ, εἶνε ἀγνωστον πρῶτον, ὅχι τὸ λ', τὸ 30, διότι ἐκ τῆς κεφαλῆς Κ ἔφα λ' εἰς (ὅρος) 30 εἰδῶν εἶνε τὰ νεῦρα εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἰς δύο εἰδῶν νεῦρα, ἐν νεῦρον Ν' εἴδων τὰ δύο ἐκατοστὰ διὰ τὴν δραστιν καὶ ἐν νεῦρον Ν' εἴδων τὰ ἄλλα δύο ἐκατοστὰ διὰ τὴν ἀποίην (α' Κ, δ' ἡν Ν') τὴν ἐσωτερικὴν (Ἐστι Τ' ε', δεῖ κι ἡν)... Τὸ Τ' εἶνε τὸ 300.

Ἐπειδὴ τὰ εἴδη τῶν νεύρων εἶνε 30, ἄλλα καὶ ἐκαστον εἴδος τῶν 30 νεῦρων ἀνὸ δέραι εἶνε εἰς τοὺς μεῖς, Μ' εἰς (ὅρος) τοῦ Σ' ὄμματος, τοῦ σῶματος, τὸ σῶμα, ή σάρξ Σ' ὄμμα. Ἐκ τῆς φυιᾶς (Φ' ἀεὶ ἐας) καὶ ἐκ τῆς λευκῆς (λ' ε' Φ' Κ εἰς (ὅρος - Ν' αός, νοῦς βάρους (β' ἀ όρος) τοῦ σῶματος Σ' ὄμμα Τ' αός, 200 τὸ Σ' εἰς τὸ σῶμα ἔως τὸ Τ', τὸ 300. Πέντε φορᾶς τοῦτο μίαν φορᾶν δι' ἐκάστην τῶν πέντε αἰσθήσεων, δεὶ εἰς (εἰς) ἕπον, ὅρος διὰ τοὺς ἀνθρώπους, α' Ν' θεωρῶ Η' οὖς... ὄμμα, δ' Μ' Μ' α' οἱ ὄποιοι δὲν γνωρίζουν νὰ μετροῦν, Μ' ε' Τ' δοῦν...

Ἡ μινωῖκὴ κλεῖς δίδει καὶ τὴν φυσιολογίαν διὰ τῶν δρον τῶν Λ' ἔξεων τῶν λέξεων οὗτοι. Οἱ ἐγκέφαλοι ἐν Κέφαλοι ἀλλοι σημαίνει ἓνα ἄγνωστον ἔφα ἀλλος, διαφορετικά, διότι ὅπως ἡ φυσιολογία (φύσει δὲ λῶ γῆ οὐα) ἔχει διό νημασφαίρια, καὶ ὁ ἐγκέφαλος διαιρεῖται εἰς δύο νημασφαίρια α') τὴν παρεγκεφαλίδα καὶ β') τὸν προμήκη μυελὸν (Μ' ε' λῶν), δοστις εἶναι ἀρχὴ τοῦ νοτιαίου.

Οἱ ἐγκέφαλοι φέρει πινγάς, εἰς δὲ τὰς πινγάς διακρίνομεν τοὺς αἴλακας, τοὺς ὄντακας καὶ τοὺς γύρους.

Οἱ αἴλακες συντείνοντι εἰς τὴν εὐφράνην καὶ διὰ τοῦτο ὅλο τὰ ζῶα δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν εὐφράνην, ἀλλὰ τὰ ἔχοντα βαθυτέρους αἴλακας εἰς σὺν εὐφρέστερα. Οἱ φυτοφάγοι αἴλακας δὲν ἔχουν βαθεῖς.

Οἱ ἐγκέφαλοι ἀποτελεῖται ἐκ δύο οὐσιῶν ἐκ τῆς φαιᾶς (Φ' ἀεὶ ἐᾶς) καὶ ἐκ τῆς λειχῆς (λ' εὐ Κ εἰς (όρος). Καὶ ἡ μὲν φαιὰ (Φ' ἀεὶ ἐᾶ) εἶναι φυσιορροδόης καὶ ἐσωτερική (ὕστο Τ' ε' ὅρει κι) ἡ δὲ λειχή ἐσωτερική (ὕστο Τ' ε' ὅρει κι) ἡ λειχή, εἶναι ἀζωτοῦχος: (α' ζῶ, Τ' οὐ γ' δις). Η φαιὰ ἐσωτερική τοῦ ἐγκεφάλου οὐσίᾳ χρησιμεύει διὰ νὰ σκεπτόμεθα, ἡ δὲ λειχή εἶναι οὐσίᾳ νευρική, (Ν' εὐρὺ οὔτε...) πρὸς ενζυκλίαν τῆς φαιᾶς, (Φ' ἀεὶ ἐᾶς...).

Οἱ ἐγκέφαλοι εἶνε τὸ 1)ΞΞ τοῦ βάρους (β' ἢ ὁ οὖς) τοῦ σώματος (σῶ οὔτια Τ' δις), ἀναλόγως τοῦ βάρους τοῦ σώματος, ἐννοεῖται.

Εἰς τὴν παρεγκεφαλίδα ἐπίσης διακρίνομεν δύο οὐσίας, μὲ τὰ διαφορὰν ὅτι ἡ λειχή διακλιδοῦται (δεῖ οὐα Κ λ', ἢ δ' οὐ Τ' ἀεὶ) ὃς δένδρον (τῆς γνάστειος τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κυροῦ) διὰ τοῦτο μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀρχαίων τοῦτο ἐκαλεῖτο δένδρον τῆς ζωῆς, τῆς ὅποιας ἡ λειχή οὐσίᾳ εἶναι τῆς ζωῆς τὸ δένδρον, ἐξ ἀξώτου προερχόμενον. Καὶ εἰς τὸν νοτιαῖον μυελὸν ἐπίσης ἔχουμεν δύο οὐσίας, Ἐξουμεν πλὴν τῆς λειχῆς καὶ τὴν φαιὰν ἐκ τῆς αὐτῆς αἰτίας, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι εἰς τὸν νοτιαῖον μυελὸν ἡ φαιὰ εἶναι ἐντὸς τῆς λειχῆς καὶ σχηματίζει Χ.

Λιὰ τοῦ χ τούτον νοῦς βλέπει καὶ Ν' οὖς, νοῦς ἀπούνει. Καὶ οὗτο Ν' εὐρον, νεῦρον κ.λ.π. ὡς θὰ ὕδωμεν, θὰ ἀκούσουν καὶ οἱ τυφλοὶ (Τ' ἡ Φ' λεῖ), οἱ τυφλοί. Καὶ θὰ ὕδον καὶ οἱ κωφοί (Κ δ Φ'), οἱ κωφοί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

I.

ΠΩΣ ΑΝΕΚΔΛΥΨΑ ΤΑΣ ΕΝΝΕΑ ΗΒΑΣ

Τῶν τριάκοντα καὶ τριῶν ἀρχαίων ἐφευρέσεων τὰς δποίας ἔκαμα τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου, ἡ κλεῖς τῶν εἶνε ἥδη μία ἐφεύρεσις ἡ 14η ἐφεύρεσις ΙΔ'.

'Ἐκ τῶν 33ῶν δὲ ἐφευρέσεων τούτων τέσσαρες εἶνε σὶ μᾶλλον σπουδαῖαι ἐφευρέσεις α') ἡ κλεῖς τῶν ἐφευρέσεων, β') τὸ Δευτερονόμιον, γ') αἱ ἐννέα ἥσαι δ') τὸ Ἐπιάπυλον τῆς μουσικῆς.

'Ἐκ τῆς "Ιδης, ὅπως ἐκαλεῖτο ἡ Κρήτη, οἱ Ἰδαιοὶ Δάκτυλοι ὑπῆρχαν οἱ δάκτυλοι οἱ δποῖοι ἔλτισαν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν.

"Οταν κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁ Κάδμος ἐφερε τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶχεν ἔλθει πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εύρωπης ἡτις Εύρυσπη, ἐγέννησε τὸν Μίνωα νομοθέτην, ἐννοεῖται, τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου τοῦ ἡμερολογιακοῦ νόμου, τοῦ δποίου τὸ Δευτερονόμιον εἶνε ἡ μεγαλειτέρα ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις δ' ὅλους τοὺς αἰῶνας, καθ' ὃσον ἀποτελεῖ δλόκληρον τοῦ ἀνθρώπου τὴν σοφίαν ἄλλη τῆς δποίας μεγαλειτέρα δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ.

'Από τῆς Ιδρύσεως τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου ύπό τῶν Ἐβραίων ναυτικῶν, ἦτο γνωστὸν ἥδη τὸ ἡμερολόγιον, καλλίτερα μᾶλιστα ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ἀλλὰ δὲν ἦτο γνωστὸν τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους τῆς γῆς τὸ Δευτερονόμιον, τούτο ὅταν εἰς τὸ φαραϊκὸν βασιλείον ἀνεκλύφθη 18 αἰῶνας ἀπὸ τῆς Ιδρύσεως του, ἐφευρέθησαν τὰ γράμματα, τὰ φωνητικά (τῆς Ἀγίας Γραφῆς), διὰ νὰ γραφῇ τὸ Δευτερονόμιον, 18 αἰῶνας π. Χ. διότι τὰ φωνητικά γράμματα αὐτὰ τῆς γραφῆς δι' ἣς γράφομεν, ἐφευρέθησαν εἰς τὸ φαραϊκὸν βασιλείον κατὰ τὴν 19ην αὐτοῦ φαραϊκὴν δυναστείαν, ἦτοι 18 αἰῶνας ἀπὸ τῆς Ιδρύσεως τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου καὶ ἄλλους 18 αἰῶνας πρὸ Χριστοῦ.

Γὰ φωνητικά γράμματα ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως αὐτῶν εἰς τὸ φαραϊκὸν βασιλείον, ἀπέκτησαν τὴν πλήρη φωνητικὴν αὐτῶν ἀλφάβητον ἡτις ἔχει 30 ψηφία. Ἡ πλήρης ἀλφάβητος ἔχει καὶ τὰ ψηφία τὰ δποία σχηματίζονται εἰς τὴν γλωσσαν, ἀλλὰ τὰ δποία αἱ ἀλφάβητοι

δὲν ἔχουν δι' άλας τὰς γλώσσας, ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ ἀλφάβητος, δὲν ἔχει τὸ μπέ, πρό - βατόν, — "Ἐλα ντέ..."

Τρεῖς δὲ αἰώνας ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τῆς ἀλφαβήτου τῶν 30 ψηφίων εἰς τὴν Αἴγυπτον διαδόθησαν ἐξήγαγε τὸν ἀνθρωπὸν θείᾳ χάριτι ἐκ τοῦ οἴκου τῆς δουλείας τῆς Αἴγυπτου.

Ἀνεκάλυψε, εὑρῆκεν εἰς τὴν φωνὴν του τὰς ἐννέα αὐτῆς ἥβας καὶ ἔδωκε μίαν ἀλφάβητον λ' ὁ, διντὶ λ', 30 ψηφίων εἰς τοὺς λαούς, ἀλφάβητον ψηφίων 16, καὶ διαδόθησαν τότε 1500 π. Χ. ἐφερε τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐκ τῆς χώρας δύμως τῶν Ἐβραίων καὶ ἐπὶ Μωυσέως.

Ο δέ διάδοχος τοῦ Μωυσέως μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ, 1452 π. Χ. διαδόχος τοῦ Ναυῆ ἀνεκάλυψε τὴν ἀφορμὴν διὰ τὴν διποίαν εἶχεν ἀνακαλυφθῆ, διτὶ τοῦ νόμου τῶν 12 πινάκων τῶν μηνῶν τοῦ ἡλιακοῦ ἔτους τῆς γῆς ὑπάρχει τὸ Δευτερονόμιον.

Καὶ ἀνεφώνησε: «Στῇθι ὁ ἥλιος κατὰ Γαβαών καὶ ἡ σελήνη κατὰ φάρανκα Αἴλωμ».

"Ητοι γαία β' αἰών, Γαβαών, ἀεὶ λῶ Μ', Αἴλωμ, τὸ Μ', τὸ 40, τῶν 40 βιβλίων τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Ἐκ τῆς Κρήτης εἰς ἣν ἐγεννήθη ἐπίσης 1500 π. Χ. διαδόχος τοῦ Ζεύς, οἱ Ίδαιοι Δάκτυλοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι οἱ διποίοι ἔκτισαν τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν. "Οταν ἐν Βοϊωτίᾳ, Βοιωτίᾳ διαδόθησε τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, ποῦ ἐν βοῇ ωτίᾳ νὰ κτίσῃ τὰς Θήβας. Δρᾶς ἄκων, διαδόκων, τὰ μαντεῖον πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίθη καὶ νὰ κάμη τὸν φῶνον (τὴν ἐκφώνησιν) αὐτοῦ, νὰ κτίσῃ δὲ τὰς Θήβας (τὰς Θήβας) ἐκεῖ δπου ὑπ' αὐτοῦ θὰ συναντηθῇ βοῦς, β' οὖς, βοῦς, διπλοῦν οὖς..."

Β' δ οὖς, τὸ ἀρσενικόν τοῦ βούς, β', δ ὁ, διντὶ λ', διπλοῦν οὖς... Θῆλυς εἰνε ἡ δάμαλις, ἡ ἀγελάς; α! γελάς; Βωδί, δ βοῦς εἰνε... γένους οὐδετέρου, ἐνῷ αἱ Θήβαι, θ' ἥβαι εἰνε γένους θηλυκοῦ, ίδού αἱ ἐννέα ἥβαι ἐν βοῇ ωτίᾳ αἰωνίως:

Φ, Τ, «φοιτᾶ» Ρ, — Μ, Λ, «μιλᾶ» — Θ, Ε, Β, Α, «Θέβα».

Εἰνε γένους θηλυκοῦ αἱ ἐννέα ἥβαι· η Φ, η Τ, η Ρ, η Μ, η Λ, η Θ, η Ε, η Β, η Α.

Εἰναι αἱ ἥβαι τῶν ἐπτὰ ψηφίων, διότι πάντα τὰ ἄλλα ψηφία δὲν εἰναι ἥβαι, καὶ ἀπὸ ἐπτὰ ψηφία σχηματίζονται τὰ μικτά, διὰ πᾶσαν ἀλφάβητον καὶ τὰς 2 χιλ. γλώσσας καὶ διαλέκτους ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐξ ἐπτὰ ψηφίων τὰ διποῖα εἰνε ι, ο, ν, κ, δ, π, σ, σχηματίζουν πάντα τὰ μικτά: ψ, χ, τὸ χ ἐκ τοῦ κι δασύ ξ, ζ, γ, η, υ, ω.

Ο "Ομηρος δὲν περιεῖχε μικτά, οὔτε τὰ τρία περιττά φωνήεντα η, υ, ω, εἰς δὲ τὸν "Ομηρον διαδόθησαν τὰ μικτά ψηφίων. Η ιερογλυφικὴ ἀλφάβητος εἶχε μεταξὺ τῶν 30 αὐτῆς ψηφίων καὶ τὸ γ, δ δὲ "Ομηρος ἀναφέρει διτὶ η Ἑλλάς ἔθηκε τοῦτο εἰς τὰ γράμματα καὶ πολλὰς εὐθύμους ψυχάς εἰς τὸν ἀδην ἔξαπέστειλε διότι οἱ ἀνθρώποι δὲν ήδύναντο — ὅπως καὶ σήμερον — εἰς τὰ γράμματα ν' ἀνακαλύψουν τὰς ἐννέα αὐτῶν ἥβας ἐξ ἀφορμῆς τοῦ γ.

Εἰς τὸ φωνητικὸν αὐτὸν πρόβλημα τῆς Σφιγγός, ἐξ ὅλων τῶν μικτῶν ἀλφαβητικῶν ψηφίων τὸ γάμμα, καὶ τὸ ζῆτα εὔκολως δὲν φαίνονται διὰ εἶνε μικτά, τὸ γ νικᾶ, νκ εἶνε.

Εἶνε δὲ καὶ τὸ νκεῖς τὴν δύναμαστικὴν τῆς Σφιγγός, ή Σφίνκς, σφύγγει σφύγει. Ἡ πλήρης ἀλφάβητος ἔχει 30 ψηφία, δταν δὲ ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ αὐτὰ τὰς ἐννέα των ἥβας, μένουν εἴκοσι ἑνα ψηφιά, Κα', 21.

Κα' δῆμος, Κάδμος.

Ο πόλεμος τῶν ἐπτὰ ἐπὶ Θήβας, εἶνε φωνικὸς πόλεμος.

Εἶνε δὲ φωνικὸς πόλεμος, ἡ γλώσσα τοῦ ἀνθρώπου, αἱ λέξεις του, αἱ λέξεις, αἱ δοποῖαι μόλις προφερθοῦν, φονεύονται, σβύνουν.

Καὶ ὑπῆρξε καὶ διφωνικὸς τοῦ Ἑτεοκλέους καὶ τοῦ Πολινείκους φόνος σύχρονος εἰς τὰς ἐπάλξεις τῶν Θηβῶν, 1500 π. Χ., ἐτέψη κλέους πόλει ἦν οἶκει οὖς...

II.

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΨΑ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟΝ

Τὸ Δευτερονόμιον δὲ βασίζεται εἰς τὴν Ισημερίαν, ίσετι ἡ ἡμέρα οἷα τὰ χρονικὰ διαστήματα οἷα σημαίνει ἡ Ισημερία, δύο φοράς τὸ ἔτος. "Οταν κάθε ἐξ μῆνας εἶνε ἡ ἡμέρα ἵση ὡρισιώς πρὸς τὸν χρόνον τῆς ὡρας τῆς διαρκείας τῆς νικτός.

"Η μία Ισημερία ἀπέχει τῆς ἄλλης ἐξ μῆνας, ως εἶνε γνωστόν. "Οταν δύμως ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἡμέραν τῆς Ισημερίας τῆς ἀνοίξεως οἱ ἀντίποδες πρὸς ἡμᾶς τῆς γῆς τόποι, ἔχουν, τὴν ίδιαν ἡμέραν, τὴν νύκτα τῆς Ισημερίας τοῦ φθινοπώρου.

"Οταν δὲ ἡμεῖς ἔχομεν τὴν ἡμέραν τῆς Ισημερίας τοῦ φθινοπώρου, οἱ ἀντίποδες πρὸς ἡμᾶς τόποι τῆς γῆς, ἔχουν, τὴν ίδιαν ἡμέραν, τὴν νύκτα τῆς Ισημερίας τῆς ἀνοίξεως.

Οὕτω οἱ 12 τοῦ ἔτους μῆνες ζυγίζονται εἰς ἐξ μῆνες, οἱ δοποῖοι, ὑπάρχουν συγχρόνως, ἐξ πρὸς βορρᾶν καὶ ἐξ πρὸς νότον, εἰς τρόπον ὥστε αἱ 30 ἡμέραι τοῦ μηνὸς νὰ εἶνε διπλαῖ ὡρισιώς τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ αἰωνίως.

Τὸ Ρ' εἶνε τὸ ἔκατόν, ὁ αἰών, τὸ δὲ Λ' τὸ 30, καὶ ἐπομένως: Α' β' ἥν, λαβεῖν, Ρ' ἥν ροήν ρεῖν, ἥθος τῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου.

Εἰς τὸν Λαβύρινθον δὲ Μινώταυρος κατ' ἔτος κατέτρωγεν ἐπτὰ νέους καὶ ἐπτὰ νεάνιδας τῶν Α' θ' νων, διότι τὴν αὐτὴν ἡμέραν, δὲν εἶνε μόνον δὲ μήν διπλοῦς, ως ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐβδομάδας εἶνε διπλή.

Εἰς τὴν μινωϊκὴν αὐτὴν κλεῖδα, τῆς δοποίας κρατεύεις — ως εἶνε

γνωστὸν — δούλος τοῦ Μίνωος ὑπῆρξεν δύνματι «Κρατεὺς» τῆς ὑπάρχεως αὐτούτου τοῦ ἀρχαίου Κράτους διὰ τοῦ ὁρθοῦ θρησκευτικοῦ του ἡμερολογίου, καὶ διὰ πρώτην φορὰν σήμερον εἰς τὸν κόσμον, οὕτω ζυγίζεται δοχέας (γράφε Κρόνος) δοτις εἰς τὴν ΙΔ' ἦν, εἰς τὴν "Ιδηνή" ή ΙΔ' ή 14η ἐφεύρεσις, ἥτις εἶνε δοτις παροῦσα κλεῖς μου, ἐγέννησε τὸν Δία καὶ τὴν "Ηβῆν αὐτοῦ.

Ἄλι 52 τοῦ ἔτους ἐβδομάδες, εἶνε 26' αἱ αὐταὶ διπλαῖ, ἡμέραι πρὸς ἡμέρας ἐπὶ τῆς ὑδροδείου, ἥτις, ἐπειδὴ εἰς τὸ ἔτος αὐτῶν, ἔχει ἀκόμη 30 ὥρας καὶ αὐταὶ δὲν εἶνε εἰμὴ 15 ὥραι διπλαῖ. Εἶνε δὲ καὶ αἱ ὥραι αὐταὶ ζυγισμέναι εἰς τοὺς 12 μῆνας καὶ περισσεύουν εἰς τὰς 52 ἐβδομάδας' ἀφοῦ τὸ ἔτος ἔχει 364 ἡμέρας ζυγισμένας, καὶ 30 ὥρας, αἱ διποῖαι περισσεύουν, ἀλλ' εἶνε διὰ τῶν ἡμερονυκτῶν ζυγισμέναι καὶ αὐταὶ καθ' ἔξαμηνον εἰς 15 καὶ 15 ὥρας ἐπὶ τῆς σφαιρᾶς τῆς ὑδρογείου, ἥτις οὕτω, (κī λ' α') κυλᾶ... εἰς 365 ἡμέρας καὶ 6 ὥρας κατέτοι.

Καὶ οὖς Θεός συνέζευξε... Καὶ δὲν αἱ μῆνες εἶνε ἔξ καὶ εἰς 26 ἐβδομάδες αἱ ἔξ μῆνες, εἶνε, ως ἀνωτέρω, εἰς τὸ ἔτος ζυγισμένου α'). Ο Σεπτέμβριος μὲ τὸν Μάρτιον καὶ μετὰ ἔξ μῆνας δο Μάρτιος πρὸς τὸν Σεπτέμβριον. β').) Ο Οκτώβριος πρὸς τὸν Ἀπρίλιον, διότι εἶνε δο Οκτώβριος εἶνε καὶ δο Απρίλιος, αἱ νύκτες τοῦ ἐνδος καὶ συγχρόνως καὶ καθ' ἔξαμηνον εἶνε καὶ τοῦ ἀλλου αἱ ἡμέραι διμοίως. Διὰ τὸν ἐκ Θεοῦ λόγον, διότι δταν ἡμεῖς ἔχομεν ἡμέραν συγχρόνως αἱ ἀντιπόδες ἔχουν νύκτα ωριαίως. Τὴν ίδικήν μας ἡμέραν αἱ ἀντιπόδες ἔχουν νύκτα ωριαίως. γ').) Ο δὲ Νοέμβριος εἶνε ἔζευγμένος πρὸς τὸν Μάϊον, δ').) Ο δὲ Δεκέμβριος πρὸς τὸν Ἰούνιον. ε').) Ο δὲ Ιανουάριος πρὸς τὸν Ἰούλιον. στ'), δο δὲ Αὔγουστος πρὸς τὸν Φεβρουάριον, δο ὅποιος ἐπειδὴ τὸ ἔτος κατ' ἔτος ἔχει τοῦτο καὶ 6 ὥρας, δο Φεβρουάριος ἔχει 29 ἡμέρας κάθε τέσσαρα ἔτη, ως γνωστόν.

"Αν δο Φεβρουάριος κάθε τέσσαρα ἔτη, δὲν εἶχε 29 ἡμέρας, κάθε τέσσαρα ἔτη, τὸ ἔτος κατὰ μίαν ἡμέραν θὰ ἡρχετο ταχύτερον τοῦ προηγουμένου ἔτους. Κάθε τέσσαρα ἔτη, ή πρώτη τοῦ ἔτους θὰ ἡρχετο μίαν ἡμέραν ταχύτερον. Εἰς τρόπον ὥστε εἰς τὸ διάστημα, χιλίων ἔτων, θὰ ήτο αἴφνης χειμών, καὶ εἰς τὸ ἔτος τὸ ἡμερολόγιον τὸν Αὔγουστον θὰ ἐδεικνυετο διεύρισκεται.

"Ο πάπας τοῦ διοίου νὰ ἔχετε τὴν εὐχήν, κατὰ τὸν μεσαίωνα ἐπρόσθετε δέκα ἡμέρας εἰς τὸ Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον, διὰ νὰ ἐπιβραδύνῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ χρόνου κατὰ δέκα ἡμέρας εἰς τὸ ἡμερολόγιον, ἀλλὰ ἔκαμεν λάθος, καὶ ἀντὶ εἰς τὸ Ιουλιανὸν ἡμερογιόν νὰ προσθέσση δέκα ἡμέρας οὗτος ἀφήρετε ἀπ' αὐτὸ δέκα ἡμέρας.

Εἰς μίαν ἡμερομηνίαν, δηλαδὴ εἰς 24 ὥρας, ἐπρόσθετε 10 ἡμερομηνίας· αἱ διποῖαι κάμνουν 240 ὥρας, δέκα ἡμέρας. Ο ἀνθρωπος

αύτός τοῦ Θεοῦ φαίνεται δὲν ἔγνωριζε νὰ λογαριάζῃ. Καὶ ἀντὶ νὰ προσθέσῃ 240 ὥρας εἰς τὸ τρέχον ἔτος ἀφήρεσεν ἀπὸ τὸ τρέχον ἔτος 240 ὥρας, 10 ἡμέρας τοῦ ἡμερολογίου, ἐκ τοῦ λάθους, τὸ δποῖον ἔκαμε νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον 10 ἡμέρας, ἀλλὰ μόνον ὡς ἡμερομηνίας εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ἡμερομηνίας τοῦ Ιουλιανοῦ ἡμερολογίου.

Ο πάπας καὶ λόγῳ τῆς προχωρημένης ἡλικίας του. Ήτο συγγνω. στὸς διὰ τὸ σφάλμα του τοθτο. Οι κατὰ καιροὺς δύμως ἔνθερμοι τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ὀπαδοί, ὡς τοῦ μόνου δρθοῦ ἡμερολογίου, τὸ δποῖον ύπηρξεν εἰς τὸν κόσμον ἔως σήμερον εἶνε κατὰ τὸ δὴ καὶ κοινῶς λεγόγενον, διὰ τὰς . . . ἐμποροπανηγύρεις.

Τοῦ γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου οὗτοι οἱ ἔνθερμοι ὀπαδοί καὶ ἑδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ εἰς ἄλλας χώρας παντοῦ, μολονδτί, οὗτοι συνήθως εἶνε μαθηματικοί, ἐπίσης οὗτοι εύρισκουν σωστόν, δτι τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐπρόσθεσεν ἀκόμη τρεῖς ἡμέρας εἰς τὸ ἡμερολόγιον διὰ τοῦ ἔξης ἀκατανοήτου αὐτόχρημα καὶ πάλιν τρόπου ἀντὶ τῆς προσθέσεως τριῶν ἡμερῶν εἰς τὸ ἔτος, ἔκαμεν ἀφαίρεσιν τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τὸ ἔτος. Ἐπὶ τρεῖς συνεχεῖς αἰώνας τρία δισεκτα ἔτη, τὰ δποῖα ἔχουν 366 ἡμέρας εἰς τὸ ἡμερολόγιον, τὰ ἔκαμε νὰ μη εἶνε ἔτη δισεκτα, ἀλλὰ νὰ ἔχουν 365 ἡμέρας.

Θοῦ, Κύριε, φυλακῇ τῷ στόματί μου καὶ τεῖχος περιοχῆς περὶ τὰ χειλη μου, ἀλλὰ δταν τὸ ἔτος ἀφ' ἑαυτοῦ δισεκτον ἔχει 366 ἡμέρας καὶ τὸ κάμη κανεὶς 365 νὰ ἔχῃ ἡμέρας, αὐτὸ δὲν λέγεται πρόσθεσις, εἶνε ἀφαίρεσις μιᾶς ἡμέρας αἰώνιως ἀπὸ τὸ ἔτος.

Τὸ Δευτερονόμιον εἶνε δτι τὸ ἔτος ἐπὶ πλέον μίαν ἡμέραν ἔχει κάθε διακόσια ἔτη καὶ δτι, διὰ νὰ προσθέσῃ τις μίαν ἡμέραν εἰς τοῦ ἡμερολογίου τὰς ἄλλας ἡμέρας, πρέπει νὰ προσθέτῃ εἰς τὸ ἔτος μίαν ἡμέραν κάθε 200 ἔτη. Δηλαδὴ νὰ ἔχῃ τὸ ἔτος δισεκτον, δχι 366 ἡμέρας ἀλλὰ 367 κάθε δύο αἰώνας. Ἐνῷ δὲ τὸ Δευτερονόμιον 1800 π. Χ. ἀνεκαλύφθη, τοῦτο ἀνεκαλύφθη καὶ 1800 ἔτη ἀπὸ τῆς Ἰδρύσεως τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου, τὸ Δευτερονόμιον τρεῖς αἰώνας καὶ ἡμισυ κατόπιν, ήτοι κατὰ τὸ ἔτος 1452 π. Χ. δ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, διάδοχος τοῦ Μωυσέως δ δποῖος δταν εὑρήκε τὰς ἐννέα φωνητικὰς ἡβας καὶ ἕγραψεν εἰς τὸ γήρας αὐτοῦ καὶ τὸν Δεκάλογον, τὰς δέκα ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, δ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ἀνεκάλυψεν δτι δντως τὸ ἔτος ἔχει κάθε διακόσια ἔτη δισεκτον μίαν ἡμέραν ἐπὶ πλέον, δ δποῖα δύμως ἡμέρα ἀπὸ τὸ ἔτος λείπει ἐκ τῶν τακτικῶν ἐκλείψεων τοῦ ἡλίου δύο αἰώνων καὶ πρέπει εἰς τὸ ἡμερολόγιον νὰ προστίθεται κάθε δύο αἰώνας. Τὸ Δευτερονόμιον εἶνε τὸ πέμπτον βιβλίον τῶν 40 τῆς Ἀγίας Γραφῆς τῆς δποίας τὸ ἔκτον βιβλίον εἶνε δ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ. "Ο, τι δὲ κάθε δύο αἰώνας εἰς τὸ ἡμερολόγιον πρέπει νὰ προστίθεται χρόνος μιᾶς

νέας ήλιασκής ήμέρας, τούτο καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων χριστιανῶν τὸ ἐπαληθεύει :

«Οὐδὲ βάζουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκούς παλαιούς», λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τὴν ἀλήθειαν, ἥτις ἀπηλευθέρωσε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸ . . . σατανικὸν πνεῦμα, καρδίαν ἀναλύον τῶν Καρδιναλίων εἰς τὴν Ρώμην τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

Καὶ ἡ ἀρχαῖα Ἑλλὰς ἐπτὰ σοφούς εἶχεν, ἡ Ρώμη δῆμος κανένα. Σόλων δὲ τῶν Ἀθηνῶν ὁ νομοθέτης, ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ρώμη δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Σόλωνος 600 π. Χ. ἀπὸ τὰς ἀρχαῖας Ἀθήνας ἔλαβε διὰ πρώτην φοράν τὸ ἡμερολόγιον, ἀλλὰ εἰς πίνακας 10 μηνῶν, διὰ νὰ γράψῃ τοὺς ἄλλους δύο πίνακας τῶν μηνῶν τῆς Ισημερίας ἡ Ρώμη μόνη της συμφώνως πρὸς τὸν χρόνον τοῦ ἡλιακοῦ ἐπ' αὐτῆς ἔτους ὠριαίως ἀπὸ τῆς μιᾶς Ισημερίας τοῦ ἔτους εἰς τὴν ἄλλην εἰς δώδεκα τοῦ ἔτους μῆνας τῆς Ρώμης.

Ἐθεσε δὲ 600 π. χ. ἔξω τοῦ Καπιτωλίου ἡ Ρώμη, τὸν νόμον αὐτῆς τοῦ ἡμερολογίου τῶν 12 πινάκων τῆς νομικῆς. Τὸν νόμον εἰς τὸν νόμον πάντες οἱ ἄλλοι νόμοι —ἀστικοὶ καὶ μὴ —κρέμανται καὶ οἱ προφῆται, οἱ πρὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ναζωραίου φυτεύσαντες τὰς ἡλιακάς ἐκλείψεις εἰς τὸν αὐτὸν νόμον. Οἱ προφῆται, οἱ πρὸ τοῦ Σωτῆρος φυτεύσαντες προφῆται τὰς ἡλιακάς ἐκλείψεις καὶ ἐπαληθεύσαντες τὸ Δευτερονόμιον, καθ' ὃ ἡ γῆ χάνει μίαν ἡλιακὴν ἡμέραν κάθε δύο αἰῶνας ἐκ τῶν ἐκλείψεων τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς σφαίρας τῆς γῆς Σ/Φ ἀεὶ δρᾶς, σφαίρας τῆς γῆς, γ' εἰς (ὅρος).

Στῇθι. Σ' Τ' ἡ Θ', δ' ὅλη ὡς κατὰ Γ', δ' β' αἰών, καὶ ἡ. Σελήνη Σ ε' λύνει, κατὰ φέραντα Αἴλωμ, ἀεὶ λω Μ'.

Τὸ ωρολόγιον τοῦ ἔτους τῶν ἡμερῶν (365 καὶ 6 ώρας), ἀν τοῦ ἔτους εἶνε τὸ ἡμερολόγιον, τούτο εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους ἔχει τὸ χρῆμα μέτρον τοῦ πλούτου, δ' ὅποιος εἶνε δύο εἰδῶν. Εἶνε κινητὸς δ' πλούτος διὰ τὰς δισοληψίας διὰ τοῦ ἡμερολογίου, εἶνε καὶ ἀκίνητος.

Οἱ κινητὸς δὲ πλούτος ἀποτελεῖται ἀπὸ τὰς ἐννέα μονάδας τῶν ἀριθμῶν του, διὰ τῆς ἀξίας δὲ τούτων, εἶνε τῶν ἀρχαίων δ' αὔρδος, δ' κινητὸς πλούτος δ' θησαυρός, θ' εἰς αὔρδος, δ' θησαυρός.

Ἐπίσης μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Λυκούργου, 884 π. χ., οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχον νομίσματα, δι' αὐτοὺς δ' θησαυρός, δ' κινητὸς πλούτος, ἐκ τῆς χρήσεως αὐτοῦ ἦτο τὸ μόνον ὑπάρχον χρῆμα μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Λυκούργου, τοῦ δποίου ἡ ἐποχὴ προηγήθη κατὰ δύο αἰῶνας περίπου, τῆς ἐποχῆς τοῦ νομοθέτου τῶν Ἀθηνῶν Σόλωνος 600 π.χ.

Εἰς τὴν νομοθεσίαν δὲ αὐτοῦ εἰς τὴν Σπάρτην δ' Λυκούργος ὑπῆρξε νομοθέτης μονόφθαλμος. "Εβλεπε τὸν νόμον τῶν 12 πινάκων δπως, ἀτυχῶς, άλος δ' κόσμος τὸν βλέπει σήμερον, ως πρὸς τὸ ἔνα τῆς γῆς ἡμισφαίριον, καὶ ἐπομένως καὶ αὐτὸς —δπως οἱ ἀστρονόμοι δὲν τὸ γνωρίζουν σήμερον— δὲν ἔγνωριζεν δτι οἱ μῆνες ως πρὸς τὰ

δύο τῆς γῆς ήμισφαῖρα εἶνε μόνον ἔξ, καὶ γίνονται 12 μόνον δι' ἔκαστον τῶν δύο ήμισφαῖρών χωριατά.

Ἐπειδὴ δὲ θ' εἰς αὔρός, διθησαυρός, καὶ, θ' Ἰσεύς, Θησεύς, διθησεύς ύπηρξεν διὰ τὰς Ἀθήνας διπρῶτος Ἰσεύς τῆς ἀξίας μεταξὺ τοῦ κινητοῦ καὶ ἀκινήτου πλούτου τῶν πολιτῶν τῆς πόλεως 1250 π. χ.

Α' θ' εἶναι, αἱ Ἀθῆναι, ἐκτίσθησαν ὑπὸ τοῦ Θησέως, διόποιος περισυνέλεξε πάντας τοὺς κατοίκους τῆς Ἀττικῆς εἰς ἕνα ἅστυ, Ἀθῆνας δινομάσας τοῦτο, οἱ Κρῆτες ναυτικοί, οἱ Παλλαντίδαι, οἱ Παλλαντιδαῖοι, εἶχον τὴν Ἀθηνᾶν παρθένον σύμβολον θρησκευτικὸν διὰ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ τῶν Ἀθηνῶν ἅστυ εἶχον ίδρυσει τὴν ἔορτὴν τῶν Παναθηναίων πρὸς τιμὴν τῆς Ἀθηνᾶς παρθένου, σύμβολον τῶν οἴκων τῶν ναυτικῶν τούτων, διὰ τοὺς διποίους ἡ παρθενία ἥτο τὸ πρωταρχικόν ἐκ τῶν ἔθιμων τῶν ἥθων τῆς "Ιδης, ἀκόμη ἐπὶ Μίνωος τοῦ νομοθέτου, 1300 π. χ.

Θ' α' λεῖς, διθαλῆς, ἥτο εἰς τῶν ἐπτά σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, διθαλήσιος, κατήγετο ἐκ τῆς Μιλήτου ἀποικίας τῆς "Ισης εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, θ' α' λεῖς, ἐκ κοιλίας μητρός ἐπειδὴ ἥσαν καὶ ἐννεαμήνου κυήσεως εἰς τὴν φυσικὴν νομοθεσίαν τοῦ κόσμου τοῦ νόμου τῶν 12 πινάκων. Ὁ ἀνθρωπος εἰς τὸν νόμον τοῦτον διπώς διοίνος καὶ διτοῖς εἶνε προϊόντα τῆς γῆς κυήσεως ἐννεαμήνου.

Ἐπὶ Μίνωος τοῦ νομοθέτου διοίκογενειακός θησαυρός τῶν θυγατέρων μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γάμου των, ἥτο ἡ παρθενία, διὰλλος διὰ τοὺς Παλλαντιδαίους θησαυρός ἥτο διχαλκός, (χ' α', λ' οἰκῇ ώς) διχαλεακός, χαλκός. Ἐπειδὴ εἶχον τούτου τὰς πλάκας τὰς διποίας μεταχειρίζοντο ως ἔξωτερικὸν τῶν πλοίων των περίβλημα, τὰς αὐτάς πλάκας μετεχειρίζοντο διὰ τὴν γραφήν τοῦ ἡμερολογίου:

Ἐκ τῆς νομοθεσίας δὲ τοῦ Μίνωος οὗτοι δὲν ἔγνωριζον μόνον διτοὶ τὸ ἡλιακὸν ἔτος ἔχει εἰς τὴν γῆν 365 ἡμέρας, ἔξ ὥρας, διλλὰ καὶ τοῦ εἰς τὸ ὁρολόγιον τῶν ἡμερῶν του τὸ ἔτος ἔχει τὰς ἔξ ὥρας του αὐτάς.

Αἱ ἡμέραι τοῦ ἔτους εἶνε παρθένοι, ἔχουν 24 ὥρας, διλλὰς ὥρας δὲν γεννοῦν. Ἐπομένως αἱ αὐταὶ εἰς τὸ ἡμερολόγιον ἡμερομηνίαι κατ' ἔτος δὲν ἔχουν εἰμὴ 24 ὥρας, πῶς, λοιπόν, ἡ γῆ κατ' ἔτος ἔχει καὶ ἔξ ὥρας; Αὐτὸ εἶνε ἄλυτον πρόβλημα, διλλὰ διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν μόνον. Οἱ ἀρχαῖοι ἔγνωριζον πῶς τὸ ἔτος ἔχει ἀκόμη τὰς ἔξ ὥρας αὐτάς. Πλὴν δὲ τοῦ Ὄμηρου, τὸ ἀναφέρει καὶ ἡ Ἀγία Γραφή, διπώς διὰ ἀναφέρει τοῦτο καὶ τὸ ἡμερολόγιον τὸ χριστιανικόν, χρεῖ στ' ἡ α' Ν' εἰκὼν, δηλαδὴ εἰς τὸ στ' ἀνήκει ἡ α' Ν' εἰκὼν τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἡτις, διπώς ἐνθυμεῖσθε, εἰς τὴν Γέννεσην τοῦ κόσμου—βιβλίον τῆς Ἀγίας Γραφῆς πρῶτον—ἀναφέρει διτοὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἥτο σκότος καὶ εἰπεν διθεός καὶ ἐγένετο φῶς. Φ' ώς φῶς. Ἀλλὰ Β' ἀπτει Τ' Ιστοῦ ἡφ-α' νοῦ, Ἱωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἡ φωνή, Φ' δ' Ν' διτοὶ εἶνε τὸ 500

δηλ. τὸ Φ' εἶνε καὶ τὸ Ν', τὸ 50, βούντος (β' ὄντος) ἐν τῇ ἐρήμῳ.. ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωάννου, ἡ φ.-α' Ν'Ν'ού. Αἱ ἔξ δραι τὰς ὁποίας ἐπὶ πλέον ἔχει τὸ ἔτος, τὰς ἔχει τοῦτο ἐπὶ ἔλαττον. Ἐκ μιᾶς αὐτοῦ τὸ ἔτος γενέσεως εἰς ἔκαστον αὐτοῦ ἔξαμηνον ἔχει 3 ὥρας, τὰς ὁποίας δὲν ἔχουν τοῦ ἔτους τὰ ἡμερονύκτια, ἀφ' οὗ αὐτὰ εἶνε εἰκοσιτετράωρα.

Τὸ Ν' εἶνε τὸ 50 καὶ δύο Ν' τὸ ἔκατόν, ἡ δλη ἐπιφάνεια τῆς γῆς τὰ ἔκατόν ἔκατοστά της (ἡ φ. α' Ν' Ν' ού) δὲν ἔχουν τὴν πρώτην ἡῶν ἡτις ἀρχίζει τρεῖς ὥρας εἰς τὴν διακεκαυμένην ζώνην προτοῦ εἰς τὴν ἄλλην γῆν νὰ (ἔξ εἰναι Ρ' εἰσι) ἐκημερώσῃ (β' ἀπτει ἰστοῦ) κάθε ἔξαμηνον πάντοτε ἀπὸ ἔκαστου ἔαρος ἴστορειαν δύο φοράς τὸν χρόνον Φ' Ν' φωνὴ βούντος (β' ὄντος) ἐν τῇ ἐρήμῳ, συμφώνως πρὸς τὸ ἡμερολόγιον, χριστιανικόν, χρεῖ στ' ἡ α' Ν' Εἰκών, ἡ πρώτη Εἰκών οὗτω διὰ τοῦ 50, εἰς ὥρας στ', ἔξ τὸ ἔτος.

III.

ΟΥΡ Σ' ΔΙΔΟΜΕΝ

'Η ιστορία ἀναφέρει δτι ἡ πρώτη τύπωσις ἀργυροῦ νομίσματος εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα ἐγένετο εἰς τὴν Αἴγηναν 869 π. χ.

'Η σύστασις δὲ τῶν Ἐφόρων (ἐφ' ὅρον) ἐπὶ τοῦ νομίσματος εἰς τὴν Σπάρτην ἐγένετο 760 π. χ. εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας ἡ σύστασις τῶν δεκαετῶν ὀρχόντων διὰ τὸν ἔδιον σκοπόν, ἔλαβε χώραν 745 π. χ.

Kai 753 π. χ. ἐν Ἐφέσῳ (ε' φ' ἔσω) πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν κτίζεται ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος, ἡτις καὶ ὑπὸ τῶν Ἀσιατῶν ἐλατρεύετο ὡς μῆτηρ ἐπὶ τῆς γονιμότητος τῶν καρπῶν, τῶν προϊόντων τῆς γῆς ζώων καὶ ἀνθρώπων. "Οταν ἐπομένως 1070 π. χ. εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας ἐπισυνέβη ὁ θάνατος τοῦ Κόδρου τελευταίου βασιλέως τῶν Αθηνῶν, καὶ ἡ σύστασις ὀρχόντων διὰ βίου, νομίσματα δὲν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτὴν πόλιν, τὴν δποιαν ὁ Θησεὺς ὁ τοῦ Αἰγέως—ή ιστορία ἀναφέρει ἐπίσης—συνοικεῖ τοὺς τὴν Ἀττικὴν σποράδειν κατοικοῦντας εἰς ἐν ἄστυ καὶ μιαν πόλιν, Ἀθήνας αὐτὴν δνοιμάσσας. 'Ὑπῆρχον δμως εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας νομίσματα ἐπὶ Σόλωνος ὁ δποῖος ἐκαλεῖτο, ὡς γνωστόν. Κοδρίδης, ἐπειδὴ κατήγετο ἐκ τοῦ τελευταίου βασιλέως τῶν Ἀθηνῶν, ἐκ τοῦ Κόδρου, ὁ δποῖος κατήγετο ἐκ τῆς "Ιδης, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Παλλαντιδαίων ναυτικῶν ἐκ τῆς "Ιδης εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας.

'Η Ἀρτεμίς δὲ ἡτο θυγάτηρ τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ ἀδελφὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ πατρὸς τῆς Ιατρικῆς, τῆς δποίας ἀδελφὴ εἶνε ὁ ἐπισιτι-

σμὸς τοῦ ἀνθρώπου, διὰ νὰ μὴ ἀσθενῇ, ὁ δὲ Ἀπόλλων ἡτοῦ υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ὁ δποῖος ἡτοῦ θεὸς τῆς θαλάσσης, ἐπειδὴ ἡ διὰ θαλάσσης καὶ τῶν ἀρχαίων λαῶν ἐπικοινωνία δὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὸ ποτε ἄλλον, εἰμὴ εἰς τὴν καλήν των ἐπισίτισιν.

"Ἐπειδὴ δὲ τοῦ ἀνθρώπου ἡ καλὴ ἐπισίτισις πρῶτον γίνεται πνευματική, δὲν ἡτοῦ μόνον δὲ Σόλων εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ δὲ Θαλῆς ὁ (θ' α' λεῖς) δὲ Μιλίσιος, μιλεῖ, ισεῖ οἶος. . . τὴν φυσικὴν νομοθεσίαν τοῦ κόσμου ἀπὸ Μίνωος τοῦ νομοθέτου αὐτῆς, 1500 π. Χ.

"Ἀπὸ ποιὸν ἀλλού θὰ ἔγεννατο ἡ θεὰ (θ' ἔδι) τῆς σοφίας Ἀθηνᾶ, δὲν δὲν ἔγεννατο ἀπὸ εὐθείας ἀπὸ τὴν σοφὴν κεφαλὴν τοῦ Διός, πατρὸς θεῶντε καὶ ἀνθρώπων.

"Ἄν δὲ ἡ Δῆμητρα (δεῖ μήτηρ),, ἡ Δημήτηρ, ἡτοῦ θεά τῆς γεωργίας ἡ "Ἄρτεμις ἡτοῦ θυγάτηρ τοῦ θεοῦ τοῦ φωτὸς Απόλλωνος, ἀδελφὴ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἐπειδὴ ἡτοῦ, ἐλατρεύετο, διὰ τοῦτο, ὑπὸ τῶν γυναικῶν, ἡ "Ἄρτεμις θεά τῆς γονιμότητος καὶ τούτων. Καὶ διὰ νὰ εἶνε ἡ κύησις αὐτῶν αἰσία ἐννεάμηνος.

"Ἡ θεά τοῦ ἔρωτος ἔξι ἄλλου, Ἀφροδίτη δὲν εἶχε μείνει. Ἄγαμος. Ἡ "Αφροδίτη ἡτοῦ ἀνεξάρτητος. Δὲν εἶχε πατέρα αὐτῆς τὸν Δία, εἶχεν δῆμος ὡς θεά τοῦ ἔρωτος σύζυγον εἰς τὰ κέρδη καὶ εἰς τὰς ζημίας τὸν κατηραμένον τοῦ Διός υἱόν, τοῦ δποίου ἡ ὑπαρξίας ἔχωλαινε εἰς τὴν ἀπὸ Διός θεογονίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν "Ιδην, εἰς τὴν Κρήτην, ἥτις ἔγέννησε τὸν Μίνωα νομοθέτην τοῦ κόσμου εἰς τὴν Εύρωπην.

Τοῦ Διός δὲ ἀδελφὸς δὲν εἶνε δὲ Ποσειδῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ δὲ Πλούτων εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, δὲ Πλούτων εἰς τὸν ἄδην, εἰς δὲ τὴν γῆν δὲ ἀποκτῶν πλούτου θεὸν ἔχει τὸν "Ηφαιστον, θεὸν τῆς μεταλλουργίας τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, τῶν θησαυρῶν αὐτοῦ.

Μὰ τὸν Δία, δεῖ οἴα, μολονότι δὲ ἀπὸ Διός δὲ "Ηφαιστος ἡτοῦ δύσμορφος καὶ χωλός, ἔξι ὅλων τῶν θεῶν, ἡ "Αφροδίτη τούτου εἶναι σύζυγος εἰς τὰ κέρδη καὶ εἰς τὰς ζημίας τοῦ συζυγικοῦ βίου εἰς τὴν ζωὴν, εἰς τὸν ἔρωτα τῆς γυναικὸς πρὸς τὰ πλούτη, διὰ τοῦ ἔρωτος αὐτῆς, διὰ τοῦτο ἄλλως τε, καὶ ἡ γυνὴ – τὸ πρῶτον αὐτῆς ἀμάρτημα εἶνε καὶ τὸ τελευταῖον αὐτῆς ἀμάρτημα – δὲν θέλει τὸ γῆρας. Καὶ ἀποκρύπτει διὰ τοῦτο τὰ ἔτη τῆς ἡλικίας αὐτῆς, ἀκόμη καὶ δταν αὕτη εύρισκεται εἰς τὸν παράδεισον τῆς νεότητός της.

Εἰς τὴν μινωϊκὴν δὲ αὐτὴν κλεΐδα τῶν δέκα ἀλφαβητικῶν διπλῶν ἀριθμῶν τὴν δποίαν ἀνεκάλυψα, καὶ ὡν ἡ κρούσις εἶνε φωνητική, εἰς τοὺς δρους τῶν λέξεων τῶν δνομάτων, "Αφροδίτη σημαίνει δτι εἰς τὸ πρῶτον Φ' αὐτη εἶνε διττή. "Ἡ θεά τῶν ἔρωτων πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ὑμεναίου εἶνε, ἀλλὰ καὶ τοῦ πλουσίου ὑμεναίου διὰ τοῦ ἔρωτος ἡ "Αφροδίτη, ἥτις εἶνε εἰς τὸ ἔτος διττή αἰωνίως εἰς τὸν κόσμον οὗτω: Α' Φ' Ρ' διττή, "Αφροδίτη.

'Ο δφις διάτο ἔτος, δ' Φ' εῖς (δρος) εἶνε καὶ περιτυλίσσει τὸ μῆλον τῆς. "Οπως δὲ δ' δφις κατ' ἔτος ἀλλάσσει δέρμα, καὶ γῇ ἔτος ἀλλάσσει.

'Αλλὰ καὶ διὰ τοῦ σχῆματος αὐτοῦ ἀκόμη τὸ Φ παριστᾶ τὸ μῆλον τῆς σφαιρας τῆς γῆς, εἰς ἥν ἡ Ἀφροδίτη, α' Φ', Ρ' διττή, διότι τὸ Ρ' εἶνε τὸ ἑκατὸν τοῦ αἰῶνος.

'Ο μὴν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς δὲν ὑπάρχει εἰς τὰς τέσσαρας ἐποχάς τοῦ ἔτους του, εἰμὴ ἐπὶ τῶν δύο πέμπτων τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. Δηλαδὴ δ' μὴν εἰς τὰς τέσσαρας τοῦ ἔτους ἐποχάς, δὲν ὑπάρχει παρὰ εἰς τὰ 40 ἑκατοστά (εἶνε τὰ 2]5) τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἢ εἰς τὰ 200, τὰ Σ', πεντακοσιοστά, τὸ Φ' εἶνε τὸ 500, ἢ εἰς τὰ Κ' τὰ εἴκοσι πεντηκοστά, τὸ Ν' εἶνε τὸ 50. Τὸ 40 εἶνε τὸ Μ'.

Καὶ οὗτω Μ' ἥν, μήν, καὶ, Μ' ἥν, μήν, δτα (δ Τ') αύρου, κινητοῦ, Φ' δ νός, φῶνος τοῦ Μινωταύρου ὑπὸ τοῦ Θ' ἡ σέως, ὑπὸ τοῦ Θησέως, δ' δποιος δταν ἔξιθεν οὗτω νικητῆς τοῦ Κνωσσοῦ (Κ' νῷ Σ' δςιου) Λαβυρίνθου, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του τὴν Ἀττικήν, Α' Τ' Τ' οἰκεῖν, δπως θὰ ιδωμεν, ἐκ τῶν θυγατέρων Μίνωας τοῦ νομοθέτου, τοῦ ἡμερολογίου δ Θ' ἡ σεύς, δ Θησεύς, ἐκράτησε μόνον τὴν Φαίδρα, Φ' δει δρᾶ, τὴν δὲ Ἀριάδνην, ἥτις εἶχε δώσει πρὸς αὐτὸν τὸν μίτον (Μ' ἥτον) ἄφησε εἰς τὴν Νάξον (Ν' ἕξον) εἰς τὸν Διόνυσον (δύο Ν' ἵσον) πατέρα θεόν, π' θ' αἰών τοῦ βυτίου (β' Τ' οἴου)

Καὶ ἡ θεά, θ' ἔφη, τῶν δφεων, δ Φ' αἰών, εἶναι τοιχογραφία, ἥτις ἀνευρέθη εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Κρήτης Κνωσσόν, εἰς ἥν δ Μίνωας ἔζησε, νομοθέτης τούτων, δ λῶ αἰών, δλων...

Καὶ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σωτήρος δ "Ἐλλην ἐκ τῆς α' Μ' α' ΣΣ' οἰας, Ἀμασσείας τοῦ Πόντου γεωγράφος τῶν 'Ραββῶν, Ρ' α' β', β' αἰών, Στράβων, Στ', 'Ραββῶν, Στράβων, τοῦ δποιου ἡ μήτηρ ἦτο ἐκ τῆς Κνωσσοῦ, εἶνε διὰ τῶν κειμένων του φωνητικῶς εἰς τὴν κλεῖδα μου δ δδηγός τῆς ἀρχαίας αὐτῆς πόλεως τῆς Κρήτης, ἥτις ἐγέννησε εἰς τὴν Εύρωπην νομοθέτην τοῦ Μίνωα, Μ' ἥν νῷ α'

'Η'Ελλάς δὲν ἀπέκτησεν ἄλλους σοφούς πλὴν τῶν ἐπτὰ αύτῆς σοφῶν τοὺς δποιους εἶχε π. Χ. ἐπὶ Σόλωνος, ἀπέκτησεν δμως αύτη πολλοὺς φιλοσόφους τῆς σοφίας τῶν ἐπτὰ σοφῶν.

'Η 'Ρώμη δὲν ἀπέκτησε σοφούς, οὔτε φιλοσόφους. Δὲν εἶχε δὲ ἡ 'Ρώμη οὔτε θέατρον ἄλλον τοῦ ἐλληνικοῦ, διότι τὰ θεατρικά εἰς αὐτὴν ἔργα ἤσαν τὰ ἐλληνικά, καὶ ἀν ἀκόμη ταῦτα ἔγραφοντο εἰς αὐτὴν, καὶ δνδματα προσώπων ἐλληνικά εἶχον, καὶ ὑποθέσεις ἐλληνικάς.

Οὔτε θρησκείαν ἄλλην τῆς ἐλληνικῆς ἡ 'Ρώμη ἀπέκτησε. "Οταν ἡ 'Ελλάς εἶχε τὴν θρησκείαν τοῦ Διός, τὴν θρησκείαν τοῦ Διός εἶχε καὶ ἡ 'Ρώμη, δταν δὲ ἡ 'Ελλάς ἡσπάσθη τὴν θρησκείαν τοῦ Σωτήρος, ἡσπάσθη αὐτὴν καὶ ἡ Ρώμη.

'Εαν δὲν ἔγωσε ἐαυτὸν δ Σωτήρ, δὲν ἔσωσε δμως καὶ τὴν Ρώμην.

Διότι διὰ τοῦ Σωτῆρος, ἡ Ρώμη διὰ νὰ σωθῇ, θὰ σωθῇ μόνονδιὰ τῆς σοφίας τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων.

Τὴν ἐποχὴν δὲ τοῦ Σόλωνος καὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, διεδέχθη ὁ πρῶτος τῶν τριῶν τραγικῶν ποιητῶν τῆς Ἑλλάδος, ὁ Αἰσχύλος, ὁ ὅποιος ἐγεννήθη 525 π. Χ., τὸ ἔτος τῆς καταστροφῆς τοῦ φαραΐκοῦ βασιλείου εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας εἰς ἀς προηγουμένως 560 π. Χ. ἤρπασε τὴν ὑπερτάτην ἀρχὴν δι Πεισίστρατος. Διὰ τοῦ φωνητικοῦ δὲ σχηματισμοῦ τοῦ δνόματός του, ἔργον τούτου ἴστορικὸν ὑπῆρξε νὰ γραφούν εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας τὰ δμητρικὰ ἔπη, διὰ τῆς περιουλλογῆς τῶν κατορθωμάτων τῶν ἡρώων τῆς δμητρικῆς ἐποποίιας.

Ἡ ἐπανάστασις δὲ τῶν Αἰγυπτίων κατὰ τῶν Περσῶν βιοηθουμένων ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἐνῷ ἐγένετο τὸ 463 π. Χ., δύο ἔτη κατόπιν, ἥτοι κατὰ τὸ ἔτος 461 π. Χ., ὁ θησαυρὸς τῆς Δήλου, αἱ πλάκες ἐκ καθαροῦ χρυσοῦ ἐφ' ὁν εἶχε γραφεῖ δι νόμος τῶν 12 πινάκων τῶν μηνῶν τοῦ ἔτους τῆς νομικῆς ἡφυσικῆς νομοθεσίας τοῦ οἰκοδόμου, μεταφέρεταιεἰς Ἀθήνας συνεργείᾳ τοῦ Περικλέους. Προηγουμένως δύως 486 π.Χ. εἰς τὸν γενόμενον εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας ποιητικὸν διαγωνισμὸν ἐβραβεύθη ὁ ποιητὴς Αἰσχύλος, διότι οὗτος εἶχε γράψει τρεῖς λέξεις, αἱ ὅποιαι ἥσαν «τὰ καίρια λέγειν» δηλ. τὰ κυριώτερα δταν γράφη τις νὰ λέγῃ.

Κατόπιν δὲ τοῦ γεγονότος τούτου καὶ κατὰ τὸ ἔτος 469 π. Χ. ἡ ἴστορία ἀναφέρει ὅτι ἥτο ἡ ἄμιλλα τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλέους περὶ τοῦ βραβείου τῆς τραγῳδίας, τὸ ὅποιον ἔλαβεν ὁ Σοφοκλῆς, διότι εἶπεν οὗτος «τρεῖς (διὰ νὰ γράψω) λέξεις, τρεῖς ἡμέρας εἰργάσθην».

Καὶ τοῦτο, διτὶ καὶ τῶν τραγῳδιῶν τὰ κείμενα ὑπὸ δύο δρους γραμμένα περιέχουν τὴν φυσικὴν νομοθεσίαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν κόσμον, καὶ δπως δὲν ἥτο εὔκολος ἡ κατανόησις τούτων διὰ τῶν πρώτων δρων τῆς γραφῆς των, οὕτε διὰ τοὺς ἀρχαίους, ἢν δὲν ἥσαν οδοτοι τῶν κειμένων τούτων οἱ εύρεται τῶν πρώτων δρων, οἱ ὅποιοι ἥσαν οἱ πρῶτοι δροι 40 διπλοὶ τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου. Εἰς τὸν Πλάτωνα ὑπάρχει ἡ φράσις «οὕτε εὐρετής, οὔτε μαθητής», διότι τῶν ἀρχαίων κειμένων (ῶς ταῦτα ἥσαν γραμμένα ὑπὸ δύο δρους, δπως δ "Ομηρος καὶ πάντα τὰ ἄλλα ἀρχαία κείμενα, ἀκόμα καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον) ἢν δὲ ἥτο τις δ εὐρετής, δὲν ἥδυνατο νὰ γείνῃ τούτων καὶ μαθητής.

Οἱ δὲ Πυθαγόρειοι πᾶν ἄλλο ἥσαν παρὰ παράλογοι, δταν οὗτοι ἔλεγον ὅτι δ οὐρανὸς εἴνε ἡ ἀρμονία καὶ δ ἀριθμός, διότι δ οὐδρῷ νός, εἴνε ἡ ἀρμονία τοῦ σύμπαντος κόσμου καὶ δ ἀριθμός τῶν ἀστέρων αὐτοῦ. "Αν δὲ δ νοῦς ἔβλεπε τὸν ἀριθμόν, πρός τι καὶ δ Πυθαγόρειος τούτων πίνακε, πίνακε διπλοῦς, δν δ εἰς πίνακεδ πίνακτῆς ἀρμονίας, ἥς δν ἀνεκάλυψα τὸν πίνακα καὶ δίδω ἄλλο.

“Οταν δὲ αἱ Ἀθῆναι ἔπεσαν πνευματικῶς καὶ κατόπιν τῆς ἀκαταστασίας ἡτις ἐπηκολούθησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου ἐν Βαβυλῶνι, β' α', β' λω Ν', οἱ στωϊκοί, στ' ὁ οἰκεῖ, φιλόσοφοι, δὲν ἤδυναντο νὰ ἀντεπεξέλθουν εἰς τὰς προλήψεις καὶ εἰς τὰς Ιδέας, αἵτινες ἐμάστιζον τὸν ἀμόρφωτον ὄχλον, ἐλλείψει τῶν ἀρχόντων, οὓς εἶχεν ἀποδεκατίσει ὁ πόλεμος καὶ ὁ λοιμός. Εἰς τὰς Ἀθῆνας παντὸς εἴδους ὑπῆρχον ἄνθρωποι, ἀκόμη δὲ καὶ Ἰνδοί, οἱ δποῖοι, μὴ δυνάμενοι νὰ ἐπιστρέψουν; εἰς τὴν χώραν των, ἥρχισαν νὰ αὐτοκτονοῦν καὶ νὰ παρασύρουν καὶ τοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ δὲ οἱ στωϊκοὶ φιλόσοφοι προσεπάθησαν διὰ τῶν στοϊκῶν των σοφιστιῶν νὰ δξύνουν τὴν κατάστασιν διὰ νὰ παραγίνη καὶ παύσῃ, ἐξ αὐτῶν ἐπίκουρος τῶν ἔχόντων προδιάθεσιν αὐτοκτονίας, ἥλθεν δ... Ἐπίκουρος, δ δποῖος δημοσίᾳ ἐπίσης ἐκήρυττεν ὅτι δὲν πρέπει τις διὰ τῆς βίας νὰ ἀποτρέπῃ τοὺς θέλοντας νὰ αὐτοκτονήσουν.

Εἶνε δύνηρόν, ἔλεγε, νὰ τυραννήται τις ἐν τῇ ζωῇ καὶ τὸ καλλιτερον ποὺ ἔχει νὰ κάμῃ, εἶνε ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτήν, δσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον διὰ νὰ παύσουν τὰ βάσανά του.

Οἱ καλοὶ θεοὶ, ἔλεγε, δι' αὐτὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἔχουν δώσει ἔνα μόνον μέσον διὰ νὰ ἔρχεται ἄθελα εἰς τὸν κόσμον, ἀπὸ πολλήν των δμως καλωσύνην, ἀπειρα εἰς τὸν ἄνθρωπον ἔδωκαν τὰ μέσα νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ζωήν του...

Εἰς τὴν πόλιν δὲ ἐκ τῆς ἀκαταστασίας αὐτῆς ἐπωφελούμενα καὶ τὰ κακοποιὰ στοιχεῖα ἀπεγύμνουν τὴν νύκτα τοὺς διαβάτας εἰς τὰς δδούς, καὶ δὲν ἐτόλμα, κανεὶς νὰ ἔξελθῃ τὴν νύκτα ἀν δὲν ἔφερε μεθ' ἐσυτοῦ καὶ τὸν φανόν του.

Κατ' ἑκείνην δὲ τὴν ἐποχὴν εἶχεν εἰς τὰς Ἀθῆνας ἔλθει καὶ ὁ Διογένης, δ δποῖος (ὅπως ὅλοι οἱ πρὸ αὐτοῦ "Ἐλληνες φιλόσοφοι") ἦτο ἀυτόφωτος, ἐπειδὴ δὲ παρετήρησε τὴν ἔλλειψιν τῶν αὐτοφώτων εἰς τὴν πόλιν αὐτήν, εἰς τὴν δποίαν πάντες οἱ κάτοικοι ἥσαν αὐτόφωτοι ἀπὸ φόβον καὶ μόνον κατὰ τὴν νύκτα εἰς τὰς δδούς τῶν Ἀθηνῶν, δ Διογένης ως εἶνε γνωστόν, ἐπαρουσιάσθη τὴν ἡμέραν ἀνὰ χεῖρας κρατῶν τὸν φανόν αὐτοῦ, πρὸς ἀναζήτησιν ἀνθρώπου, ἐννοεῖται, αὐτοφώτου...

Ο πατήρ τοῦ Διογένους ἦτο Τραπεζίτης, δ δὲ Διογένης κατὰ τὴν νεότητα του ὑπῆρξε καὶ δ ἴδιος τραπεζίτης πλησίον τοῦ πατρός του, ως ἀναφέρει τοῦτο ἡ Ιστορία, διότι καὶ διὰ τοὺς ἀρχαίους δὲν ἦτο εὔκολος ἡ φιλοσοφία, δι' αὐτὸν καὶ δ Σωκράτης, Σ', δ κρατεῖς, παρακαλῶ, ἔλεγε, «γηράσκω ἀεὶ πολλὰ διδασκόμενος».

Ἴδού δμως ἡ Ρόδος, ἴδού καὶ τὸ πήδημα...

Εἶνε δὲ εἰς τὸ δνομα τῆς Σαλώμης, Σ' α' λω Μ' εἰς (δρος), δπως ἐπίσης εἶνε εἰς τὸ δνομα τῆς Σαλώμης : Σ' α' λω μειοῖς... Τὸ πρωτον Σ', δ λύω (τῶν 200 ἑτῶν) μειοῖς, ἐλαττώνεις τοῦτο, δταν εἰς τὸ

ἡμερολόγιον τὸ ἔτος δὲν τὸ ἔχεις νὰ εἶνε εἶνε δίσεκτον (κάθε 200 ἔτη) νὰ ἔχῃ 367 ἡμέρας, τοῦτο εἰς τὴν δόδον τοῦ διπλοῦ αἰῶνος του οὗτω διὰ ἕκτον (δίσεκτον) εἰς τὸ ἡμερολόγιον.

Δηλαδὴ κάθε 200 ἔτη δταν εἰς τὸ ἡμερολόγιον δὲν θέτης ξαν ἔτος αὐτοῦ δίσεκτον διὰ νὰ ἔχῃ ἡμέρας τοῦτο 367 εἰς τὴν δόδον τῶν ἔτῶν τοῦ διπλοῦ αἰῶνος, τοῦ ἔτους πᾶσαι αἱ ἡμερομηνίαι ἡ μία τῆς ἄλλης ὑπερπηδοῦν εἰς τὸ ἡμερολόγιον, καὶ διὰ τοῦ ἡμερολογίου αἰώνιως τὸ ἔτος φέρουν ταχύτερον μίαν ἡμέραν κατ' ἔτος.

‘Η δόδος τοῦ διπλοῦ αἰῶνος, εἶνε ἡ Ρ' δόδος (τὸ Ρ' εἶνε τὸ ἑκατόν) εἶνε ἡ Ρ' δόδος, εἶνε ἡ Ρόδος.

‘Ιδοὺ ἡ Ρ' δόδος, ἡ Ρόδος, ίδοὺ καὶ τὸ πήδημα. Τὸ πήδημα, τὸ δποῖον ἡ κάθε τοῦ ἔτους ἡμερομηνία εἰς τὸ ἡμερολόγιον κάμνει καὶ ἡ μία τὴν ἄλλην ὑπερπηδᾷ· καὶ πᾶσαι τοῦ ἔτους αἱ ἡμέραι κάθε 200 ἔτη χορεύουν οὕτω τὸν χορὸν τῆς δυάδος τοῦ Ρ', τὸν χορὸν τῆς Ἡρωδιάδος διὰ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς Σαλώμης.

‘Η Ρ' δόδος αὐτὴ εἰς τὰ ἀρχαῖα γράμματα δτι εἶνε ἡ... Ρόδος Καὶ περὶ τούτου ούδεμία ἀμφιβολία.

Εἶχε τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος Α' Π' δ λωδ λων νός. “Ἐν ἐκ τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ ἀνθρωπίνου νοδὸς τοῦ κόσμου, τοῦ δποίου τῆς νομοθεσίας κρατεύεις, Μίνωος τοῦ νομοθέτου διύλος Κρατεύεις, διὰ τοῦτο εἰς τὴν Ρ' δόδον, τὴν Ρόδον εἶχε μεταβῆ. Καὶ λησμονήθη οὕτως εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν ἀρχαίαν μυθολογικὴν παράδοσιν τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου.

‘Ιδοὺ δὲ ἡ Ρ' δόδος, ίδοὺ καὶ τὸ πήδημα τῆς μιᾶς ἡμέρας κάθε 200 ἔτη τοῦ ὑπερπηδήματος τὸ δποῖον ἀποφεύγει τις. Εἰς τὸ ἡμερολόγιον, ἐννοεῖται τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους του. “Οταν εἰς τοῦτο κάθε 200 ἔτη τὸ ἔτος δίσεκτον ἔχει 367 ἡμέρας.

‘Αλλὰ καὶ διότι τοῦ κόσμου τούτου ἀπὸ Δαβίδ (πατρὸς τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος διατάξεις 1004 π. Χ. ἔκτισε τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας τοῦ ἡμερολογίου τούτου), ἐν Ἱεροσολύμοις διὸ Σωτὴρ τοῦ κόσμου δὲν θὰ εἰσήρχετο (κρατῶν τῆς γραφίδος αὐτοῦ τὸν κάλαμον) ἐπὶ Πώλου, Π' ὅλου, δινου, (δι ! νοῦ ! δινου) ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν Ιερῷ Σ' δι λεῖ μειοῖς... Καὶ μετὰ κλάδων βαῖων ἐγένετο δεκτός διότι τοῦ Κύριου ἐν Ἱεροσολύμοις, ἐν Ιερῷ Σ' δι λεῖ μειοῖς, μετὰ κλάδων (Κ λ' α' οιδών) β' δει αἰών, βαῖων...

‘Ο διπλοῦς δὲ αἰών απὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἐπειδὴ ἡρχίζειν ἀπὸ τῆς Ισημερίας τοῦ φθινοπώρου, εἰς αὐτὴν δὲ εἶχε τεθῇ ἡ 1η Σεπτεμβρίου ἀπὸ τῆς δποίας τὸ ἔτος ἐβραϊκὸν καὶ σήμερον ἀρχεται τὸ ἔτος ἐκκλησιαστικόν, διὰ τοῦτο εἰς τὰ Ιερά Πατριαρχεῖα Π' α' τρια, ἀρχῆ α' Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν 1ην Σεπτεμβρίου κατ' ἔτος ἔχομεν τὴν ἐορτὴν τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους,,

τὴν ἔορτὴν τοῦ Ἰνδικτιῶνος, ἡν δεῖ κτεῖ δ νός, ἀποκτᾶ, δ νοῦς, Ν' οὖς, ώς ἀνωτέρω, διὰ τοὺς ναούς, Ν' α' οὖς, τοῦ Κυρίου (τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ ἔτους ἡμῶν) Σωτῆρος Ναζωραίου, Να' ζ' (52) ὥριαίου, διὰ τοῦ ναοῦ (Ν' α' οὐ) τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἡς δ ναὸς (Ν' α' ώς) εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἶχε γίνει δυτικός, διότι δ Κωνσταντίνος — παλαιολόγος — κατεῖχε τὸ μυστικὸν (Μ' εἰς Τ' εἰκῶν). Δὲν παρέδωσεν δύμας τοῦτο οὕτε εἰς τοὺς φράγκους. Ἐπροτίμησε τὸν θάνατον, Θ' α', Ν' α' ὅτιαν, δ νοῦ, ὄνου . . . ὅτων κ. τ. λ., πράξας τὸ ἀντίθετον παρ' διι δ Ἰησοῦς (Ι' εἰς οὖς) ἐπραξεν δ Σωτῆρ.

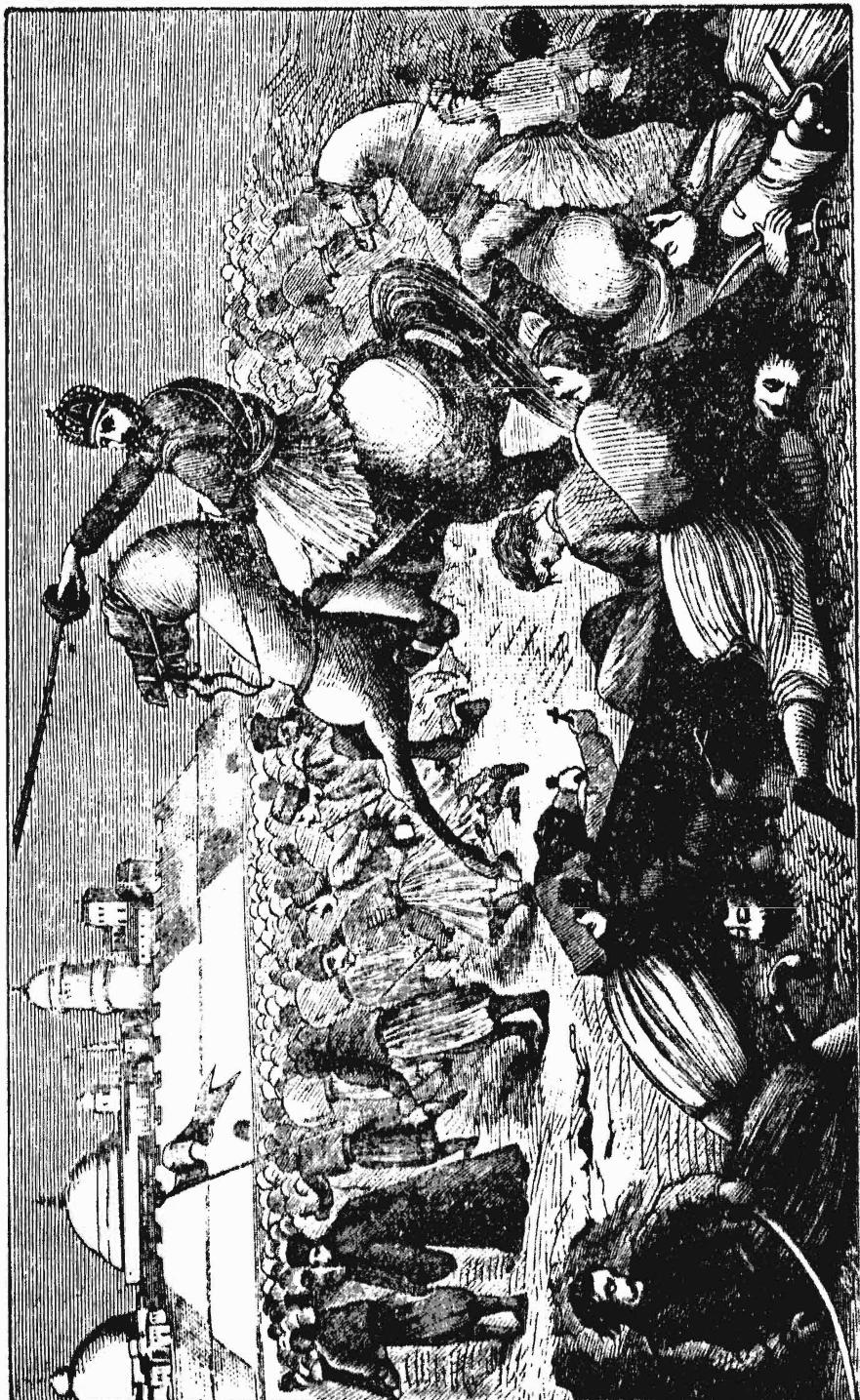
“Οταν τὸ ἔτος κάθε 200 ἔτη ἔχει, δίσεκτον, ἀντὶ 366 ἡμέρας 367 καὶ κάθε 200 ἔτη δὲν τηρήται τοῦτο (τὸ ἔτος νὰ ἔχῃ 367 ἡμέρας) εἰς τὸ ἡμερολόγιον πᾶσαι τοῦ ἔτους αἱ ἡμέραι εἰς αὐτὸ ἔρχονται κατὰ μίαν ἡμέραν κατ³ ἔτος ταχύτερον αἰώνων.

Δηλαδή, κάθε δύο αἰώνας εἰς τὸ ἡμερολόγιον πᾶσαι αἱ ἡμερομηνίαι ύπερπηδοῦν ἡ μία τὴν ἄλλην. Εἰς τὸ ἔτος ἔρχονται βόλτα, χορεύουν αὗται οὕτω τὸν χορὸν τῆς δυάδος τοῦ Ρ', τοῦ διπλοῦ αἰώνος, διότι τὸ Ρ' εἶνε τὸ ἑκατόν. Καὶ αἱ ἐπομένως ἡ δυάς τοῦ Ρ', εἶνε ἡ σκληρά ἡ Ρ' δυάς, τῆς δόπιας θυγάτηρ ἡ Σαλώμη, Σ' α' λω Μ' οὗτω, διότι τὸ Σ' εἶνε τὸ 200 τῶν δύο αἰώνων, δπως ἡ Ρ' δυάς, ἡ δυάς τοῦ ἑκατόν εἶνε τὸ αὐτὸ 200 ἐπίσης.

Τὸ 200 τῶν Σ' (τῶν 200 ἔτῶν) κατὰ τὰ δποῖα ἡ γῇ ἐπειδὴ μίαν αὐτῆς ἡμέραν πλήρη ὥριαίως χάνει ἡλιακὴν τοῦ ἔτους τὸ ἡμερολόγιον πρέπει νὰ εἶνε κάθε δύο αἰώνας δίσεκτον δηλ. νὰ ἔχῃ 367 ἡμέρας, διαφορετικὰ εἰς τὸ ἡμερολόγιον αἱ ἡμερομηνίαι μία τὴν ἄλλην ύπερπηδοῦν, καὶ τὸ ἔτος φέρουν εἰς τὸν αἰώνα κατὰ μίαν ἡμέραν ταχύτερον κατ³ ἔτος.

Καὶ εἰς τὸ ἡμερολόγιον αὗται χορεύουν οὕτω τὸν ἀσεμνον τῆς Σαλώμης, Σ' α' λω μειοῖς Χ δρον, χορὸν τῆς θυγατρὸς τοῦ πρώτου Ἡρώδου, ἡ Ρ' Ιδού: Εἶχεν ἀπ' αὐτοῦ, ὅπο τῆς ἀναρήσεώς του εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἰουδαίας 44 π. Χ. ἀρχίσει δ αἰών ἀπὸ τὴν Ρώμην ἱτις κατεῖχε καὶ τὴν Ἰουδαίαν 44 π. Χ. καθὼς καὶ τὴν Κνωσσόν, τὴν Ἐλλάδα, τὴν Αἴγυπτον, τὸ Βυζάντιον, τὴν Ἰσπανίαν, πάσας τὰς χώρας τῆς δυτικῆς Εύρωπης, τὸν κόσμον δλόκληρον. Καὶ τῆς συζύγου τούτου Ἡρωδιάδος ἦτο θυγάτηρ ἡ Σαλώμη, Σ' α' λω Μ', τῶν 40 πρώτων δρων τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου, τὸ Μ' εἶνε τὸ 40).

Αὐτὸ εἶνε τὸ Σ' δ λω ἐμὸν (Σολομών), δταν δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1453 ἐξ ἐφόδου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ ἄλωσις ἐγένετο ύπὸ Μωάμεθ τοῦ Β', — κατὰ τὴν 29ην Μαΐου — δ δὲ αὐτοκράτωρ Κωνσταντίνος δ Παλαιολόγος ἐπεσε μαχόμενος ἀνδρείως, καὶ συναπωλέσθη μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ Γραικο - ρωμαϊκὸν βασίλειον, εἶνε Ιστορικὸν γεγονός δτι εἶπεν οὕτος: Οὐ Σ' διδομεν τὴν πόλιν (Π' ὅλην) κοινῇ γάρ γνώμη αὐτοπροαιρέτως ἀποθανομμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν.

„ . . . ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΟΥ ΣΟΙ, Σ' ΔΙΔΟΜΕΝ· ΚΟΙΝΗ ΓΑΡ ΓΝΩΜΗ
ΑΥΤΟΠΡΟΑΙΡΕΤΟΣ ΑΠΟΘΑΝΟΥΝΤΕΝ ΚΑΙ ΟΥ ΦΕΙΣΟΜΕΘΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣΗΜΩΝ...“

Ἡ ποφαστατικὴ δὲ τοῦ μινωῖκου ἡμερολογίου τὸ ὄποιον ἀνεκάλυψα χρῆσις εἶνε ἐν Τροίᾳ (τοῖς οἷα εἴνε τὰ ἡμερολόγια), ὁ χρῆσις, Χ Ρ' ἵσεις Χρύσης, λερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος, Θεοῦ τοῦ φωτὸς τοῦ ὄποιον τοῦ πατὴρ ὁ Ποσειδών, θεὸς τῆς θαλάσσης, ἡτις κατέχει τὰ 3)4 τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ἡμερολογίου τῆς Ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν δὲ ἔπων εἶνε ἡ εἰκόνη, ἐκπονηθεῖσα ἐν Βιέννῃ 1817.

Κατὰ τὸν Ὅμηρον, οὗτος εἶχε δύο θυγατέρας. Τὴν Χρυσηῆδα, (χρεῖ Σ' οἶδα) καὶ τὴν Βρυσηῆδα, (β' ρ', ἵσει οἶδα).

ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Ο ΙΕΡΕΥΣ ΧΡΥΣΗΣ

Στ' ξιφα νός, στέφανος· Εἶνε ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ λερέως στέφανος στ' ἔφωνος, στέφανος, διότι οἱ μῆνες εἶνε στ', ἔξ, ὡς ἀνωτέρω, εἰς τὴν ἀνὰ χεῖρας χρῆσιν τῶν.

Στέφανος Ζος. Ἐχει ταῖς τέσσιαις τοῦ ἔτους ἐποχαῖς Ταινίας ἥγνωμένιας εἰς τὰς δύο λισημερίας. Εἰς τὸν ἀργυρότοξον τοῦ Ἀπόλλωνος στέφανον, διὰ τὰς 30 ὥρας τοῦ ἔτους, διότι τὸ ἔτος ἔχει 364 ἡμέρας εἰς τὰς 52 αὐτοῦ ἐβδομάδας καὶ ἀκόμη 30 ὥρας· ἥτοι: μίαν ἡμέραν ἔξ ὥρας, τῆς χρῆσεως τοῦ ἡμερολογίου, τοῦ ὄποιον τὰ ἡμερονύκτια ἐπὶ τῶν 80 ἔκατον τῶν τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς εἰνε 300, δηλαδὴ 150 ἡ ἀνατολή, ἀνὰ Τ' ὁ λεῖ (Τ' εἰνε τὸ 300) καὶ 150 ἡμερονύκτια ἡ δύσης. Εἰς τὴν διάρκειαν όμων τῆς ἡμέρας νοῦ ελκοσιτετραώρου ἡ γῆ ἔχει 300 ἡμερονύκτια τὰ ὄποια ὀριστίως ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ τὰ 300 εἰνε τὸ ἐν τῷ φωτὸς τοῦ ἀλλού Τ' φῶς· τάφρος καὶ τῶν σοφῶν, διότι οὗτοι τὸ ἀγνοοῦν. Οὐκ ἔστι τούτων ἐν τῷ φέδει μετάνοια ἔνθα σιωνίως οὕτω διάνως ζυγιστῆς τοῦ χρόνου τοῦ ἔτους τῶν ψυχῶν, διὰ τοῦ ἔτους τῆς γεννήσεως καὶ τοῦ θανάτου αὐτῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

I.

“ΟΥΔΕΝ ΑΝΕΓ ΘΗΣΕΩΣ. . . ,”

Οι ἀρχαῖοι δὲν εἶχον μόνον τοὺς ἄθλους τοῦ Ἡρακλέους, ἀλλά εἶχον οὐτοι καὶ τοὺς ἄθλους τοῦ Θησέως, δὸποῖς, ὅπως ἀναφέρει ἡ μυθολογία τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου, δὲν ἦτο μόνον τοῦ Ἡρακλέους συγγενής, ἐν πολλοῖς, Π., δὲ λεῖς, ἦτο οὐντροφος τοῦ Ἰδίου δ Θησέως, διὰ τὸν δόποιον καὶ ἡ παροιμία «Ούδεν ἀνευ Θησέως, θ' Ισέως.» Ἡ Μήδεια τούτου δὲ ὑπῆρξε ἡ μητριά. Καὶ τοῦτο διότι Μ' ἡ Ιθιά, ἡ Μήδεια, Μ' δεῖ οἴτα διά τὴν περιγραφὴν τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου διὰ τοῦ νόμου τῶν δώδεκα πινάκων τοῦ ἥλιακοῦ ἔτους, εἰς τὸν δόποιον ἡ Μήδεια, Μ' ἡ Ιδία ἦτο τοῦ θ' Ισέως ὡς ἦτο ἐπόμενον ἡ μητριά, Μ' τρία οἴτα, διότι τὸ Μ' εἶνε τὸ 4^ο) καὶ ἡ τρία Μ', δηλαδὴ τρία 4^ο), Μ' ἐν ἔφυς, Μέμφις, καὶ, δύο, Μ' “Ιδης, δ. . . Διομήδης, εἰς ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ Ὀδυσσέως δ δεῖ Σ' Σ' ἔως, διὰ τοὺς Ἀργείους, ἀργεῖ οὖς, βασιλεύς, βάσει λ' εὗς καλδές.

Οι ἡ ἄθλοι, θ' λεῖ τοῦ Θησέως, τοῦ θ' Ισέως, εἶνε, ἄθλιοι, ἀθ' λύει, οἱ ἄθλοι. Ἐνταῦθα δὲ δὲν θὰ περιγράψω πάντας τοὺς ἄθλους & θ' λεῖ οὖς, τοῦ θ' Ισέως, δὸποῖς ἐτιμώρησε τὴν ἀπανθρωπίαν τοῦ Προκρούστου.

Ἡ ήθολογία τοῦ Μ' (μὴ ἡθολογία) ἀναφέρει δτι δ Προκρούων πρό - κρουστος οὔτος, τὸν δόποιον δ θ' Ισεὺς ἐτιμώρησε, τοὺς πάντας ἔθετεν ἐπὶ κλίνης, τῆς δόποιας ἀν οὐτοι κατὰ μῆκος αὐτῆς. . . ἐπερίσσευον, δ Πρόκρουστος ἀπέκοπτε τὸ περιττὸν μέρος τοῦ σώματος αὐτῶν ἀν δὲ τοῦτο ἦτο ἐλλιπέστερον καὶ κοντότερον, ἐπέτεινεν αὐτὸ μετά βίας, διὰ νὰ χορτάσῃ τὴν κακὴν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν.

Εἰς τὴν μυθολογίαν, ἡθολογίαν τοῦ Μ' τοῦ Προκρούστου ἡ κλίνη Κ δὲ λύνει, τὸ ἀγνωστὸν λύνει. Ὁ θ' Ισεὺς δὲ τὴν ὡς ἀπανθρωπίαν αὐτὴν τοῦ Προκρούστου ἐπειδὴ ἐτιμώρησε, ἐπριξε καλῶς, διότι καὶ σήμερον οἱ Πρό κρουστοι, Πρό κρουστοι εἶνε, μὲ αὐτὰ ποῦ λέγουν. Τοὺς πάντας οὐτοι θέτουν εἰς τὴν κλίνην καὶ ἐπ' αὐτῆς τοὺς ἀφίνουν παραλυτικούς, Γ' ἄρα λεῖ Τ', ἡ Κ' οὖς. Καὶ ἐκ τοῦ Σωτῆρος τὸ φῶς: «Ἄρον τὸν Κράββατόν σου καὶ περιπάτει», ἐπειδὴ καὶ Κράββατος Κ' Ρ' Σ' α' β' α' ώτός σημαίνει. . . δ αἰώνιν ἀγνωστος, δτι εἶνε Κ' Ρ' α' β' (τὸ ἀγνωστὸν εἰς τὸν αἰώνα) β' ώτός, οἱ δύο μῆνες (ἔξευγμένοι) ποῦ ἔχουν τὴν Ισημερίαν διὰ τοὺς δέκα ἄλλους μῆνες, εἰς ε' β', εἰς πέντε ζεύγη. Διαφορετικά δὲν εύρισκεται πῶς ἐπὶ τῆς γῆς δ χρόνος τοῦ ἔτους αὐτῆς ἔχει, καὶ διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, ειμὴ διὰ τῆς ἀπανθρωπίας τοῦ Προ-

κρούστου εις τοῦ δποίου ἡ ἀνθρωπότης τὴν ἐποχήν, ἔχει ἐπανέλθει.
"Εχει χάσει τὸν μπούσουλα, τοὺς πάντας θέτει ἐπὶ κλίνης καὶ κυττά-
ζει νὰ συμβιβάσῃ τὰ ἀσυμβίβαστα. Δὲν ἡμπορεῖ ν' ἀνακαλύψῃ ἐπ'
ἀκριβῶς τὸν χρόνον τοῦ ἔτους δτι εἰνε 7 πρῶτα λεπτά, 12 δευτέρα.
Καὶ τοῦτο διότι αὕτη προσπαθεῖ τὸ Σ' ὅμμα, τὸ σῶμα ἑκάστου διπλοῦ
αἰῶνος νὰ κάμῃ σῶμα τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ χρόνου τῶν
ἐκατὸν ἑτῶν αὐτοῦ, πρᾶγμα ἀδύνατον, διότι 7 πρῶτα, 12 δεύτερα διὰ
τοὺς παραστικούς Π' ὥρα λεῖ, Τ' ἢ Κ' οὖς ἀποτελεῖ τούτων τὸν
μόνον, ποῦ ἔχουν ἀνάγκην διὰ νὰ περιπατήσουν, Κ Ρ', ε' β', β' α'
ώρων... Κρέββατον!.. .

Δηλαδὴ τὸ ἄγνωστον εἰς τὸν αἰῶνα (τὸ Κ εἰνε τὸ ἄγνωστον καὶ
τὸ Ρ' ὁ αἰών) εἰνε πέντε διπλοῦν (ε' β') οἱ πέντε διπλοῖ μῆνες, βίᾳ (β'
α') διότι οἱ δύο πρῶτοι μῆνες ποῦ ἔχουν τὴν Ισημερίαν. . . εἰνε β' α'
εις ἔνα μῆνα καὶ οἱ δύο, ἀφ' οὗ κάθε ἔξι μῆνες καὶ αἱ δύο Ισημερίαι
εἰνε σύγχρονοι. Τὸ στ' εἰνε τὸ ξ. Στ' ὁ εἰκὼν, τῶν στωϊκῶν. . .

'Ἐκ τῶν στωϊκῶν, στ' ὁ εἰκὼν, ήτος καὶ δ Ζήνων, δ δποίος εις τὰς
ἀρχαίας Ἀθήνας δταν πλέον δὲν ὑπῆρχον οἱ ἀρχοντες, οἱ δποίοι ήσαν
αὐτόφωτοι σημιτικῆς καταγωγῆς ἀνθρωποι, δ Ζήνων τὴν ἀστρονομίαν
εις τὸν δχλον (διὰ νὰ διδάξῃ) ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν. «Κίνησις δὲν
ὑπάρχει», διότι κίνησις δὲν ὑπάρχει εις τὰς ούρανίας τῆς ἀστρονομίας
ἐπὶ τῆς γῆς ἀποστάσεις: α' Π' ὁ στ' στάσεις.

'Ἐνῷ δὲ δ Ζήνων, ζ' ἔνων, οὕτω τὴν ἀστρονομίαν ἐδίδασκε διὰ
τοῦ χρόνου τοῦ ἡλιακοῦ αὐτῆς ἔτους καθορίζων οὐτος εἰς 52 ἑβδο-
μάδας, ζ' ἔνων (τὸ ζ' εἰνε τὸ 7) ἑκάστην τοῦ ἔτους ἑβδομάδα εἰς 52 ἔνων εἰς
26 ζεύγη ἑβδομάδων, πρᾶγμα τὸ δποίον δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὰς με-
ταξὺ τῶν ούρανίων σωμάτων ἀποστάσεις, καὶ ἐπειδὴ οὐτος ἔλεγεν
δρθδς δτι τὸ στερέωμα τοῦ χρόνου δὲν κινεῖται, μένει πάντα τὸ
αὐτό, ἔλεγεν δρθδς δτι «Κίνησις δὲν ὑπάρχει».

'Ἐπειδὴ δὲ εις τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας δ Ζήνων ἐδίδασκε δημοσίᾳ,
μετέβη δπως ἀκούσει τοῦτον καὶ δ Διογένης, δ δποίος ἦτο φιλόσοφος
κινητικός, καὶ ἐπειδὴ ἦτο τοιοῦτος, ἔξηνέστη δταν ἥκουσε τὸν Ζήνωνα
νὰ λέγῃ δτι «Κίνησις δὲν ὑπάρχει».

'Ηγέρθη καὶ ἥρχισε νὰ περιπατῇ. Ήως κίνησις δὲν ὑπάρχῃ ὡ! Ζή-
νων! κινοῦμαι, περιπατῶ.

'Ο Διογένης ἐπειδὴ ἦτο κυνικός ἔιτραξε τοῦτο. Κυνικῶς, καὶ μόνον
διὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὸν Ζήνωνα, Ζ' ἦν νῷ α', δ δποίος ἔγνωριζεν
δτι δ Διογένης ἦτο φιλόσοφος περιπατητικός καὶ ὡς τοιοῦτος ἐγίνετο
κινητός κινητικός, ἀφ' οὗ εις τὸ δνομα τούτου εις τὴν γενικήν αὐτοῦ
γραμματικήν πιστιν δύο γένη οὖς, διὰ τὸ οὖς μόνον εἰνε δύο τὰ
γένη: δ χρόνος (γένους ἀρσενικοῦ) καὶ ἡ ὥρα (γένους θηλυκοῦ), ἀλλὰ
εις τὴν πραγματικότητα, δτι εἰνε δ χρόνος εἰνε καὶ ἡ ὥρα, ἄλλη κίνη-

σις δὲν ύπάρχει, εἰμὴ ἡ ύπάρχουσα αἰωνίως εἰς τὰ Ἑλληνικά γράμματα, εἰς τὸ δόνομα τοῦ μόνου κυνικοῦ φιλοσόφου τῆς ἀρχαὶς Ἐλάδος Διογένους: δύο γένη οὖς, ἡ ὥρα, δὲ χρόνος. Ὁ Κρόνος δοτεῖ ἐγέννησε Δία, δεῖ οἴα καὶ τὴν "Ἡβῆν αὐτοῦ, ἡτις εἶνε ἡ ... "Ἡρα, πρὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἡρακλέους: "Ἡρα κλέους, καὶ τοῦ Θ' ισέως τοῦ Θησέως... συγγενοῦς καὶ συντρόφου τούτου ἐν πολλοῖς, Π', δ λεῖς,

II.

"ΤΗΕ ATHENAERUM,,

Δηλαδὴ οἱ ἀρχαῖοι ἐγνώριζον τὴν ἀστρονομίαν καὶ ἐδίδασκον αὐτὴν διὰ τοῦ στερεώματος τοῦ χρόνου τοῦ ἔτους αὐτῆς. Καὶ ὅχι δπως σήμερον τὴν ἀστρονομίαν, δσοι δὲν τὴν γνωρίζουν διδάσκουν αὐτήν. Διὰ τῆς κινήσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τὸ στερέωμα τοῦ χρόνου τοῦ ἔτους: Ζ' εῦς, δὲ Ζεὺς τοῦ χρόνου τῆς Ἐλλάδος ιβ', ἡ "Ἡβη αὐτοῦ. . . . Καθὼς ἐγέννηθησαν ἐκ τῆς Ἐλλάδος εἰς τὴν "Ιδην, 1500 π. Χ.

Εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον ὅταν δὲ πατήρ μου κατὰ τὸ 1984, ἀπέστειλε τὸν ἕνα ἐκ τῶν 12 πίθων τούς δποίους ἀνεῳρεν εἰς τὴν Κνωσσόν, εἰς τ' Ἀνάκτορα Μίνωος τοῦ νομοθέτου τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου διευθυντῆς ἑκτὸς τῆς ἐπιστολῆς τὴν δποίαν ἔγραψε πρὸς τὸν πατέρα μου διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ Λονδίνου τούς «Τάξις» οἵτινες ἔγραφον τὰ ἀκόλουθα κολακευτικά διὰ τὸν πατέρα μου: «Ο κ. Μίνως Α. Καλοκαιρινός, κτηματίας, μεγαλέμπορος καὶ πρόξενος ἐν Ἡρακλειῷ τῆς Κρήτης, εἶχε τὴν εὐτυχῆ ἔμπνευσιν πρώτος ἐν Κρήτῃ νὰ κάμη ἀνασκαφάς καὶ ν' ἀνακαλύψῃ ἐν Κνωσσῷ τ' Ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος.

»'Η ἀνακάλυψις αὐτῇ ύπ' αὐτῷ ἔντελως ἀλλάσσει σήμερον τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀρχαιολογίας, διότι πλουτίζει αὐτὴν διὰ τῆς ἀνακαλύψεως καὶ αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων τοῦ νομοθέτου Μίνωος εἰς τρόπον ὃστε νὰ μὴ δύναται σήμερον νὰ ἀμφισβητηθῇ, οὕτε τούτου ἡ ὅπαρξις Ιστορικοῦ προσώπου, ἀρχαιοτέρου καὶ τῆς δμητρικῆς ἐποποίιας τοῦ βασιλέως τῶν Μυκηνῶν Ἀγαμέμνονος καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαίων Ἐλλήνων βασιλέων τῶν δποίων ἡδη αἱ ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ἔχουν ἀποδείξει τὸ Ιστορικὸν γεγονός τῆς ύπάρξεως τῶν ἀτόμων τῶν εἰς τὰ δμητρικὰ ἔπη.

»'Ο βαυιλέυς τῆς Κνωσσοῦ Μίνως ἐπειδὴ εἶνε δὲ ἀρχαιότερος ἐκ τῶν βασιλέων τῶν δποίων τὰ δνόματα διαλαμβάνει δὲ "Ομήρος, ἡ ἀνακάλυψις τῶν ἀνακτόρων αὐτοῦ εἰς τὴν Κνωσσὸν παρὰ τοῦ κ. Μίνωος Α. Καλοκαιρινοῦ, ἔρχεται σήμερον καὶ ἐπισκιάζει καὶ τῆς Τροίας

τὰ ἀρχαιολογικὰ εύρήματα καὶ τὰ μυκηναϊκά, διότι ἡ μινωϊκὴ ἐποχὴ εἶνε τρεῖς αἰώνας καὶ πλέον ἀρχαιοτέρα πάσης ὅλης ἱστορικῆς ἐποχῆς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Εύθους δὲ κατόπιν τὸ 1887 οἱ «Τάϊμς» ἀπέστειλαν εἰς τὴν Κρήτην καὶ τὸν ἀνταποκριτὴν τῶν κ. Στήλμαν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ οὗτος τὰς ἀρχαιολογικάς τοῦ πατρός μου ἀνασκαφάς καὶ περιγράψῃ αὐτὰς καὶ τὰ ἀρχαιολογικὰ εύρηματά τούτου, ἐκ τῶν Ἀνακτόρων τὰ δποῖα δ πατήρ μου διετήρει κατ' οἰκον, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχε καὶ χωρὸν ἀρκετόν, τὰ πλεῖστα εἶχεν ἀποστείλει εἰς τὰ μουσεῖα Ἀθηνῶν, Ρώμης, Παρισίων, Λονδίνου καὶ εἰς τὸ μουσεῖον τὸ δποῖον δ πατήρ μου εἶχε καταρτήσει εἰς τὴν Χριστιανικὴν Δημογεροντίαν Ἡρακλείου, καθ' ὃσολη η Κρήτη εὑρίσκετο ύπο τὴν Τουρκίαν.

Καὶ δ ἀνταποκριτῆς οὗτος τῶν «Τάϊμς» κ. Στήλμαν ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ πατρός μου τ' Ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος, ἔδειξε δὲ πρὸς αὐτὸν δ πατήρ μου, δλόκληρον τὸ διάγραμμα τοῦ σχεδίου τῶν Ἀνακτόρων καὶ λεπτομερῶς ἔξηγησε πρὸς αὐτὸν τοῦτο, δταν δμως δ ἀνταποκριτῆς οὗτος τῶν «Τάϊμς» κ. Στήλμαν, ἐπέστρεψεν εἰς Λονδίνον ἔγραψεν δτι τ' Ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος τὰ δποῖα δ πατήρ μου ἀνεκάλυψεν εἰς τὴν Κνωσσὸν τὰ ἴδια ἥσαν, καὶ δ Λαβύρινθος. . . Ἰδοὺ δὲ περὶ τούτου τί γράφει δ πατήρ μου:

«Ἡ ἰδέα αὕτη τοῦ ειρημένου ἀνταποκριτοῦ τῶν «Τάϊμς» κ. Στήλμαν εἶχεν ἀπήχησιν μεγάλην, διότι εἶνε γνωστὸν ἡ γιεγάλη ἀνὰ τὸν κόσμον κυκλοφορία τῶν «Τάϊμς». Τῆς πεπλανημένης δὲ αὐτῆς ίδέας τοῦ κ. Στήλμαν ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν δτι καὶ ἀλλοι ἐπίστευσαν δπως αὐτὸς τοῦτο ἐνῷ δ Λαβύρινθος τῆς Κνωσσοῦ ἀπέχει πλέον τῶν 2 χιλιομέτρων τῶν Ἀνακτόρων αὐτῆς, καὶ ἐνῷ καὶ τοῦτο εἶχον ὑποθεξει εἰς τὸν κ. Στήλμαν.

Ἡ ἐσφαλμένη δὲ πληροφορία τούτου, ἔκαμε καὶ τὸν μετέπειτα φίλον μου κ. Ἀρθούρον "Ἐβανς νὰ γράψῃ καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ αὐτὸς σφάλμα τοῦ κ. Στήλμαν εἰς τὸ «Ἀθήναιον» τοῦ Λονδίνου καὶ ύπὸ χρονολογίαν 23 Ἰουνίου 1894 Νο 3478, δτι εἰς τὴν Κνωσσὸν δὲν ὑπῆρχεν ειμὴ δ Λαβύρινθος, ἀλλ' ἡτο οὗτος τὸ ύπ' ἔμοι διανευρεθὲν Ἀνάκτορον ἡ κατοικία τοῦ Μίνωος.

Τόσον δ κ. Στήλμαν δσον καὶ δ κ. "Ἐβανς περιέπεσαν εἰς τὸ αὐτὸς σφάλμα ἐξ αἰτίας δτι ἀμφότεροι δὲν εἶνε ἐγκρατεῖς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων.

»Ἀρχαιολόγος ἀξίας δ κ. Hausselier, ἐταῖρος τῆς Γαλλ. Ἀρχαιολ-Σχολῆς ἐν Ἀθήναις λεπτομερῶς εἶχεν ἐκθέσει τὴν περιγραφὴν τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Μίνωος τὰ δποῖα δ ἴδιος εἶχεν ἐλθῆ εἰς Κρήτην καὶ μετ' ἔμοι ἐπισκεφθῇ, ἐν τῷ περιοδικῷ «Ἐλληνικὴ Ἀλληλογραφία» (Correspondance Hellénique) τοῦ 1880 – 1882, δμοίως δὲ καὶ δ κ.

Ernest Fabricius ἐν τῷ περιδικῷ «Altertheimer auf Kreta IV», καὶ πλειστοῖς ἄλλοι δραχιολόγοι, καὶ εἰς δλας τὰς εύρωπαϊκάς γλώσσας, μή ἔξαιρουμένων καὶ τῶν Σουηδῶν, 'Ολλανδῶν καὶ Ἀμερικανῶν δραχιολόγων.

»"Αγνωστον δὲ παραμένει πῶς δὲ φίλος μου κ. "Εβανς εἶχε περιπέσει εἰς τὸ αὐτὸ σφάλμα μὲ τὸν ἀνταποκριτὴν τῶν «Τάϊμς» κ. Στήλμαν, ἐνῷ ἔγραψε τελευταῖος τῶν δλλῶν (1894), εἰς τὸ «'Αθήναιον» τοῦ Λονδίνου «The Athenaeum», καὶ δέκα δὲ δλα ἔτη ἀπὸ τοῦ ἔτους 1878 τῆς ἀνασκαφῆς ὑπ' ἐμοῦ εἰς τὴν Κνωσσὸν καὶ τῆς ἀνευρέσεως τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Μίνωος τοῦ πρώτου εἰς τὴν Εύρωπην βασιλέως καὶ νομοθέτου τοῦ ἡλιακοῦ ἀρχαίου ναυτικοῦ ἐβραϊκοῦ ἡμερολογίου τοῦ βασιλικοῦ του οἴκου».

Αἱ νεώτεραι δὲ ἀνασκαφαὶ τῆς Κνωσσοῦ, δεικνύουν πρὸ πάντων τὸν πλούτον τὸν δποῖον οἱ "Αγγλοι ἐδαπάνησαν δι'" αὐτάς.

III.

"ΠΟΙΟΝ ΕΙΝΕ ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΚΡΑΤΟΣ,,

"Ἐχει δὲ πλούτος πρὸς τὰ γράμματα σχέσιν, ἀλλ' δὲν ἔχει πρὸς τὴν σοφίαν, ἥτις προέρχεται ἐκ τοῦ πνεύματος τὸ δποῖον δὲνθρωπος ἔχει ἐκ φύσεως. Εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν αὐτὴν ὑπάρχουν τάσσ πλούτη εἰς τὸν κόσμον δσα· εἰς αὐτὸν οὐδέποτε ὑπῆρχον καὶ τόσον ἐγγράμματοι δοσον οὐδέποτε ὑπῆρχον εἰς τὸν κόσμον.

"Ἐν τούτοις δὲ σημερινὸς πολιτισμὸς ἀνὰ τὸν κόσμον ἀγνοεῖ καὶ τοῦ ἔτους τὸν χρόνον ἐπ' ἀκριβῶς. Ωτὶ εἰνε 7 πρῶτα λεπτὰ 12 δεύτερα ἐτησίως εἰς τὸ ἡμερολόγιον, καὶ τὴν χρῆσιν τῆς κανόνικῆς λειτουργίας τούτου, διὰ τοῦ διπλοῦ του αἰώνος θρησκευτικῶς ἀπὸ τῆς Ιεροσεως τοῦ φαραϊκοῦ βασιλείου 3600 π. χ.

"Ἄς ἀνοίξουν τὰ μάτια των εἰς τὰ μεγάλα κράτη οἱ ἡγέται, μόνοι των δὲς μὴ κόπτουν τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς τῶν δλλῶν εἰς τὸν κόσμον.

"Ἡ χρῆσις τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου δὲν εἰνε διεθνῆς μόνον ἀλλ' εἰνε καὶ τοῦ ὑγιοῦς ἐκ χρυσοῦ νομισματος τῶν μονάδων (θ' ἐφν θεῶν) ἡ χρῆσις διεθνῆς διὰ τοῦ ἡμερολογίου θρησκευτικῶς. Εἰς πάσας τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τοῦ ἔτους ἡμῶν τὰς ἡμέρας, κατ' ἔτος αἱ αὐταὶ ὑπάρχουν νομισματικαὶ μονάδες, οταν δὲ αὐταὶ δὲν ὑπάρχουν ἡ κρίσις εἰνε νομισματικὴ καὶ ἀνευ τέλους, ἀλλ' ὑπάρχει καὶ δασφαλῆς τρόπος νὰ ἔξελθῃ τις αὐτῆς· νὰ μὴ διαιροῦνται καὶ αἱ πολιτεῖαι πρὸς ἀπόδητοιν τοῦ πλούτου τῶν ἀτόμων. Πρὸς ἀπόδητοιν τοῦ πλούτου —ἀκόμη καὶ διὰ τῆς ἐπιστήμης— οἱ ἀνθρωποι εἰς τὰς πολιτεῖας διηροῦνται πάντοτε ἀναμεταξύ των ὧσαν νὰ ἐπρόκειτο αἱ

ωνίως νά ζήσουν καὶ ἐπομένως νά ἔχουν ἀνάγκην ἀπόλυτον πάντα τῆς γῆς τ' ἀγαθὰ τοῦ πλούτου ν' ἀποκτήσουν ἄπαξ διὰ παντὸς ἀκόμη καὶ διὰ τῆς βίας.

'Αλλὰ καὶ εἰς τὰς πολιτείας ὁ πλοῦτος τὸν ὅποιον ἐκάστη τούτων κατέχει διὰ νά εὐρεθῇ, πάλιν ὁ ἀριθμὸς τοῦ ποσοῦ τοῦ πλούτου χρειάζεται διαιρέσις διὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατοίκων.

Διὰ νά εὐρεθῇ ὁ πλοῦτος κατὰ κεφαλὴν κατοίκου. Καὶ μεταξὺ τῶν χωρῶν νά φανῇ ποῖα εἰνε ἡ πλουσιωτέρα.

"Οπως ὑπάρχουν ἀστρονόμοι, οἱ ὅποιοι ἀκόμη δὲν γνωρίζουν οὕτε τὸν χρόνον τοῦ ἔτους δτι εἰνε 7 λεπτὰ πρωτα, 12 δεύτερα εἰς τὸ ἔτος τοῦ ἡμερολογίου, δὲν πρέπει νά παραδενευώμεθα δτι ὑπάρχουν καὶ οἰκονομολόγοι ἀκόμη, οἱ ὅποιοι δὲν γνωρίζουν (ὅπως οἱ γλωτσολόγοι τὴν ὑπαρξιν τῶν ἐννέα ἡβῶν) τὴν ὑπαρξιν εἰς ἐκάστην χώραν (πτωχῶν ἡ πλουσίων) τῶν ἑκατὸν χρ. φρ. κατὰ κεφαλὴν κατοίκου τῆς χώρας διὰ νά εἰνε κανονική ἡ ἐτησία νομισματική κυκλοφορία της.

'Ασχέτως δὲ πρὸς τὸ νόμισμα (ἡ κρίσις αὐτοῦ παρέρχεται, 'τὸ νόμισμα ὅμως εἰνε σήμερον πόλεμος οἰκονομικὸς μεταξὺ τῶν κρατῶν) δὲν κάμνει τὸ νόμισμα τὰς χώρας πλουσίας, ἀλλὰ τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ συσσωρευομένου πλούτου τῶν κατοίκων ἐκάστης χώρας.

α') 'Η Ἰταλία εἶχε 40 ἑκατομμύρια πληθυμόν, ἐνῷ τῶν Ἰταλῶν δ πλοῦτος ἦτο 83 δισεκατομμύρια φρ. χρυσᾶ.

β') 'Η Γαλλία εἶχε 40 ἑκατομμύρια πληθυσμόν, ἐνῷ τῶν Γαλλῶν δ πλοῦτος ἦτο 300 δισεκατομμύρια φρ. χρυσᾶ.

γ') 'Η Ἀγγλία εἶχε 40 ἑκατομμύρια πληθυσμόν, ἐνῷ τῶν "Ἀγγλῶν δ πλοῦτος ἦτο 378 δισεκατ. φρ. χρυσᾶ.

δ') 'Η Εὐρωπαϊκὴ Ρωσία εἶχε 100 ἑκατομμύρια πληθυσμόν, ἐνῷ τῶν Ρωσῶν δ πλοῦτος ἦτο 216 δισεκατομ. φρ. χρυσᾶ.

ε') Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εἶχον 90 ἑκατομ. πληθυσμόν, ἐνῷ τῶν κατοίκων αὐτῶν δ πλοῦτος ἦτο 960 δισεκατομ. φρ. χρυσᾶ.

Τῶν κατοίκων δὲ μιᾶς χώρας εἶνε δ πλοῦτος, σ') τὰ κινητὰ καὶ τὰ ἀκινητα, ἡσφαλισμένα αἵτια πυρός. β'). 'Η ἀξία τῶν ἀγρῶν καὶ οἰκοπέδων, γ') τῶν μεταλλείων, δ') τῶν πλοίων, τῶν ἐμπορευμάτων ἐν πλῷ (καθ' ὅδον) καὶ τοῦ μεταλλικοῦ, τῶν σιδηροδρόμων καὶ τῶν ἑκτὸς τῆς χώρας τοποθετήσεων.

Εἰς τὸν κατὰ κεφαλὴν τῶν κατοίκων τῶν πλούτον αἱ πλουσιώτεραι χώραι δὲν εἶνε εἰς τὴν γεωγραφίαν οὕτε αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εἰς τὴν Αμερικήν, οὕτε ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία εἰς τὴν Εὐρώπην πολὺ δὲ δλιγώτερον ἡ Ἰταλία ἡ ἡ Γερμανία, ἀλλ' εἶνε αἱ χώραι αἵτινες πρὸ ἐκατὸν ἔτῶν καὶ πλέον, δὲν ἔχουν ἀγραμμάτους. Τῶν μὴ ἀγραμμάτων αἱ χώραι αὗται, αἵτινες εἶνε ἡ Ὁλλανδία, ἡ Ἐλβετία, ἡ Δανία, ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία, δὲν ἔχουν ἀγραμμάτους καὶ ὡς

πρὸς τὰ δύο γένη τῶν κατοίκων, διότι εἶνε πλούσιαι ἥδη πρὸ αἰώνων καὶ παρέχουν εἰς τοὺς κατοίκους αὐτῶν τὴν ἐκπαίδευσιν δωρεάν καὶ ἐπὶ ἐννέα ἔτη δωρεάν ύποχρεωτικῶς ἥδη πρὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως αἰώνος.

Ἡ Ἱσπανία ἔχει 12 ἑκατομ. ἀγράμμάτους, εἰς τὰ εἴκοσι ἐκ ατομ τῶν κατοίκων τὰ δποῖα ύποτίθεται ὅτι είχεν αὕτη.

“Ο, τι δὲ ὁ βαθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ δὲν εἶνε διὰ τὰς χώρας παρὰ μόνον τὰ γράμματα, τοῦτο φαίνεται ὅταν συγκρίνῃ τις τὴν Σουηδίαν, Ὁλλανδίαν καὶ Ἐλβετίαν, αἴφνης, πρὸς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, εἰς ἀς οἱ ἀγράμματοι, αὐτοὶ οἱ δποῖοι οὔτε ἀνάγνωσιν γνωρίζουν, οὔτε καὶ γραφήν ἐπομένως ύπερβαίνουν τὸ τρίτον ἀκόμη καὶ σήμερον τοῦ πληθυσμοῦ τῆς χώρας αὐτῆς.

Ἄλλὰ καὶ ἡ Κνωσσός πλουσία ναυτική δύναμις ἀν δὲν ἥτο ἐπὶ Μίνωος τοῦ νομοθέτου, ἡ μήτηρ αὐτοῦ Εύρωπη, δὲν ἤθελε τοῦτον γεννήσει εἰς τὴν Κνωσσὸν νομοθέτην τοῦ κέσμου.

Οὔτε δὲλφός τῆς Εύρωπης Κάδμος εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ γράμματα θὰ ἔφερεν εἰς τὴν Βοιωτίαν αὐτῆς ἀν αὕτη δὲν ἥτο γῆ πλουσία εἰς τὴν Ἑλλάδα.

Οὔτε ἐκ τῆς Αιγύπτου (δεῖ οἶα ναὸς) δὲ Δανὸς θὰ ἔπλεεν πρὸς τὸ Ἀργος, ἀν δὲν ἥτο τοῦτο ναυτικὴ πόλις γῆς εύφόρου.

‘Ακόμη καὶ δι πατήρ μου, ἀν δὲν εἶχε νὰ ἔξιδεύῃ, πῶς θὰ ἔφερεν εἰς τὸ φῶς 1878 τ’ Ἀνάκτορα τοῦ νομοθέτου τοῦ κόσμου εἰς τὴν Κνωσσόν !

ΤΙΤΛΟΙ.

“ΙΔΟΥ Η ΡΟΔΟΣ, ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ

Ἡ Ἐπιτροπὴ Ἀπονομῆς Λογοτεχνικῶν Βραβείων κατ’ αὐτὰς συνελθοῦσα ύπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κυρίου διευθυντοῦ τῶν Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν ἀπένειμεν τέσσαρα βραβεῖα ἐκ 3000(δραχμῶν ἔκαστον, ἥτοι ἐν συνδλῷ 12000 δραχμάς.

Εἰς τὴν παροῦσαν μινωϊκὴν κλεῖδα ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη ἔπρεπε νὰ ἀπονήμῃ καὶ τὰς 12000(δραχμάς αὐτὰς διὰ νὰ μὴ αὖται ύπάγουν εἰς τὸν βρόντον (β’ Ρ’ ὄντων), τὸ μὲν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐκτυπώσεως τοῦ ἔργου, τὸ δὲ διότι δι βρόντος (β’ Ρ’ ὄντως) δὲν εἶνε μικρὸν πρᾶγμα. ‘Ἡ ύπ’ ἔμοι γενομένη ἀνακάλαψις — τὴν δποιαν είχον ύποβάλλει εἰς τὴν αὐτὴν Ἐπιτροπὴν — ὅτι δηλαδὴ τὸ Ρ εἶνε διπλοῦν εἰς τὴν κλεῖδα μου αὐτὴν.

Τὸ Ρ’ δὲν εἶνε μόνον διπλοῦν, ίδου ἡ Ρόδος ίδου καὶ τὸ πήδημα ὡς προανέφερον, ἀλλὰ διὰ πᾶσαν Ἐπιτροπὴν τῶν διὰ τεχνῶν τῶν Γραμ-

μάτων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν τεχνῶν ὅπως ζήσει τις εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῶν γραμμάτων): Κ, α' δι' ἐμοῦ (ἀπὸ Κάδμου) ἄγνωστα σήμερον γνωστά γίνονται εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὸ Κάδμος εἰς αὐτὴν εἶχε λάβει σύζυγον τὴν Ἀρμονίαν, ἀπὸ τὸν Δία, δεῖ σία . . .

Εἰς τὴν ἡχητικὴν τῶν λέξεων ἡ μόνη ἀρμονία, ἣτις ἀκούεται εἶνε τοῦ ρῶ.

Ἐλνε τὸ Ρ τῆς ἡττῆς, παράδειγμα δ... Βαλαωρίτης:

— Τι μᾶς θωρεῖς, τὰ φτερωτὰ τὰ ὄνειρα, ποῦ τρέχει, χρυσές, παρηγοριές κ.τ.λ. Θλω—θλω τὸ ρῶ γιὰ ν' ἀκούεται . . .

‘Ο χρυσός, λέγει, πρὸς τὸ μάρμαρον, λέγει δὲ Κ. Δροσίνης, τοῦ δποίου τὸ ποίημα τοῦτο δροσίζει καὶ κάνει παράδεις . . .

— Σ' τὰ πέρατα τοῦ κόσμου ποιὸς ἥλιος λάμπει σὰν ἐμέ; ποιὸ φῶς (Φ' ὧς) ἔχει τὸ φῶς μου:

— Ἔγὼ τὸν κόσμο κυβερνῶ, τὴν ἀσχημιὰ μορφαίνω, ἔγὼ ὀδηγῶ σ' τὰ σκοτεινὰ τοῦ κλέφτη μου τὸ χέρι, ἔγὼ ἀκονίζω τοῦ φονιὰ τὸ δίκοπο μαχαῖρι, ἔγὼ νικῶ τὴν ἀρετὴν, καταπατῶ τὸν νόμον, ἔγὼ ἀγοράζω τὴν τιμὴν καὶ τὴν πουλῶ στὸ δρόμο,—Περίσσεις εἶνε ἡ χάρες μου, καὶ ἡ δύναμίς μου μόνη (κατ' ἐμὲ) τοὺς πάντας . . . φασκελώνει!.. Καὶ έσύ τι κάνεις μάρμαρο; Ἐρωτᾷς ὁ χρυσός. Καὶ τ' ἀπαντῶ ἔκεινο, λέγει δὲ Κ. Δροσίνης. ‘Ο ὑπατος τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν:

— Ἔγὼ σὲ τάφου σκοτεινὰ τὴν δύναμίν σου κλείνω . . .

Δὲν εἶναι δὲ αἰσχος διὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ἡ ἄγνοια τῆς μινωϊκῆς κλειδὸς τῶν δέκα ψηφίων τὰ δόποια εἶνε τὰ δέκα ψηφία: Ι', Κ', Λ', Μ', Ν', Π', Ρ', Σ', Τ', Φ'.

‘Η ἐπικρατοῦσα περὶ τῆς ύπαρξεως τῆς μινωϊκῆς μου κλειδὸς εἰς τὸν κόσμον σήμερον ἄγνοια, εἶνε ἡ μόνη ἀφορμὴ διὰ τὴν δποίαν ἔχει εἰς τὸν κόσμον τῶν γραμμάτων, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν ὡραίων τεχνῶν, ἐπικρατήσει ἡ ἴδεα ἣτις εἶνε ἐσφαλμένη ρίζικῶς, διτὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐφεύρον τὰ γράμματα καὶ τὰς ἐπιστήμας, ἀλλὰ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἡ καλλιέργεια, δὲν εἶνε τούτων ἔργον δῆθεν.

Εἰς τὴν μινωϊκὴν δὲ κλεῖδα τὰ ίωτα, εἶνε δύο: Τὸ Ι' εἶνε τὸ δέκα. Ήττε τὰ δέκα μέρη τοῦ λόγου. Ήττε τὰ δέκα ψηφία εἰς τὴν φωνητικὴν κρούσιν των εἰς τὴν κλεῖδα αὐτὴν τῶν φωνητικῶν γραμμάτων, κλεῖδα ίδικήν μου σήμερον ἀποκλειστικῶς.

Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ κλεῖδα καὶ τὰ Ρ εἶνε δύο, ἐκ τῶν δόποιων τὸ ἔνα Ρ εἶνε ἡ ἀρμονία (α' Ρ, μονή, α') ἡ μόνη, καὶ τὸ ὄλλο Ρ', δι αἰών εἰς τὴν ἀρμονίαν τῶν ἔτῶν τοῦ κόσμου.

Ἐπίσης δύο εἶνε καὶ τὰ ὄλλα ὅκτω ψηφία εἰς τὴν κλεῖδα αὐτὴν τῶν δέκα ψηφίων. Δὲν πταίω δὲ ἔγὼ εἰς τίποτε ἀν ἡσημερινήλογοτεχνία μαστίζεται ἀπὸ βαρυκοῖσαν: Πλάσι φᾶ Ι'. Η σύζυγος τοῦ νομοθέτου ἐκαλεῖτο Πασιφάη, πᾶσι, φᾶ Ι'.

δέκα ότι είνε τὰ ψηφία, διπλή ή κλείς : Κ' λεῖς, εἴκοσι λεῖς, φηφία εἰς τὰ δέκα τοῦ λόγου σου μέρη, τὰ ἀποῖα εἰς τὸν νοῦν σου ἔχεις ἀπό κοιλίας μητρός... Εἰς τὴν κλεῖδα καὶ τὰ Τ' ἐπειδὴ, είνε διπλή, ἔχομεν εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν τὰ Σόδομα Σ' ὡδῷ Μ' α' καὶ τὰ Γόμορρα, (γ' ὅμωρα) διὰ τὰ μωρά (διὰ τοὺς ποιητάς) τὴν σύζυγον τοῦ Λώτ, λὼ Τ', Λώτ. Αὕτη δταν ἐστράφη πρὸς τὰ ὄπισω μετεβλήθη εἰς (στ' ὅλην) στήλην ἄλατος, ἄλασ ἐν τός... ἄλατος σημαίνει εἰς τὴν κλεῖδα αὐτὴν τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τῆς σκέψεως τοῦ ἀνθρώπου.

'Η Π' ὅλη, ή πύλη είνε εύρεται, ή ἀπώλεια μεγάλη, τῶν ποιητῶν : Π' ἡττῶν, προχωρῶ, δ Τ', ωτα... "Ἐχομεν κουτούς Κ' οὐ Τ' οὖς, διότι Τ' φῶς, ναὶ μὲν είνε δ τάφος τῶν σοφῶν ή μία ἡμέρα, δ τάφος τῆς ἄλλης ότι είνε εἰς τὰ Τ', εἰς τὰ 300 ἡμερονύκτια, τὰ ὅποια εἰς τὰς 24 ὥρας σχηματίζονται ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς, ώς προσάνεφερον, ἔχομεν ὅμως καὶ τοὺς μωρούς, Μ' δ ροῦς..."

'Αλλὰ καὶ διὰ τοὺς μωρούς, δπως καὶ διὰ τοὺς κουτούς, σήμερον Κ' οὐ Τ' οὖς, διότι δὲν είνε διὰ τοὺς σοφούς Σ' δ φῶ οὖς. Τ' φῶς, τάφος διὰ τοὺς σοφούς Σ' δ φῶ οὖς, είνε δι' αὐτούς καὶ Τ' ἥχος, τεῖχος, διὰ νά σπάσουν τὸ κεφάλι, Κ' ε' Φ' δ λεῖ, ἄγνωστα πέντε Φ', δ λεῖ τοῦτο, τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου.

Τ' ἥχος, τεῖχος, διότι τὸ Τ' είνε τὸ 300, τὸ δὲ Τ' ἔχει ἥχον δ ὅποιος ἀκούεται 300 φοράς ταχύτερον, α'.

Μ' Ν' ἦν, μῆνιν τοῦτο προξενεῖ ἐπίσης, ώς ίδια, διότι τὸ Μ' είνε τὸ 40, ἐνῷ τὸ Ν' είνε τὸ 50, ἐπομένως τὸ Ν' ἀκούεται ταχύτερον κατὰ τὸ 1)5 τοῦ Μ', μήν ἀμφιβάλλετε.

Εἰς τὴν ἀλφάβητον δέ τὰ κατόπιν τοῦ Τ' ψηφία, είνε τὰ ἔσχατα, ἀλλὰ εἰς τὴν ἡχητικὴν τὰ πρῶτα γίνονται ἔσχατα (δπως τὰ ἡμερονύκτια τῆς γῆς) καὶ τὰ ἔσχατα γενήσονται πρῶτα, αἰώνιως, Π' ώς, πῶς ἀλλέως :

Καὶ διὰ τοῦτο εἶπε καὶ δ Κύριος :

— "Οστις θέλει δπίσω μου ἐλθεῖν (εἰς τὴν σοφίαν ἀράτο τὸν σταυρὸν στ' αὐρόν) αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ τὸ Μ'.

Πάντα τῆς γῆς τὰ πλούτη, γίνονται καὶ σήμερον... μπαροῦτι I... 'Αλλὰ καὶ τί ποιήσω (τί Π' λόω) ἵνα τὴν αἰώνιον ζωὴν κληρονομήσω ; ἡρώτησε νομικός τις τὸν Κύριον, δπως ἐνθυμεῖσθε : «Νά πωλήσης (Π' δ λύσης) τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ νά μὲ ἀκολουθήσῃς (εἰς τὴν σοφίαν) ἀπεκρίθη πρὸς αὐτὸν δ Κύριος.

Αὕτη είνε η σοφία (Σ' δ Φ' οῖσ) τοῦ Κυρίου. Δὲν πληρώνεται ειμὴ πνευματικῶς, καὶ δέν είνε σήμερον Κ οὐ Τ' οὖς, καταληπτὴ εἰς τοὺς ἐνσπομείναντας κουτούς, ώς ἀνωτέρω... Π' οῖσ, ποῖος ἔχει ἀντίρρησιν ; Καὶ ἔρχομαι εἰς τὰ ιερογλυφικά...

V

ΤΑ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ

Πῶς εἰς τὸν αἰῶνα τὰ Φ' εἶνε πέντε, ἥτοι Φ' Ε' Ρ' ωδ φέρω,
ἴδον πῶς: Τὸ φαραῖκὸν βασίλειον ἴδρυθη 36 αἰῶνας π. Χ.
ἀφ' οὐ τὰ γράμματα ἐφευρέθησαν εἰς αὐτὸ 18 αἰῶνας π. Χ. καὶ
18 αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων ἡ ἔλευσις τοῦ Σω-
τῆρος, Σωτῆρος εἰς τὰ γράμματα, ἀπὸ τῆς ιστορίας τῆς ἐφευρέ-
σεως αὐτῶν. Καὶ οὐ γάρ οἶδας τὸ ποιοῦσιν ὅσοι εἰς τὰ γράμμα-
τα δὲν γνωρίζουν οὕτε τὴν ιστορίαν τῆς φωνητικῆς των. Καὶ δὲν
κρούονται φωνητικῶς τὴν θύραν τῆς σοφίας οὕτε καὶ διὰ τῆς ιερο-
γλυφικῆς γραφῆς, διότι καὶ ἡ ιερογλυφικὴ γραφὴ εἶνε φωνητικὴ
καὶ ἔχει μάλιστα καὶ 30 ψηφία η ἀλφάβητος αὐτῆς Ἀλλὰ καὶ τὰ
ιερογλυφικά, ὡς τὰ ἀρχαῖα (εἰς τὴν γραφὴν αὐτῶν κείμενα γράμ-
ματα) ἥσαν (ἀριθμοὶ 50 καὶ γράμματα) συγγράμματα ἑλληνικά,
μόνον τὰ ιερογλυφικὰ είχον ἀλφάβητον ἐκ ψηφίων 30, ἀπ' ἀρ-
χῆς, ἀπὸ τῆς ἐφευρέσεως τῶν γραμμάτων, ἥτοι 18 αἰῶνας πρὸ^τ
Χριστοῦ.

Ίερά, γεγλυμένα ἐπὶ πλακῶν τὰ ιερογλυφικά, ἐπὶ τῶν βί-
βλων τῶν ἐκ παπύρου χάρτου, αὐτό, δὲν ἔγραφοντο διὰ χειρός.
Ἐγράφοντο ἐπὶ πλακῶν, ἐγλύφοντο ἐπὶ πλακῶν καὶ δι αὐτῶν
ἔξετυποντο διὰ μελάνης ἐπὶ τοῦ χάρτου τῶν βίβλων λιθογρα-
φημένα.

Ἔσαν κείμενα (γράμματα 30 καὶ ἀριθμοὶ 50) εἰς 3 χιλ.
σχήματα, τὰ δποῖα ἥσαν διάφορα ψηφίων σχήματα 6 εἰδῶν.
Ἄλλα σχήματα 500 είχον τὰ ψηφία διὰ τὴν γραφὴν τῶν λέξεων
δρῶν τοῦ νόμου τῆς ἀκουστικῆς. Ἄλλα σχήματα 500 διὰ τὸ
Ἐπιάπιλον, ἄλλα 500 διὰ τὰς ἐννέα ἥβας, ἄλλα 500 διὰ τὸν νό-
μον τῆς δπικῆς, ἄλλα 500 διὰ τὸ ἡμερολόγιον, ἄλλα 500 διὰ
τὸ Δευτερονόμιον αὐτοῦ.

Ο ἀετὸς αἱρηνῆς ἥτο ὁ ἀριθμὸς ἔννα καὶ δστις παριστῆ τὸ ἔτος
τῆς γῆς. Ἐτος α (τριῶν): α' ἔτος, δετός, ὑπερίπταται αὐτῆς
καθ' δλον τὸ ἔτος καὶ κατατρώγει ως αὐτὸ τὰ θύματά του.

Οταν οἱ ἀριθμοὶ δὲν είναι ἀριθμοί, 50 ἀριθμῶν ψηφία
χρειάζονται. Δι' αὐτὸ τὰ ιερογλυφικὰ είχον 50 ψηφία διὰ τὴν
γραφὴν τῶν ἀριθμῶν. Απετελοῦντο ἐκ ψηφίων 80, διάτι 50
ἀριθμοὶ καὶ 30 τὰ ἀλφαβητικὰ ψηφία, 80 ψηφία είχον τὰ
ιερογλυφικὰ εἰς 3 χιλ. σχήματα. Τὸ Φ' (500) πρῶτα δρῶ : Φ', α

δράω, ὄφω (φαοράω) φαορῶ. Τὸ Π' τοῦ ἀπείρου εἶναι, τὸ ώς ἄνω 80 ἐπὶ τοῦ παπύρου...

Ἐπειδὴ 500 (τὸ Φ') ἐπὶ 6, ἵσον 3000. Ἀποδεικνύει διὰ τὰς ιερογλυφικὰ εἰς διάφορα σχήματα εἶναι 3000, ὑποδιαιροῦνται εἰς ἕξ κατηγορίας ἐκ 500 σχημάτων ἑκάστη. Καὶ διὰ τὴν γραφὴν α) τοῦ νόμου τῶν 12 πινάκων τῶν μῆνῶν τοῦ ἔτους β) τοῦ Δευτερονομίου του γ) τοῦ Ἐπταπύλου τῆς ἡγητικῆς, δ) τοῦ νόμου τῆς ὅπικῆς, ε) τῆς ἀκουστικῆς, σι) τῶν ἐννέα ἥβῶν δπερ, φαραϊκὸν Φ' α', ὁρῷ εἰκὼν, φαετεκὸν τὸ πεζωτὸν Φ' (500) Εἴδων ὅρᾳ εἰς τὰς ιερογλυφικὰς τῶν ψηφίων ἐπεικονίσεις, εἰς δὲς ὁ ἀετός, ὁ ἀριθμὸς ἔνα τοῦ ἔτους, τὸ ἡμερολόγιον.

Ἡ ἔδρα τοῦ Φ', εἶναι τοῦ Φ' ἔδρα. Ἡ Φαίδρα, (Φ' ἔδρα), Μίνωος τοῦ νομοθέτου θυγάτηρ. Ἡ Ρέα ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ δίφρου της συρρομένη ὑπὸ τριῶν λεόντων ἡτις εἶχε γεννήσει τὸν Δία, εἶναι ἡ παραστάτικὴ ἐκ τοῦ Ὁμήρου εἰκὼν τῆς ἴσχυος τῶν τριῶν λεόντων καὶ εἰς τὴν νομοθεσίαν τοῦ Μίνωος, 1300 π.Χ.

Ο εἰς τῶν τριῶν λεόντων παριστᾶ τοῦ νομίσματος α' μνᾶν, τῶν ἀμνῶν τὴν βάσιν ώς αὐτὴν εἶχε θέσει ὁ νομοθέτης οὐτῆς Μίνωος εἰς τὴν Εύρωπην.

Εἰς τὴν εἰκόνα αὐτὴν ἡ Ρέα κρατεῖ τὴν Χρυσοῦ ἀλεῖδα αὐτήν δηλαδή: La clé des Hiéroglyphes minœens, ἵνα ἀνεκάλυψα.

Ο Θησεὺς κατόπιν αὐτοῦ ἔθεσε τοῦ νομίσματος τὴν βάσιν εἰς τὴν Ἀττικήν, διὰ τὰς ἀγοραπωλησίτες, τὴν ἀξίαν ἔκοψε τοῦ χρυσοῦ τούτου ἐκ πλακῶν αἵτινες τὸ δέκατον τῆς ἀξίας είχον τῶν ϕάρβων (ἄς μὴ σποῦν τὰ κεφάλαια των) διὰ τῶν ϕάρβων, ϕά (δρᾶ) β' (διπλοῦν) είδος, ϕάρβος: ϕᾶ β' είδος ϕάρβος ἐκ χρυσοῦ, ϕάρβος ἔξ ἀργύρου...

Εἰς τὴν Ἰδην εἶχε συμβεῖ τοῦτο ἔξ ἀργῆς πρὸ τοῦ Μίνωος, δταν εἰς αὐτὴν ὁ Ζεὺς ἦτο ἡ βασιλεὺς 1500 π.Χ.

Κατόπιν ἔκοψεν ἑκάστης ϕάρβου ἐκ χρυσοῦ τὴν τιμὴν τῆς ἀξίας εἰς β' ἰσος, ἵσην πρὸς τὴν τιμὴν τῆς ἀξίας ἑκατὸν βοῶν, τούτων τὴν ἀξίαν ἦν είχον διὰ τὴν γεωργίαν, ὁ Θησεὺς 1250 π.Χ. Πλοῦτος ἀρχαιος (πλούταρχιος, ἀναφέρει τοῦτο) ὁ Πλούταρχος, 120 μ.Χ., εἰς τὰ περὶ Θησέως: «Ἀπ' ἐκείνου δὲ φαοὶ τὸ ἑκατομβών καὶ τὸ δεκαβόιον ὄνομασθηναι».

Ἐξωρύσσετο δαψιλῶς ἐκ τῶν μεταλλείων τῆς Ἀσίας ὁ χρυσὸς καὶ διὰ τοῦ ἐμπορίου ὑπῆρχεν ἔνθα καὶ ὁ πολιτισμός, ἀλλὰ εἰς τὰς Ἀθήνας διαν οἱ Μακεδόνες είχον αὐτὰς καταλ βει, ἀκόμη καὶ ὁ ἀργυρός, ἀναφέρει ἡ Ιστορία: «οὐκ ἦν πολές, εἰς τὸ ἐμπόριον, διὸ καὶ εἶχε λόγον οὐχὶ 36 εἰς βέριος πρὸς ἓν εἰς αὐτό, ἀλλά, τὰ μὲν πρῶτα 10: 1, ὑστερον δὲ ὡς 13: 12 ἡ καὶ 15: 30.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

I

Ποια είνε τὰ τρία εῖδη τῶν θεατῶν εἰς τὸ Θέατρον.

Συνταξιούχος "Αγγλος δημόσιος ύπαλληλος είχε φθάσει εἰς ήλικιαν 134 έτων τὸ 1898.

"Η βισόλισσα Βίκτωρία ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν τὴν φωτογραφίαν της, καὶ τοῦ ἔγραψεν Ιδιοχείρως : «Ἐίς δνάμνησιν τῆς μεγάλης σας ἡλικίας ήτις εἰς τῶν μνήμην τυγχάνει ἀνευ προηγουμένου.

"Οταν δμως ὁ διευχῆς γέρων θλαβε τὴν φωτογραφίαν τῆς βισόλισσης Βίκτωρίας καὶ ἀνέγνωσε τὴν Ιδιόχειρον ἀφιέρωσιν αὐτῆς συνεκινήθη μεγάλως, προσβληθεὶς δὲ ἀπὸ συγκοπῆν ἀπέθανεν.

"Ο Σίλλερ, λέγει, ἔχασες τὰ χρήματά σου ; Τίποτε δὲν ἔχασες. "Έχασες τὴν ὑπόληψί σου ; Κάτι θάσες. "Έχασες τὸ θάρρος σου ; "Έχασες τὸ πᾶν.

Μόλις ἔχασε τὸ θάρρος του ἔχασε τὸ πᾶν ὁ διευχῆς γέρων, οὔτινος καὶ ἡ ἡλικία ἥτο ἔξηκριβωμένη, ἐκ τῆς συγκινήσεως ἔπαθεν. "Ητο ουνταξιούχος καὶ είχεν εἰς μικρὰν ἡλικίαν διορισθεῖ δημόσιος ύπαλληλος, ἐπειδὴ δὲ είχεν ὑπηρετήσει ὀρισμένα ἔτη καὶ αὐτὰ ἤσαν χρονολογικῶς ἀκριβῇ, πρόγματι ἥτο βεβαῖωμένον δει ἡτο 134 έτῶν ἔξηκριβωμένων.

"Η ἀπότομος συγκίνησις δὲν ἔχει καλὰ δποτελέσματα.

"Η συγκίνησις δμως καλλιεργεῖται εἰς τὸ Θέατρον, κατὰ τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, ὁ δποτοὶς δὲν ἥτο μόνον ποιητὴς καὶ φιλόσοφος, δllλὰ καὶ δραματικὸς συγγραφεὺς. "Έχει γράψει σύνοικος κριτικὴν ὅπι μόνον διὰ τὸ Θέατρον, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη τοῦ θεάτρου τοὺς θεατάς. Κατὰ τὴν κριτικὴν του αὐτὴν εἰς τὸ θέατρον οἱ θεαταὶ είνε τριῶν ειδῶν. Είνε αἱ γυναικεῖς, οἱ ἀνθρώποι τῇ; σκέψις; καὶ δικούς.

Αἱ γυναικεῖς, κατὰ τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, ἀρέσκονται εἰς τὸ αἰσθηματικὸ μέρος τοῦ θεατρικοῦ ἔργου, ἐνῷ δικούς ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὴν δρᾶσιν τῶν προσώπων τοῦ θεατρικοῦ ἔργου.

Οἱ ἀνθρώποι δὲ τῆς σκέψις, καὶ ἀνθρώποι, ἀρέσκονται κυρίως εἰς τοὺς χαρακτῆρας τῶν προσώπων εἰς τὰ θεατρικὰ ἔργα διαν παρακολουθοῦν αὐτὰ εἰς τὸ θέατρον.

"Ο Βίκτωρ Οὐγκώ δὲν μπορεῖ δει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τῆς σκέψις; ὑπέρχυν δμω; καὶ γυναικεῖς τῆς σκέψις; δπως καὶ μεταξὺ τῶν Δι-

θρφτων τῆς σκέψεως ὑπάρχουν καὶ αἰσθηματικοί, καθὼς ὑπάρχει καὶ κο-
σμάκης αἰσθηματικὸς καὶ δικόμη καὶ τῆς σκέψης καὶ κοσμάκης καὶ ἐκτὸς τοῦ
θεάτρου. 'Αλλ' ἐτιμένει δμως εὐ.ος δι τοῦ δασοῦ καλὸν καὶ ἀν εἰνε τὸ θεατρι-
κὸν ἔργον, εἰς τὸ θέατρον δὲν ἐπιτυγχάνει τοῦτο, παρὰ μόνον ὅταν δι συγ-
γραφεύς του ἔχει ἐν μέτει φροντίσει νὰ Ικανοποιῇ εἰς τὸ ἔργον του τὰ γοῦ-
στα καὶ διὰ τὰ τρία τῶν θεατῶν αὐτὰ εἶδη τῶν θεατρικῶν παραστάσεων.

Καὶ εἰς τὸ θέατρον τῆς ζωῆς οἱ θεαταὶ εἰνε τριῶν εἶδῶν :

'Ο κοσμάκης δι δποῖος θαυμάζει τὴν δρᾶν τῶν μεγάλων δινδρῶν
τῆς ἡμέρας καὶ τῶν ἡρώων ἐκάστης ἐποχῆς.

Αἱ γυναικεῖς οἰ:ινες θαυμάζουν τὰ φιλανθρωπικὰ ἐκ μέρους τῶν διλλων
αἰσθήματα εἰς παντὸς εἶδους αὐτοθυσίας.

Καὶ οἱ δινθρφτοι ιῆς σκέψεως, οἱ δποῖοι ζητοῦν τὰ εῦρουν τοὺς χα-
ρακτῆρας, οὖ; στεροῦνται ἵσως.

'Αλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ θεάτρου ἡ δρᾶτις καὶ τὸ διπρόποτον δύνανται νὰ
παρεκκλίνουν τελείως τοῦ σκοποῦ των. Πᾶν δὲλλο δινέμαντεν ἡ βασιλισσα Βι-
κτωρία παρὰ τὸ δποῖον εἰχεν ἡ λῆψις ιῆς φωτογραφίας της
ἐκ μέρους τοῦ διυχοῦς αὐτοῦ μακροβίου τοῦ ἡνωμένου βασιλείου.

"Εξει καὶ ἡ γαλλικὴ φιλολογία τὸν Ναπολέοντα αὐτῆς.

Ηνε δ Βαλκάς. Εἰς τὰ δπομνημονεύματά του δναιφέρει οὗτος δι τοῦ μδ-
νον διὰ νὰ μαθῃ γράφη τὴν μητρικὴν του γλῶσσαν ἐχνειάσθη εἴκοσι ἥτη.
'Επειδὴ δμως δ 'Ονορὲ ντὲ Βαλζάκ μόλις εἰς ἡλικίαν 50 ἐτῶν δπεβίωσε τὸ
1858, διεξήγητον δπομένει πῶς εἰχε κατορθώσει νὰ γεάψῃ τὰ ὑπόρι ἐκα-
τὸν βιβλία του καὶ νὰ θεωρήται δι' αὐτέα, δπως καὶ εἰνε, τῆς γαλλικῆς φι-
λογίας δ Ναπολέων.

Σύγχρονος πρὸς τὸν Βαλζάκ τοῦτον ὑπῆρξε καὶ δι μέγας τῆς Γαλλίας
ποιητὴς Βίκεωρ Οὐγκώ, οὔτος δμως ὑπῆρξε μακρόβιος καὶ ἐπειδὴ καὶ εἰς
θοχατον γῆρας δικόμη εἰργάζετο, δπήκε καὶ αὐτὸς ἐκατὸν ἡργα.

'Ο Βίκεωρ Οὐγκώ ἐπειδὴ ἦτο καὶ δινθρφτος μεγάλης φαντασίας, ἔχει
γράψει διὰ τὸ θέατρον, δι τοῦ αὐτὸς διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἔργον καὶ σταθῇ δι τοῦ
σκηνῆς, δι θεατρικὸς συγγραφεύς πρέπει νὰ λέμβῃ ὅπ' δψει του τὸ κοινὸν,
διδι τὸν θεατῶν αἱ γυναικεῖς δράσκονται εἰς τὸ αἰσθηματικὸν κυρίως μέ-
ρος τοῦ ἔργου, δ δὲ πολὺς κόσμος εἰς τὴν δρᾶσιν κυρίως τοῦ ἔργου, καὶ
οἱ δλίγοι εἰς τὴν σκέψην ἤσιες διέπει τοὺς χαρακτῆρας τῶν πρασσόντων εἰς
τὸ ἔργον.

Εἰς τὰς δραματικὰς τῆς ζωῆς ὑποθέσεις εἰνε καὶ αὐτή, τοῦ δινθρώ-
που, δστις δπορροφημένος, θαμβωμένος ἐκ τῆς δναιητήσεως τῶν διεξηγή-
των, δὲν βλέπει εἴκοσι τῶν δων γνρω αὐτοῦ συμβαίνοντον, ἐκ τῆς πραγμα-
τικότητος, δ δὲ 'Ονορὲ ντὲ Βαλζάκ εἰς τὰ ἡργα αὐτοῦ περιέλαβε καὶ τὰς 30

δραματικές της ζωῆς; Ιοῦ Δινθρώπου περιπτώσεις εἰς τοὺς ἑκατόν διαφέροντας χαρακτήρες τιῶν προσώπων τῶν ἔργων του.

'Ο Όνορες ντὲ Βιλζάκ δ' ὅποις ἐπειδὴ ἡτο πολὺ ὀλίγου ποιητικοῦ οἰστού συγγραφεῖς καὶ δὲν ἡρέσκετο νὰ γράψῃ μόνον διὰ ν' ἀρέσῃ εἰς τὸ πολὺ κοινόν, ὅχις γράψῃ οὐτος διὰ τῶν ποφῶν ἢ σεφία δμοιάζει πρές τὴν σοφίαν ἔκεινου τοῦ Δικτυοῦ Μποζέ, δ' ὅποις κατόπιν συνεδριάσσεις τῇ; Γαλλικῆς Ἀκαδημίος ἐπιστρέψεις εἰς τὴν οἰκίαν του εὑρῆκε τὴν σύνηγρόν του μεθ' ἐνὶς Γερμανοῦ.

Καλὰ σᾶς ἔλεγα, κυρία, qu'il fallait que je m'en alle ἴσπεις νὰ εἴπῃ δὲ Γερμανός. Eh! Monsier έτιλέγει δὲ πατερθείς σύζυγος, εἶπετε τούλαχιστον δράς: que je m'en allasse.

Είνε δὲ τριπλὴ τοῦ ήμερολογίου η ἐφεύρεσις τὴν ὅποιαν ἔκαμα. Περιλαμβάνει αὕτη τὸ ήμερολόγιον ἐκ ίστου 81ος, οὗτον τὸ ήμερολόγιον ἀπέδειξι ως δρῦψην μόνον τὸ δρχαῖον τοιούτον. Καθὼς δπίστης τὸ ήμερολόγιον τῆς Διερονομίας διὰ τὰς ἥλιος· τοιοῦν ἐκλείψει. Καὶ τὸ ήμερολόγιον τῶν ναυτικῶν διὰ νὰ ταξιδεύσουν οὖτοι τοὺς ὥκειανοις (δ' Καὶ νοῖς;) εἰς πᾶσαν τοῦ ίστους ἐποχὴν μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκολίας. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο ήμερολόγιον είνε σήμερον τὰ μάλιστα χρήσιμον καὶ διὰ τὴν ὑπερωκεάνειον πέριοδον. Τρία ἐν Α'. Τρίαινα τοῦ Π' ὡς οἰδον νές, Ποσειδῶνος ιῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κάσμου καὶ σήμερον.

Οἱ δὲ 40 (οἱ Μ') τῆς νομοθεσίας τοῦ κάσμου πρῶτοι δροι ἐπειδὴ περιέχονται καὶ εἰς τὴν ἀγίαν Γραφήν, ήτις έχει 40 βιβλία, ἔνα βιβλίον διὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ ίστορικοῦ ἐκ ίστου τῶν πρώτων τούτων 40 δρῶν, εἰ; τὴν αὐτὴν Γραφὴν ὑπάρχει δὲ πρῶτος δρός τῆς νομοθεσίας τοῦ κάσμου, διὰ τοῦ Φ' ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας.

'Η γῆ διὰ τοῦ αἰῶνος της ἐγέννησε τὸν ἄνθρωπον ἐπ' αὐτῆς, χωρὶς οὐτος ἐπὶ πολλὰς χιλιετηρίδας, οὔτε καν νὰ φροντίσῃ νὰ μάθῃ πιος ἔχει τὸ ἔτος τῆς γῆς ἐπ' αὐτῆς. Είχεν δημιώς παραπηγήσει διὰ της γῆς ἀλλάσσει· ἔτος δρῶς δὲ φις κατ' ἔτος τὸ δέρμα αὐτοῦ καὶ νεάζει. Καὶ ή Εὔα ἐξέλαβε τὸν δρῶν ὃς ὃν θεῖον εἰς τὸ ἔτος τῆς γῆς δὲ Φ' εἰς (οὗτος) δρῶις τούτου ἀγήριστος εἰς τὸ ἔτος, ὃς τοῦτο κατ' ἔτος ἔρχεται νέον διὰ τῶν νέων τῆς γῆς; τον καρπῶν. Καρπούς τῆς γῆς καὶ δὲ φις ἀγήριστος ἐπ' αὐτῆς ὡφ' οὐ κατ' ἔτος, δὲ φις ἀλλάσσει τὸ δέρμα του. Καὶ γεάζει ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ὑπῆρχεν οὗτοι ἀπὸ γυναικὸς; εἰς γυναικα μητροπαράδοτος τῆς γυναικός ἡ ἀμαρτία: "Οσον καὶ ἀν γηράσκῃ νὰ θέλῃ ή Εὔα νὰ φιάνεται νέα. Καὶ ν' ἀπατήει τοῦτο τὸν Ἀδάμ, (ἄ δει ἡ Μ') Ἀδάμ, δ' ὅποιος βλέπει διὰ ἀπατᾶται οὗτοι ἀπὸ τὴν Εὔαν αὐτοῦ ἀπὸ τὴν γηράσκουσαν αὐτοῦ «Νέαν» Ν' ἐὰν διότι αὐτὴ ἡ πατήθη ἀπὸ τὸν δρῖν, δὲ Φ' ἡν, δρῖν εἰς τὸν Παρά-

δεισον, τῶν ἔτῶν αὐτῆς εὑρισκομένη, ΙΙ' ἀρα δεὶ Σ' δὲ Ν', η φυσικὴ νομοθεσία εἰς τὸν κόσμον τοῦ ἀνδριγύνου α' Ν' δρῶ γῇ νοῖ.

"Αν δὲ τὰ Σ' εἶνε πέντε εἰς τὴν μινωϊκὴν κλειδὰ τῆς φυσικῆς νομοθεσίας τοῦ κόσμου, τὸ πρῶτον ἐκ τῶν πέντε Σ' εἶνε εἰς τῇ; Σαλώμης τὸ ὄνομα, Σ' α' λῶ μειοῖς μέχρι τῆς ἐνταφῆς ἐν Τ' Φ' εἰς (δρος) τοῦ Κυρίου βιέπε Ιερὸν Εὐαγγέλιον Τού. Τὸ μινωϊκὸν ἡμερολόγιον ἐπειδὴ εἶνε τὸ ἑβδαικὸν εἶνε καὶ τῆς δρυθοδοξίας τὸ ἡμερολόγιον εἰς τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. Εἰς τὴν λειτουργίαν δὲ αὐτοῦ τὸ ἡμερολόγιον, ἐν δι' δλα τὰ ἔτη διδνὰ εἶνε δέον νὰ ἔχῃ τὰς 364 ἡμέρας τὸ ἔτος τῶν 52 ἑβδομάδων του. Καὶ μίαν μὲν ἡμέραν ἀνευ ἡμερομηνίας κατ' ἔτος, δύο δὲ ἡμέρας ἀνευ ἡμερομηνίας νάθε τέσσερα ἔτη, δίσεκτον.

"Οταν δὲ τὸ ἡμερολόγιον ἔχει ἐκ τῶν 365 τοῦ ἔτους ή μερῶν καὶ δωδῶν, μόνον τὰς 364 ἡμέρας μὲν ἡμερομηνίαν, καὶ μίαν μὲν ἡμέραν ἀνευ ἡμερομηνίας κατ' ἔτος, δύο δὲ ἡμέρας ἀνευ ἡμερομηνίας ἀνὰ 4 ἔτη, τότε μόνον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας τὸ ἡμερολόγιον εἶνε ἐν διὰ πάντα τὰ ἔτη. 'Αφ' οὖ τὸ ἡμερολόγιον οὔτε εἰς πάντα τὰ ἔτη αὐτοῦ θὰ ἔχῃ εἰς τοὺς μῆνας του, τὰς ἑβδομάδας καὶ τὰς ἡμέρας ὑπὸ τὰς αὐτὰς πάντοτε ἡμερομηνίας.

"Οχι ὅπως σήμερον, ὅπου κατ' ἔτος καὶ νέον ἡμερολόγιον χρειαζόμεθα, διότι κατ' ἔτος οἱ μῆνες ὑπὸ ἀλλας ἡμερομηνίας ἔχουν τὰς ἡμέρας εἰς τὰς ἑβδομάδας τοῦ ἡμερολογίου, τὸ διοποίον οὔτω, δὲν εἶνε σήμερον ἐπομένως οὔτε μινωϊκόν, οὔτε ἑβδομήδην ἡμερολόγιον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῆς δρυθοδοξίας αὐτῆς. Πρὸς ἀνεύρεσιν δὲ τούτου, δὲν πηγαίνει τις σήμερον, η ἀλήθεια εἶνε, ἀπὸ τὸν "Αννιν εἰς τὸν Καλάφαν, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Ίουλίου Καίσαρα εἰς τὸν πάπα Γρηγορίου 13ον τῆς Ρώμης.

Λέν λύνονται δμως τὰ προβλήματα τῆς ζωῆς τοῦ ἡμερολογίου μας μόνον διὰ τῆς Ρώμης, ἀλλ' ἀσφαλῶς διὰ τῆς Θάσου τοῦ πνεύματος, καὶ τὸ πνεῖμα οὔτε εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Καίσαρος Ιουλίου ὑπάρχει, οὔτε εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πάπα Γρηγορίου...

"Ας ἐλπίσωμεν ότι τὸ πνεῖμα ὑπάρχει ἀλόμη εἰς τὰς κεφαλὰς αὐτῶν οἵτινες δὲν ἀρίνουν, διὰ νὰ μὲ κατακρίνουν ἵνα μὴ κριθῶσιν ὅτ' ἐμοῦ δ; μωροί: Μ' ὁ γει...

Καὶ τὸ φαραϊκὸν ἡμερολόγιον; ἀρχαῖον ἑβδαικόν, δὲν εἶχεν εἰμή 364 ἡμέρας κατ' ἔτος διὰ τῶν ἡμερομηνιῶν των, καὶ μίαν ἡμέραν κατ' ἔτος ἀνευ ἡμερομηνίας, δύο δὲ ἡμέρας εἰς τὰ δίσεκτα ἔτη.

Τὰ ἔτη ὅμως εἶναι δίσεκτα καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀλλὰ εἰς αὐτοὺς κυριολεκτικῶς. "Εκιστος; αἰῶν δίδει δύο έξ, διότι ἀνὰ 50 ἔτη η γῇ χάνει 6 ὥρας, καὶ ἐπομένως αὕτη χάνει τὰς 55 ὥρας διπλάς ἔκαστον αἰῶνα, διτης δις ἔτος ἐπειδὴ εἶνε η γῇ χάνει δισέκτος, ἀνὰ δύο αἰῶνας, μίαν ἡμέραν ἐκ τῶν ἐκλείφεων τοῦ ήλιου.

"Η ημέρα αὗτη δέον νὰ προστίθεται ἀνὰ δύο αἰῶνας ἔτοι Σ' 200

εἰς τὸ ἡμερολόγιον, ἀλλὰ διὰ νὰ προστεθῇ μία ἡμέρα, ὅταν αὕτη λείπει ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον, εἰς αὐτὸν δέον νὰ ἐπαναλαμβάνεται ἀκεραία ἡ ἡμέρα, ὥπως εἰς τὸ ἡμερολόγιον μία ἡμερομηνία ἀριθμοῦ ἀρτίου, γίνετοι ἡμερομηνία εἰς αὐτὸν ἀριθμοῦ περιττοῦ, κοινοῦ.

Διὰ τῆς προσθήκης οὕτω μιᾶς ἡμέρας ἐπειδὴ τὸ Σ' ἔχει μειωθεῖ ἐπειδὴ μία ἡμέρα λείπει ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον. Δέον συνεπῶς νὰ προστίθεται κάθε Σ' ἔτη μία δλδαληρος ἡμέρα, καὶ ὅχι εἰς μίαν τοῦ ἡμερολογίο, ἡμερομηνίαν ἄλλη ἡμερομηνία εἰς μίαν ἡμερομηνίαν καὶ τὴν αὐτὴν διότι τοῦτο ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἄλλην ἡμέραν τούτου ἀφαιρεῖ, καὶ κάινει τὸ ἔτος νὰ ἔρχεται ταχύτερον κατὰ μίαν ἡμέραν ἀκόμη.

"Οταν ἀπὸ τὸ ἔτος μία ἡμέρα ἀφαιρεθῇ—δοκιμάσατε το πειραματικῶς διὰ νὰ πεισθῆτε—τὸ ἔτος ἔρχεται κατ' ἔτος ταχύτερον κατὰ μίαν ἡμέραν.

"Ἐννοεῖται, ὅταν ἀπὸ τὸ ἔτος ἐπειδὴ ἀφαιρεῖται μία ἡμέρα ἀφαιρεθῇ αὕτη ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον, συμβαίνει τοῦτο. Καὶ μόνον τρελλὸς πρέπει νὰ είναι κανείς, διὰ νὰ νομίζῃ διτὶ ὅταν ἀνὰ δύο αἰῶνας λείπει ἀπὸ τὸ ἔτος μία ἡμέρα, αὕτη δὲν λείπει ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιον καὶ δὲν πρέπει νὰ προστίθεται ἡ ἡμέρα αὕτη ἀκεραία εἰς τὸ ἡμερολόγιον.

Αἱ² αὐτὸς ενδῆκα—Σ' ἂ λῶ μειοῖς, Σαλώμης τὸ ὄνομα—προσθέτω— μετ' εὐκολίας περισσῆς, διτὶ δὲν ὑπῆρχον, διύτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν χωριστὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τὸ Ἕβραϊκόν, διότι ἡμερολόγια ἀρχαῖα.

"Αφ' οὗ καὶ τὸ ἐν χρήσει, σήμερον, ἀπὸ τινων ἐτῶν καὶ εἰς τὴν Ἐλλάδα Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐλέγχεται ἐσφαλμένον, πρὸς ὑπόδειξιν δὲ τούτου ἐξ διαφόρους ἀκολουθῶν μειούσιον.

Τὸ ἀρχαῖον Ἕβραϊκὸν (ό Μίνως ἢ τὸ Ἐβραϊος ἐκ τῆς Φοινίκης) τῆς Κνωσσοῦ ἡμερολόγιον, διὺς τῆς ἀλλαγῆς τῆς σειρᾶς εἰς τὸ ἔτος τῶν 12 αὐτοῦ μηνῶν, (ῶς πρὸς τὸν πρῶτον μῆνα τῆς ἀρχῆς ἐκάστου ἔτους) κατὰ τὸ ἔτος 44 π. Χ. τὸ ἀρχαῖον Ἕβραϊκὸν ἡμερολόγιον μετετράπη εἰς Ίουλιανὸν ἡμερολόγιον, μετατραπεν τοῦτο κατὰ τὸν μεσαίωνα εἰς τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον διὰ τῆς προσθήκης ἡμερῶν τότε δέκατι εἰς μίαν ἡμερομηνίαν, τοῦ Ίουλιανοῦ ἡμερολογίου.

"Ο ἐπιάπεπλος τῶν 52 τοῦ ἔτους ἑβδομάδων τῆς θυγατρὸς τῆς Ἡρωδιάδος Σαλώμης ὁ χορὸς εἰς τὸ ἡμερολόγιον καὶ διὰ τοῦ Σωτῆρος τὴν ἐποχὴν εἶνε ἡ ἐπιστημονικὴ τοῦ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου ἐφεύρεσις. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα οἱ ἀστρονόμοι, δὲν κατέγιναν, εἰμὴ διὰ τῆς βίας, εἰς τὴν ἴερὰν τῶν ἀρχαίων κειμένων ἐξέτασιν. Ὁμοίως δὲ κατὰ τὸν μεσαίωνα οἱ ἀστρονόμοι δὲν κατώρθωσαν, διὰ τῶν ἀλφαριθμικῶν Ἑλληνικῶν ἀριθμῶν εἰς τὰ ἀρχαῖα κείμενα νὰ ἀνακαλύψουν τὸ ἀστρονομικὸν ἡμερολόγιον, τὸ δποῖον ἀνεκάλυψα πρῶτος σήμερον μέσον τῶν ἀρχαίων κειμένων αὐτῶν. Οὔτε δὲ οἱ ἀστρονόμοι εἶνε εὐκόλον τὴν ἀστρονομίαν ν' ἀνακαλύψουν ἀνευ τῶν ἀρχαίων πρώτων ὅρων τῆς κατὰ συνέχειαν γραμμῆς τῶν

ἀρχαίων κειμένων τὰ ὅποια περιέχουν τὴν κλεῖδα τῶν 10 ψηφίων τῶν 33ῶν ἐφευρέσεων.

*Ἀπαιτεῖται χρόνος ὥχι πλέον αἰώνων, ἀλλὰ καὶ σήμερον χιλιετηρέσιων, ἡ ἐπιστήμη διὰ ν' ἀνακαλύψῃ τὴν ἀστρονομίαν τὴν δοπιάν οἱ ἀρχαῖοι ἔχουν ἀνακαλύψει διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ἡμερολογίου της.

Τῶν ἀνακτόρων Μίνωος τοῦ νομοθέτου (τοῦ ἡμερολογίου) μία τῶν δικτὸν αἰθουσπῶν 12 περιείχε πίθους ἐξ ἀπτῆς γῆς.

*Ἐπειδὴ δὲ διατήρη μου ἀνεῳρε τοὺς πίθους αὐτοὺς τοποθετημένους εἰς δύο σειρὰς ἀνὰ 6 ἐντὸς τῆς αἰδούσης αὐτῆς, μόνον δὲ τοὺς τρεῖς πίθους πλήρεις ὑσπρίων, τοὺς δὲ ἄλλους ἴννεα κενούς. Τὰ δσπρια εἰς τοὺς τρεῖς πίθους αὐτοὺς ἤσαν ἀπὸ τοῦ ἔτους τῆς καταστροφῆς τῶν Ἀνακτορῶν, 66 π. Χ., ἵσαν δὲ τὰ δσπρια αὐτὰ φακές καὶ μικρὰ κουκιά, φούλια, προσέντα τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, οὕτινος εἶχομεν τὸ ἡμερολόγιον.

Αἱ λεγενῶντες τῆς Ρώμης τοῦ Καίσαρος, δπως εἶναι γνωστὸν εἶχον καταλάβει καὶ τὴν τότε Αἴγυπτον τῶν Πτολεμαίων, ἐκ τῶν διαδόχων τοῦ Μ. *Ἀλεξανδρου. Ἡτο βασίλισσα (χλαῖο τὰ πάτρα) ἡ Κλεοπάτρα, Κλεοπάτρα...

Καὶ τὰ ἐντὸς δὲ τῶν τριῶν πίθων αὐτῶν δσπρια εἶχον μείνει ἀνέπαφα τῆς πυρκαϊᾶς ἥτις εἶχεν ἀποτεφρώσει 66 π. Χ. τ' Ἀνάκτορα τῆς Κνωσσοῦ τοῦ βασιλέως Μίνωος.

Οἱ ἀνευρεθέντες ὑπὸ τοῦ πατρός μου τῶν δσπρίων οἱ πίθοι αὐτοί, ἐπειδὴ ἐκ τῶν 12 οἱ τρεῖς ἵπτοι ἀνεῳρέθησαν μόνον πλήρεις, τρία τινα ἔπονται : α') "Οτι τοῦ Μίνωος τ' Ἀνάκτορα εἶχον 12 πίθους, ἕνα διὰ τὴν χρῆσιν ἑκάστου μηνός, δσπρια διὰ τὴν τροφὴν των δούλων, β') "Ο,τι ἐκ τῶν 12 πίθων τρεῖς πίθοι διὰ νὰ εὑρεθοῦν μόνον δσπρίων πλήρεις τ' Ἀνάκτορα εἶχον ἀποτεφρωθεῖ τρεῖς μῆνας πρὸ τῆς πληρώσεως διὰ τῶν δσπρίων τῶν 12 πίθων τῆς χρήσεως τῶν δσπρίων δλοκλήρου τοῦ ἔτους. γ') "Οτι τ' Ἀνάκτορα ἐπυρπολήθησαν τρεῖς μῆνες πρὸ τῆς λίξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους.

Τὸ διτος ἔλληγε τέλος τοῦ μηνὸς Αὔγουστου, τρεῖς μῆνας δε πρὸ τοῦ Αὔγουστου ἐπειδὴ εἶνε Μάιος. Μίνωος τοῦ νομοθέτου τὰ προστορικὰ εἰς τὴν Κνωσσὸν Ἀνάκτορα ἐπυρπολήθησαν οὗτοι καταστραφέντα, δπως ἡδη καὶ προανέφερον, κατὰ τὸν μῆνα Μάιον 66 π.Χ., δπως ἡ Κωνιζολίς, 1458.

Καὶ δύναται τις νὰ βεβαιωθῇ περὶ τούτου, διὰ τῆς λατινικῆς περὶ Κνωσσοῦ Ιστορίας, ἡτις ἔχει γραφεῖ τρία ἔτη μετά, 63 π. Χ.

Εἰς τὸ Μινωϊκὸν ἡμερολόγιον τὸ διτος ἡτο οἰκονομικὸν φε πρὸς τὸν μῆνα τῆς πρώτης αὐτοῦ.

*Ηρχίεν ἀπὸ τῆς Ισημερίας τοῦ φθινοπώδου εἰς ἣν εἶχεν τὴν Ιην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν πρώτην τῆς ὁδοῦ τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους τοῦ βοσκού τῆς γῆς ήμισφαιρίου τὸ δροῖον εἰς τὴν Εὐρώπην κατοικοῦμεν. Κατὰ τὴν μαθολογίαν καὶ δ Μίνως ὑπῆρξεν. Ήώς, διὰ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους

τοῦ ἡμερολογίου, υἱὸς τῆς Εὐρώπης, ἀδελφῆς τοῦ Κάδμου ὅστις ἔφερεν ἐκ τῆς Φοινίκης τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα, θυγατρὸς τοῦ βασιλέως (ἄγειν δρος), Ἀγήνορος.

Τῆς ἐποχῆς τῆς καταστροφῆς τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Μίνωας, ἵστορία γραφεῖσα εἰς τὴν Ρώμην, λιτινικά, ἀναφέρει ὅτι ἡ Κνωσσὸς κατεστράφη κατὰ μῆνα Μάϊον, συιεπῶς αὐτῇ κατεστράφη τρεῖς μῆνες πρὸ τῆς λήξεως τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους, τὸ δόποιον ἐπειδὴ ἔληγε τὸν Αὔγουστον, δι' αὐτὸν καὶ ὁ πατὴρ μου ἐκ τῶν 12 τῶν Ἀνακτόρων πίθιν τῆς ἐποχῆς τοῦ Μίνωας, τοὺς τρεῖς πίθινους εἶχεν ἀνεύρει ὀσπρίων πλήρεις, διότι καὶ ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου ὅπου ἥρχιζε τὸ ἔτος εἰς τὸ μινωϊκὸν ἡμερολόγιον, τρεῖς μῆνες δὲν είνε; Καὶ θὰ είχον τὴν συνήθειαν νὰ πληροῦν ὀσπρίων τοὺς 12 πίθινους, διὰ τὴν χρήσιν τῶν 12 μηνῶν τοῦ ἔτους, εἰς τὴν ἀρχήν, περὶ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου ἐκάστου ἔτους.

Ἄλλα καὶ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος εἰς τὴν πραγματικότητά του λήγει τὸ φθινόπωρον, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ἰσημερίας αὐτοῦ, εἰς τὸ βόρειον αὐτὸν ἡμισφαίριον τῆς γῆς τὸ δόποιον κατοικοῦμεν, ἐπειδὴ δὲ τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως αὐτοῦ τὸ ἔτος τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἥρχιζε εἰς τὸ ἡμερολόγιον, δι' αὐτὸν καὶ ὁ ἀρχοῖνς αὐτοῦ νομοθέτης διὰ τὴν Εὐρώπην, ὁ Μίνωας, ἥρχιζεν αὐτὸν ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου; εἰς τὴν ὥποιαν καὶ ὑπῆρχεν ἡ Ἰσημερία τοῦ φθινοπώρου.

Οἱ ἔκτος τοῦ ἀρχαίο οἰκονομικὸν μῆν, ὁ Αὔγουστος, είνε καὶ ὁ βασιλεὺς μὴν τοῦ ἔτους τοῦ βαρείου ημισφαίριον.

Κατὰ τὸν μῆνα Αὔγουστον εἰς τὸ ἡμισφαίριον αὐτὸν γίνονται καὶ διὰ τοὺς 12 τοῦ ἔτους μῆνες αἱ καὶ ὁ οἶκον προμήθειαι, πλὴν τοῦ ἑλαίου, οὐτινος ὄμως οὐδὲ θυσία τὸ ἡμερολόγιον διὰ τοῦτο: «Ἐλαιον θέλω καὶ οὐ θυσιαν» — εἰπεν ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἡμερολογίου του.

Οἱ Αὔγουστος δὲ εἰς τὸ ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους ἔληγε τὴν προτεραιάν τῆς σημερινῆς 23ης Σεπτεμβρίου, εἰς δὲ τὸ μινωϊκὸν ἡμερολόγιον ἡ σημερινὴ 23η Σεπτεμβρίου. ήτο ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου, ἡ Ἰσημερία τοῦ φθινοπώρου.

Οἱ πατὴρ μου δὲν ἐκαλεῖτο Μίνως μόνον, ἀλλ' ἡτο καὶ Καλοκαιρινὸς νομοθέτης ὁ ἀρχαῖος Μίνωας, ἥρχιζε τὸ ἔτος τέλος τοῦ καλοκαιρινοῦ μηνὸς, ὅστις είνε δὲ ὁ Αὔγουστος.

Ἐκκλήσιαιστικὸν τὸ ἔτος, κακοὺς τοῦτο καὶ Ἐβραϊκόν, καὶ σήμερον ἀρχεται ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου. Η μόνη διαφορὰ είνε ὅτι εἰς τὰ πρὸ Χριστοῦ ἔτη, τὸ ἔτος ἥρχετο βραδύτερον κατὰ 22 ἡμερομηνίας κατ' ἔτος εἰς τὸ ἡμερογόγιον, παρ' ὅτι τὸ ἔτος ἀρχεται σήμερον καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ερχεται τοῦτο 22 ἡμέρας ἐνωρίτερον εἰς τὸ ἡμερολόγιον αὐτῆς, παρ' ὅτι ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, ἥρχετο ὅταν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡτο ἐν χρίσει τὸ μινωϊκὸν ἡμερολόγιον. Εἰς τοῦτο ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου εὑρίσκετο εἰς τὴν Ἰσημερίαν τοῦ φθινοπώρου. Σήμερον δὲ ἡ Ἰσημερία τοῦ φθινοπώρου εὑρίσκεται 23 Σεπτεμβρίου. Εχει διαφορὰν 22 ἡμερομηνίας.

Εἰς τὸ μινωϊκὸν ἡμερολόγιον ἡ πρώτη τοῦ ἔτους ἦτο εἰς τὴν πρώτην Σεπτεμβρίου, ἡμέραν τῆς Ἰσημερίας τοῦ φθινοπώρου ὅπου δοκιμάζονται καὶ τὰ νέα οφειλά. Ἡτο ἡ Ἰσημερία αὐτὴ καὶ ἡ ἕορτὴ τοῦ Βάκχου ἢ Λιονύσου.

Τοῦ σημερινοῦ ἡμερολογίου ὥστε ἡ 23η Σεπτεμβρίου, ἦτο εἰς τὴν 1ην Σεπτεμβρίου τοῦ μινωϊκοῦ ἡμερολογίου, ἡ ἕορτὴ τοῦ Λιονύσου, δύση Ν' ἶσου...

Εἰς τὸ μινωϊκὸν οὕτω ἡμερολόγιον αἱ Ἰσημερίαι ἤρχοντο ἐνιαυσίως κατὰ 22 ἡμέρας βραδύτερον, παρ' ὅτι αἱ δύο τοῦ ἔτους Ἰσημερίαι ἤρχονται εἰς τὸ ἡμερολόγιον αἵμερον.

Λέγω δὲ τὰ ἴδια καὶ αὐτὲὴν τὴν φοράν, διλλὰ ἀντιστρόφως ἀνάλογα διὰ νὰ μὴ μείνῃ κανεὶς ἐκ τῶν διαγνωστῶν νὰ παραπονήσῃ, δτι περὶ τυνος πρόκειται δὲν ἐννοεῖ, νὰ πληρώσῃ ὑποθέτω μᾶλλον, παρὰ διότι εἰνε δύσονος... Καὶ ἡ ἔτης δὲ παρατήρησις εἰνε διγνωστος καὶ εἰς τὸν πλέον σοφὸν ἐκ τῶν διαγνωστῶν μου — αἱ Ἰσημερίαι διαν τὸ ἔτος κατὰ τετραετίαν εἰνε δίσεκτον ἡ Ἰσημερία δὲν εἶναι εἰς τὴν 21ην Μαρτίου καὶ τὴν 23ην Σεπτεμβρίου — αἱ Ἰσημερίαι εἰς τὰ δίσεκτα ἔτη ἔχουν μίαν ἡμέραν εἰς τὸ ἡμερολόγιον ἐπιβράδυνσιν — εἰνε οὕτω 24 Σεπτεμβρίου ἡ μία καὶ 22 Μαρτίου ἡ διλλη.

Τοῦ μινωϊκοῦ ἀρχαίου ἔβρωνοῦ ἡμερολογίου ἡ λειτουργία ἀν δὲν ἦτο σωστή, εἰς τὸ οὔτον ἡμερολαγιον δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἡ μία ἡμέρα τὴν δποίαν τοῦτο ἔχει, καὶ δὲν τὴν ἔχει τὸ ἔτος, διαν παρέλθουν 200 θη εἰς τὸ ἡμερολόγιον, διότι κάθια 200 θη εἰς τὸ ἡμερολόγιον τὸ ἔτος μίαν ἡμερομηνίαν διὰ νὰ ἔρχεται ταχύτερον μίαν ἡμέρανην, αὐτὸ σημαίνει δτι μία ἡμέρα ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἔτος (αὐτὸ εἶναι τὸ Δευτερονόμιον) καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη εἰς τὸ ἔτος μένει σημειωμένη διὰ λείπει διὰ τοῦ ἡμερολογίου.

"Αφ" οὖ δὲ τὸ ἔτος, κατὰ τὸ Δευτερονόμιον τοῦτο, χάνει ἐκ τῶν ἀκλαψεων τοῦ ἡλίου, μίαν ἡμέραν κάθιε 2 αἰῶνος, μέχρι τοῦ ἔτους 1800 μ.Χ. τὸ ἔτος ἔχατε 9 ἡμέρας, τὰς δποίας ἐννέα ἡμέρας ἐπειδὴ τὸ ἡμερολόγιον ἔχασε δι" αὐτὸ τὸ "Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον" εἶχε τὴν μὲν Ἰσημερίαν τοῦ φθινοπώρου (ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου δπον ἦτο ἡ Ἰσημερία τοῦ φθινοπώρου εἰς τὸ δεκάτον ἡμερολόγιον) εἰς τὴν 10 Σεπτεμβρίου (ἡ 11ην εἰς τὰ δίσεκτα ἔτη τοῦ ἡλίου) τὴν δὲ Ἰσημερίαν τῆς δυοτέρας (ἀπὸ 27α Φεβρουαρίου τοῦ Μινωϊκοῦ) εἰς, τὴν 9ην Μαρτίου (ξάστου ἔτους δισέκτου) ἔφ δρος, θαρος ἡ Ἰσημερία ἦτο εἰς τὸ "Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον". Ἐκ τοῦ μινωϊκοῦ ἡμερολογίου, εἰς τὸ "Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον", δινές 1800 ἐτῶν οὕτω εἰχον προχωρήσοι αἱ Ἰσημερίαι κατὰ δινέαν ἡ μέρας, ἐπειδὴ τὸ ἔτος κάθιε 200 χρόνια χάνει μίαν ἡμέραν, τὸ ἔτος εἰς 1800 θη οὐιω εἶχε χάσει 9 ἡμέρας, αἱ διφοίοι ἐπειδὴ λείπουν εἰς τὸ ἡμερολόγιον τὸ "Ιουλιανόν, δὲν ὑπάρχει, ὑποθέτω, μμφιφοίλα διὰ τὸ ἔτος χάνει μίαν ἡμέραν κάθιε 200 θη ἐκ τῶν ἀκλαψεων τοῦ ἡλίου καὶ συμ-

φώνως πρὸς τὸ Δευτερονόμιον τοῦτο τῶν Ἐβραίων πρὸς τῆς ἐποχῆς Μίνωο' τοῦ νομοθέτου τοῦ δποίου τοῦ ξεινούς τὸ ήμερολόγιον, ἵτο τὸ ἔβραϊκόν, ἀφες οὐ δὲ Μίνως ἵτο υἱὸς τῆς Εὑρώπης, οἵτις ὑπὸ τῶν Κρητῶν ἀρπαγεῖσα, ἵτο θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης Ἀγήνορος. Τοῦ Ἀγήνορος δὲ τούτου υἱὸς — η μυθολογία ἀναφέρει — ἐπειδὴ ἵτο δὲ Κάδμος, ὅταν ἐκ τῆς Φοινίκης ἤλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του Εὑρώπης ἔφερε τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἑλλάδα... Διὰ νὰ γράφεται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μίνωος 1300 π.Χ. τὸ ήμερολόγιον σύμφωνα πρὸς τὸν χρόνον, τὸν δποῖον, ἀπὶ τῆς γῆς ἔχει τὸ ἔτος.

Τὸ Ίουλιανὸν ἡ μερολόγιον φέρει τὸ ἔτος ἐννέα ἡμέρας ταχύτερον τοῦ μινωϊκοῦ, τὸ δὲ γρηγοριανὸν 22, διότι τοῦτο ἐπρόσθεσε 13 ἡμέρας εἰς μίαν ἡμερομηνίαν τοῦ Ίουλιανοῦ.

Εἰς τὸ μινωϊκὸν ἡμερολόγιον ἐπειδὴ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου εἰς τὴν 2αν Σεπτεμβρίου ἐπήγαινε ἡ ἰσημερία κάθε 200 ἔτη, τὴν 2αν Σεπτεμβρίου εἰς τὸ μινωϊκὸν ἡμερολόγιον ἔκαμναν 1ην Σεπτεμβρίου, διότι ἡ ἰσημερία εἰς τὸ ἡμερολόγιον μόνη τῆς ἔρχεται κατὰ μίαν ἡμέραν ταχύτερον κάθε 200 ἔτη, ἀφ' οὐδὲ ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου ἡ ἰσημερία ἐπήγαινε 2 Σεπτεμβρίου κάθε 200 ἔτη εἰς τὸ μινωϊκὸν ἡμερολόγιον. Καὶ γνωρίζομεν τοῦτο, διότι εἰς τὸ Ίουλιανὸν ἡ μερολόγιον ἐπῆγε ἡ ἰσημερία ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου, 10 Σεπτεμβρίου εἰς 1800 ἔτη.

"Οταν δὲ ἡ ἰσημερία κάθε 200 ἔτη ἔρχεται μίαν ἡμέραν ταχύτερον διφοῦ ἀπὸ τὴν 1ην πηγαίνει εἰς τὴν 2αν πρόπει κανεὶς τὸ 2, μιᾶς ἡμερομηνίας νὰ μειώνῃ, νὰ ἀλλαττώνῃ κατὰ μίαν μονάδα, τὸ δύο νὰ καμῇ ἓνα πάλιν διὰ νὰ μὴ ἔρχεται μίαν ἡ μέραν ἡ ἰσημερία ταχύτερον, δταν αὕτη δικῶς ἡ ἰσημερία ἔρχεται κατὰ μίαν ἡμέραν ταχύτερον ἔρχεται κάθε 200 ἔτη.

"Οταν τις μιᾶς ἡμερομηνίας τὸ 2, εἰς τὸ ἡμερολόγιον κάμει 1 εἶνας ὁσάν τοῦ ξεινούς τὴν 364ην ἡμέραν αὗτοῦ νὰ κάμνῃ 363ην δπότις εἰς τὸ ἡμερολόγιον τὸ 363 κάμιναι 362. Καὶ ἐτομένως καὶ τὸ 366 πρὸς τὸ δποῖον ἐπῆγε ἡ ἰσημερία κάμνεις πάλιν 366, εἰς δ ἵτο. Καὶ ἐπαναφέρεις τὰ πράγματα εἰς τὴν δρικήν των θέσιν, διὰ τῆς προσθήκης χρόνου μιᾶς ἀκραίας ἡμέρας εἰς τὸ ἡμερολόγιον, ἀπὸ τὸ δποῖον ἐπειδὴ μίαν ἡ μέρα λείπει κάθε 200 ἔτη εἰς τοὺς 18 αἰῶνας λείπουν 9 ἡμέραι. Αἱ 9 δὲ ἡμέραι ἔχουν γίνει 22 εἰς τὸ γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον, διότι τοῦτο εἰς μίαν ἡμερομηνίαν ἐπρόσθεσεν ἀκόμη δέκα τρεῖς ἡμερομηνίας. Κάμνοντα δὲ 13 καὶ 9 εἰκοσι δύο. "Οπερ δέδει δεῖξαι. . .

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

- Σελίς 4 διάδαχε réservés ἀντὶ réservés
- » 5 » δηλαδὴ οὐαίσινα κατόπιν ἀντὶ οὐαίσινα πρὸ
 - » 10 » Ἡ χλεῖς ἀντὶ η̄ χλεῖς
 - » 14 » δαθενεῖχς ἀντὶ δαθενεῖχ;
 - » 15 » — Ἐλωπί/ηγν ἀντὶ — Ἐροβί/θηγν
 - » » » ὥρας, » ὥρας,
 - » 22 » η̄ διασταύρωσις τοῦ χρόνου τούτου ἐπὶ τῆς ἐπιφανειᾶς τῆς γῆς ἀντὶ η̄ διασταύρωσις τῶν δραχτῶν μέχρι τοῦ 1856.
 - » 30 » εἰς τὸ ἀρτί σου ἀντὶ σοκ.
 - » » » Κ ρεῖ ὡτὶ εἰς ἀντὶ Κ ρῆ,
 - » 34 » οἱ ἀντὶ οἱ.
 - » » » 8) Σ' ὁ φῆ η̄ ἄγνοια τῶν τοφῶν, ἀντὶ Σ' ὁ φῶ, τὸ 200. ἀρμονία ἀντὶ ἀρμονία.
 - » 35 » δυάρειον, δύάρειον ἀντὶ δύάρειον.
 - » 36 » δταν γεννοῦν, ἀντὶ δταν γεννᾶς.
 - » » » (τὸ ἑκατὸν) ἀντὶ (τὸ ἑκατόν).
 - » » » Ιστοις ἀντὶ Ιστοῖ.
 - » 37 » ἂν δὲ τῶν φωνητικῶν γραμμάτων ἀντὶ φωνητρικῶν.
 - » 38 » ήμερονυκτίου ἀντὶ ήμερονυκτίων.
 - » » » (ΙΙ' ἀρά Σ', Κ' εἰς Ι', Ι'), Παρατκευή κ.τ.λ.
 - » 39 » ἐν ήμερολόγιον ἀντὶ ἐν ήμερολόγιον.
 - » 42 » οῦτε τοῦ παπῆ.
 - » » » Ο δαίδαλος τοῖς τκαρόμικτος τῶν πλοίων.
 - » » » ἐνδὲ ἔκαστου μετόχου πόσοῦ.
 - » » » εἰς ἔκαστον μέτοχον πασὸν,
 - » 45 » ἐνδὲ τριγώνου, ἀντὶ ἐνδὲ, Ηεφ-γιωνίχ, γ', θ Ν' φλ., χρείζεται νοῦς Ν' οὓς καὶ φρονητας Φ' ρῶ Ν' λεστε.
 - » » » Ήτα τὴν εὑρουν Ν', 50 ἔκαστα τοῦ μέτρου Ν' οὖν, νοῦν, ἃν ἔχουν.
 - » 46 » θ' α' (χμνδς) θάρμνος.
 - » » » χρυσᾶς, ἥπερον, ἀντὶ χτυναχ, ἥπερον.
 - » » » η̄ Σουμένηρα «σούα μάτρα» ἴγεννησ τὸ πιπέρι.
 - » 48 » δι κυρίαρχος διτὸς νόμος (ἀντὶ νομοῦ) δρχονιν.
 - » » » τοῦ δρίοῦ (ἀντὶ δρθοῦ) ήμερολογίον.
 - » » » ἀπόλυτον ἀντὶ ἀπόλυτον,
 - » 49 » διάδαχε οἱ δπατοις ἀντὶ οἱ δπατοι.
 - » » » νὰ μὴ γίνονται, ἀντὶ γίνονται.
 - » » » τῶν βιούντων, ἀντὶ βιούν των.
 - » 50 » εἰς άζ, ἀντὶ εἰς άζ.
 - » » » — Σετς έχετε ἑδῶ μάτχ 70 ἔκχτεμπτέρια.
 - » » » εἰς ἔκαστον, ἀντὶ ἔκχτον.
 - » » » ἐπιειδὴ εἰχε τὰ πρώτα κυλλὰ ἔριχ, εἰχε ἀντὶ εἰνε.
 - » » » ἐν βλεψιμα, ἀντὶ ἐν.
 - » » » δι' ἅπασαν, ἀντὶ δι' ἅπαταν.

- Σελίς 50 διάδαξε τὴν μετάρρασιν εἰς τὴν ἑλληνικήν. . .
- > > > ἡ σίκυογένεια, ἀντὶ τῆς.
- > > > φίλων τοῦ πατρὸς μου.
- > 55 > τὸ ἐνδιαφέρον ὑπῆρξε μεγάλον, ἀντὶ μεγάλον, χωρὶς τὸ ὑπῆρξε.
- > > > εἰς τὴν Εύρωπην, ἀντὶ εἰς.
- > > > εἰς τὴν Ἀιγαίαν δέ, ἀντὶ εἰς.
- " > > διὰ τῆς ἐφευρέσεως τοῦ μαγνητικοῦ (πρόσθετες) ἡλεκτρισμοῦ,
- " > > τὴν ἐφεύρεταιν αὐτοῦ τούτου τοῦ ἡλεκτρισμοῦ, καθὼς ἐπί-
- > > σης κατὰ τὴν ιδίαν τοῦ Μ. Ναπολέοντος ἐποχήν, καὶ τοῦ
- > > αεριόφωτος ἡ ἐφεύρεσις ἔλατθε γύρων, καθὼς ὅμοιῶς εἰς τὴν
- > > Ἀγγλίαν τῶν οἰδηροδρομῶν καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν τελειωτι-
- > > κῶς τῶν τροχοφέρων ἀτροπλοίων, ἐκ τῆς ἐφευρέσεως τῆς
- > > ἀτμομηχανῆς κ.τ.λ.
- > > > εἰς τὴν, ἀντὶ τὴν.
- > 56 > τὸν μῆνα Μ' τὴν α', μῆνα, ἀντὶ ρῆμα.
- > 57 > la (Greece, ἀντὶ lo).
- > 58 > τὴς Ἑλλάδος, ἀντὶ Ἑλλάδος.
- > > " τῆς διοικήσεως τῆς νήσου καὶ ἐμπράκτως ἀποκλειστι-
- > > κῶς οἵτω, ἀντὶ τῆς ἐμπράκτως κ.λ.π.
- > > > δὲν ἐντρέπονται νὰ ἔχουν μεταξίν των συνεργασίαν.
- > 58 > ἀνάγκας χωριστάς, ἀντὶ χωριστάν
- > 60 > δὲν θὰ ὑπεχώρῃ, ἀντὶ ὑπεχώρει
- > 61 > είναι εἰς τοὺς μεῖς, ἀντὶ ἀνὰ δέκα είναι εἰς τοὺς μεῖς
- > 62 > δὲ γκέρχρος (ιατρεῖται α') εἰς δύο ἡμισφαίρια. β') τὴν
- πειραγκεραφαλίδα καὶ τὸν προμήχη μυελὸν
- > 63 > γῆβαι, γῆσαι, ἔκτισαν, ἀντὶ ἔλτισχν
- > 64 > γῆβαι, ἀντὶ γῆσαι.
- > 66 > ἔχουν ἀκόμη 30 ὥρας, ἀντὶ ἔχει ἀκόμη
- > > εἰς τὸ ἔτος ζυγισμένοι, ἀντὶ ζυγισμένου
- > 69 > ἀλλὰ καὶ ποῦ, ἀντὶ ἀλλὰ καὶ τοῦ
- > > Γένεσιν, ἀντὶ Γένεσην
- > 70 > νῦ (ἔξι εἰραι Π' εἰσ;) ἐξημερώσει
- " > > αἴγιναν, ἀντὶ αἴγιναν
- > 72 > τὸ μῆλον τῆς γῆς ἀντὶ τὸ μῆλον τῆς ..
- > > (Ν' ἄξιων), ἀντὶ (Ν' ἀξιῶν)
- > 73 > γῆς ἀνεκάλυψα, ἀντὶ γῆς ὡν ἀνεκάλυψα
- > 75 > ἔτη, ἀντὶ ἔτη
- > > δις ἔκτον, ἀντὶ διὸ δέκτον
- > > δὲν θέτεις θνα ἔτος, ἀντὶ δὲν θέτης θνα ἔτος
- > " > ἡ μία τὴν ἀλλγεν ὑπερπηγεύδην, ἀντὶ γῆ μία τῆς ἀλλγεν
- > > ὑπερπηγεύδην
- > 76 > γῆμέραν, ἀντὶ γῆμέραν
- > > Σ' ὁ λῶ, ἀντὶ Σ' δ' λῶ
- > 78 > ἐπῶν, ἀντὶ ἐπῶν
- > > Χρυσηῖδα, ἀντὶ Χρυσηγῆδα
- > > στ' ἔφα νῦς ἀντὶ στ' ἔφωνος

“Η ΜΙΝΩΪΚΗ ΚΛΕΙΣ”

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ'

ΗΡΩΔΙΑΣ Η ΚΛΕΙΣ ΤΟΥ ΜΙΝΩΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἐκ τῶν 33ῶν ἐφευρέσεων τρεῖς ἐφευρέσεις είναι αἱ Ἑλληνικαὶ μινωῖκαι	Σελ.	1
Ἡ κλεὶς τοῦ εἰδίκου θάρους τοῦ πλούτου	»	10
Πώς τὸ μόνον δρῆθν ἡμερολόγιον είναι τὸ μινωῖκὸν	»	11
Πώς δὲ μίτος τῆς Ἀριάδνης περιτυλίσσει τὸν πολειτευμόν	»	18

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΕΕΟΔΟΣ ΑΙΑ ΤΟΥ ΚΝΩΣΣΙΟΥ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΥ

1) Ποιά είναι η μενωική τών δέκα ψηφίων κλειδί των 33ών
έρευνέσσων.	
2) Κοινόγ., αὐτόδελφον α' Φ' Τ' Δελφών	► 35
3) Δύο είναι τοις πολιτισμοῖς τὰ μέτρα καὶ δ σταθμός του δ
διπλοῦς αἰών.	► 38
4) Ήώς εἰς ἐμὲ τὸ ὑμερολόγιον περιῆλθε δυνάμει τοῦ νόμου περὶ ¹
προτασσαῖς τῆς πνευματικῆς τοῦ ἀνθρώπου ιδιοκτησίας.	► 40
5) Ήώς ἡ ἀνεύρεσις τῶν Ἀνακτόρων τοῦ Μίνωος ἀνήκει ἀπο-
κλειστικῶς εἰς τὸν πατέρα μου.	► 42
6) Ήώς η μενωική κλειδί ἀνήκει ἀποκλειστικῶς εἰς ἐμὲ	► 43
7) Ποιον είναι τὸ δέρας; δὲ δέρας, δέρας.	► 46

8 Πώς μὲ προστατεύει ἐ περὶ πνευματικῆς ἴδιοκτησίας διεθνῆς Σελ. νόμος.	>	47
9) Τὰ βιβλία πρέπει νὰ παρακολουθοῦν τὰς ἐπιστήμας καὶ ὅχι αἱ ἐπιστήμαι τὰ βιβλία	>	48
10) Τὰ μινωέρια μερινὰ καὶ οἱ νομοθετημένοι λογαριασμοὶ των	>	50
11) Φίλιππε, ἐνθυμοῦ δτὶ εἰσὶ ἄνθρωπος	>	52
12) Ζ' εὗς, ὁ Ζεὺς του χρόνου. ΙΒ' "Ηβη αὐτοῦ.	>	56
13) Ἐχουν καὶ οἱ Τοῦρχοι ἵεροκήρυκας;	>	57
14) Θέα τριῶν ἡῶν, θέατρον	>	58
15) Ν' εὑρον, νεῦρον...	>	61

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

I Ηώς ἀνεκάλυψα τὰς ἔννέα ἥβας	>	62
II Ηώς ἀνεκάλυψα τὸ Δευτερονόμιον	>	65
III Οὐ Σ' δίδομεν	>	71

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

I «Οὐδὲν δένευ Θησέως».	>	79
II «The Athenaeum	>	78
III «Ποτὸν εἶνε τὸ πλευριώτερον κράτος»	>	83
IV «Ίδοις ἡ Ρόδος, ἵδου καὶ καὶ τὸ πύρημα»	>	86
V Τὰ ἱερογλυφικὰ	>	88

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

I Ήσα εἶνε τὰ τρία εἰδη τῶν θεατῶν εἰς τὸ θέατρον	>	90
---	---	----

ΕΙΚΟΝΕΣ : Ό Μίνως Α. Καλοκαιρινὸς κατὰ τὸ 1878	>	9
Ή Όσταρική τριάς, ή "Οστρις, ή "Ισις, δ ὄρος	>	45
Ή τοιχογραφία τῶν δύο Ροτοφόρων	>	54
Κωνοταντίνος δ Παλαιολόγος ἔφιππος	>	77
Τεῦ Ἀπόλλωνος δ Ἱερεὺς Χρύσης	>	78